

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

МЪРТВО ВЪЛНЕНИЕ

РАЗТЪРСВАЩ НОВ РОМАН ОТ АВТОРА НА БЕСТСЕЛЪРИТЕ
"АДВОКАТЪТ С ЛИНКЪЛНА" И "ЕХО ПАРК"

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Майкъл Конъли

Мъртво вълнение

На библиотекарката, която ми даде „Да убиеш присмехулник“

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман е художествена измислица. При написването му авторът прибегна до помощта на различни специалисти в областите, които засяга сюжетът. На първо място авторът благодари на д-р Лари Гандъл и д-р Игнасио Ферас, задето търпеливо отговаряха на всеки поставен им въпрос относно онкологичните процедури, медицинската физика, употребата и боравенето с цезий. В областта на опазването на закона авторът не би се справил без помощта на Рик Джаксън, Дейвид Лемкин, Тим Марша, Грег Стаут и неколцина други, които предпочитат да останат анонимни. Всички грешки и преувеличения в книгата са единствено по вина на автора.

Авторът също изказва признателността си за редакторската помощ и щедростта на Ася Мучник, Майкъл Пийч, Бил Маси и Джейн Уд, а също на Терил Лий Ланкфорд, Памела Маршал, Каролин Крие, Шанън Бърн, Джейн Дейвис и Линда Конъли.

1.

Обадиха му се в полунощ. Хари Бош беше буден и седеше на тъмно в хола. Обичаше да си мисли, че го прави, защото по-добре чува саксофона. Като притъпяваше едното сетиво, подсилваше другото.

Ала дълбоко в себе си знаеше истината. Той чакаше.

Обади се Лари Гандъл, шефът му в спецотдел „Убийства“. Първото му повикване в новата служба. Повикването, което очакваше.

– Буден ли си, Хари?

– Да.

– Какво слушаш?

– Франк Морган, на живо в нюйоркския „Джаз Стандарт“. В момента чуваш Джордж Кейбълс на пианото.

– Прилича на „Всички блусове“.

– Позна.

– Яка музика. Кофти ми е, че ти прекъсвам удоволствието.

Бош изключи уредбата с дистанционното.

– Какво има, лейтенант?

– От Холивудския участък искат двамата с Иги да поемете един случай. За днес вече имат три и не могат да се справят с четвърти. Освен това изглежда, че следствието ще стане хоби. Прилича на екзекуция.

Лосанджелиското полицейско управление имаше седемнайсет участъка, всеки с детективно бюро, включващо група „Убийства“. Но участъковите групи бяха предната линия и не можеха да водят дълги следствия. Когато в някое дело имаше каквито и да било политически и медийни елементи или бяха замесени известни личности, обикновено го прехвърляха в спецотдел „Убийства“, звено от сектор „Грабежи и убийства“ в Паркър Сентър. Всяко следствие, което изглеждаше особено сложно и времеемко – което неизбежно удължаваше провеждането му и затова се шегуваха, че им е станало „хоби“ – моментално се превръщаше в кандидат за спецотдел „Убийства“. И този случай явно беше такъв.

– Къде е местопрестъплението? – попита Бош.

– На оная площадка над язовира Мълхоланд. Знаеш ли я?

– Да, бил съм там.

Детективът стана, отиде при масата, изтегли чекмеджето, предназначено за прибори за хранене, и извади химикалка и бележник. На

първата страница написа датата и местонахождението.

– Можеш ли да ми дадеш още някакви подробности?

– Не особено много – отвърна Гандъл. – Както казах, описаха ми го като екзекуция. Два изстрела в тила. Някой замъкнал оня тип горе, пръснал му мозъка и загрозил хубавата гледка.

Бош смели последната информация и зададе следващия въпрос:

– Знаят ли коя е жертвата?

– Участъковите работят по разпознаването. Докато стигнеш, може да са научили нещо. Всъщност мястото е в твоя квартал, нали?

– Не е далече.

Гандъл прибави още някои детайли и попита дали Хари може сам да повика партньора си. Бош отвърна, че ще се погрижи.

– Добре, Хари, качи се горе и виж кое как, после ми се обади да докладваш. Не се бой, че ще ме събудиш. Непрекъснато ме будят.

Бош си помисли, че е много присъщо за началник да мърмори, че го вдигат от сън, пред човек, когото сам често ще буди в хода на съвместната им работа, и каза:

– Ясно.

Веднага щом затвори, набра номера на Игнасио Ферас, новия си партньор. Дватама още се опознаваха. Ферас беше повече от двайсет години по-млад и произхождаше от друг тип култура. Спойката щеше да стане, сигурен беше Хари, само че постепенно. Винаги се получаваше така.

Ферас спеше, но бързо се разсъни и прие с готовност случая, което беше добре. Имаше само един проблем: живееше чак в Даймънд Бар, което означаваше, че ще пристигне на местопрестъплението най-рано след час. Бяха разговаряли по въпроса още първия им ден заедно, ала Ферас нямаше желание да се мести, тъй като участваше в издръжката на голямото си семейство в Даймънд Бар.

Бош знаеше, че ще е на местопрестъплението много преди партньора си и че затова ще се наложи да понесе евентуалните търкания с участъковите. Поemanето на следствие от участъковата група винаги си беше деликатна работа. Решението обикновено се взимаше от шефовете, а не от ченгетата на местопрестъплението. Никой детектив, достоен за златния обков на значката си, не се отказваше доброволно от разследването. Това просто не се вписваше в характера на работата.

– Ще се срещнем на място, Игнасио – рече Бош.

– Нали съм ти казвал, Хари, викай ми Иги – отвърна Ферас. – Всички ме наричат така.

Бош не отговори. Не искаше да го нарича Иги. Смяташе, че това име не отговаря на сериозността на работата им. Искаше му се и партньорът му да стигне до същото заключение и да престане с тези предложения.

После се сети за нещо и каза на Ферас пътъом да се отбие в Паркър Сентър и да вземе служебната кола, която им бяха определили. Това щеше да го забави още повече, но Хари мислеше да иде на местопрестъплението със собствения си автомобил, а знаеше, че почти няма бензин.

– Добре, до скоро – завърши той, като пропусна името.

Затвори и извади самото си от гардероба до входа. Докато го обличаше, хвърли поглед към отражението си в огледалото от вътрешната страна на вратата. На петдесет и шест години Бош имаше стройна и стегната фигура, даже можеше да качи още някое кило, докато други детективи на неговата възраст започваха да нашишкавяват. На две ченгета в спецотдел „Убийства“ викаха Щайгата и Бъчвата, заради променящите им се телесни пропорции. Хари нямаше защо да се безпокои за това.

Белите косми не бяха превзели изцяло територията на кестенявите от главата му, ала бързо напредваха. Тъмните му очи бяха ясни, проникателни и готови за предизвикателството, което го очакваше. В тях Хари съзря генералното разбиране за работата на детектива – че когато излезе от дома си, ще е готов и способен да направи всичко, каквото и да се изисква, за да изпълни задачата си. Това го накара да се почувства непроницаем за куршумите.

Посегна с лявата си ръка и извади пистолета от кобура под дясната си мишница, „Кимбър Ълтра Кари“. Бързо провери пълнителя и предпатителя, после върна оръжието на мястото му.

Беше готов. Отвори вратата.

Лейтенантът не знаеше много за случая, ала за едно имаше право: местопрестъплението се намираше недалеч от дома на Бош. Той се спусна до Кауенга и пресече шосе 101 по Баръм Булевард. Оттам оставаше още малко нагоре по Лейк Холиуд Драйв до квартал с къщи, скупчени по склоновете около язовира Мълхоланд. Скъпи къщи.

Заобиколи ограденото водохранилище, като спря за момент, когато на пътя му се изпречи койот. Очите на животното отразяваха светлината на фаровете и ярко блестяха. След миг койотът се обърна, бавно се отдалечи по шосето и изчезна в храстите. Не бързаше да се махне, все едно предизвикваше Бош да направи нещо. Това му напомни за службата му като патрул, когато виждаше същото предизвикателство в очите на по-младите по улиците.

Подмина водохранилището, продължи нагоре по Тейхоу Драйв и влезе откъм източния край на Мълхоланд Драйв. Там имаше площадка, от която се разкриваше изглед към града. Знаците „Паркирането забранено“ и „Площадката е затворена през нощта“ масово се нарушаваха по всяко време на денонощието.

Спря зад служебните коли – вана на криминалистите, буса от съдебната медицина, няколко патрулки и необозначени автомобили. Жълтата полицейска лента ограждаше местопрестъплението. В този забранен за цивилни участък имаше сребристо порше карера с отворен преден капак, също оградено с лента, което подсказва на Бош, че най-вероятно е на жертвата.

Слезе. Патрулният полицай, който охраняваше участъка, записа името и служебния му номер, 2997, после го пусна да се провере под жълтата лента. Бош се приближи до местопрестъплението. Трупът лежеше в средата на гледащата към града площадка. От двете страни го осветяваха по два реда портативни прожектори. Наоколо се суетяха специалистите от криминалистиката и патолозите. Местопрестъплението се заснемаше и с видеокамера.

– Насам, Хари.

Бош се обърна и видя детектив Джери Едгар, облегнат на капака на необозначена служебна кола. Държеше кафе и явно просто чакаше. При приближаването на Хари се отгласна от автомобила.

Едгар беше някогашният му партньор от времето, когато работеше в Холивудския участък. Бош ръководеше тамошната група „Убийства“. Сега този пост заемаше Джери.

– Чаках някой от „Грабежи и убийства“ – рече той. – Нямах представа, че ще си ти, мой човек.

– Е, аз съм.

– Сам ли ще го поемеш?

– Не, партньорът ми ще пристигне след малко.

– Новият ти партньор, а? Не сме се чували от миналогодишната каша в Ехо Парк.

– Да. Какво е положението?

Нямаше желание да обсъжда Ехо Парк с Едгар. Всъщност не искаше да го обсъжда с никого. Трябваше да се съсредоточи върху сегашното следствие, първото след прехвърлянето му в спецотдел „Убийства“. Знаеше, че много хора ще наблюдават действията му. Някои от тях несъмнено се надяваха да се издъни.

Джери се извъртя така, че Бош да види какво е наредено върху

капака на колата. Хари си извади очилата, сложи си ги и се наведе да погледне. До мястото не стигаше много светлина, но все пак се различаваха пликчета за веществени доказателства, съдържащи нещата, иззети от трупа – портфейл, връзка ключове и бадж. Освен това имаше дебела пачка пари и все още включен блекбери с просветваща зелена лампичка, готов за телефонни разговори, които собственикът му никога нямаше да проведе.

– Току-що ми ги донесе колегата от съдебна медицина – каза Едгар.
– След десетина минути би трябвало да приключат с трупа.

Бош вдигна пликчето с баджа и го обърна към светлината. Беше издаден от гинекологичната клиника „Сейнт Агата“. От снимката гледаше тъмноок brunet. Пишеше и кой е: „Д-р Стенли Кент“. Усмиваше се срещу обектива. Хари забеляза, че баджът същевременно е и магнитна карта-ключ.

– Често ли се чуваш с Киз? – попита Джери. Имаше предвид бившата партньорка на Бош.

След Ехо Парк я бяха прехвърлили на административна работа в КНП – кабинета на началника на полицията.

– Не особено. Но при нея всичко е наред. Хари взе следващото пликче. Искаше да отклони разговора от Киз Райдър и да го насочи към настоящото следствие.

– Ще ми дадеш ли информацията, с която разполагаш, Джери?

– С удоволствие. Трупът е открит преди около час. Както виждаш по пътните знаци, паркирането и нощните разходки са забранени. Холивудският участък редовно праща патрул по няколко пъти на нощ да разгонва зяпачите. Заради спокойствието на тукашните богаташи. Казаха ми, че ей оная къща там е на Мадона. Или поне е била.

Едгар посочи огромно имение на стотина метра от площадката. Над сградата се издигаше кула, силуетът ѝ се очертаваше на лунната светлина. Стените на къщата бяха боядисани в редуващи се отънъци на ръждивокафяво и жълто като тосканска черква. Издаденият над хълмовете терен осигуряваше на всеки, който гледа през прозорците на имението, великолепен изглед към Лос Анджелис. Бош си представи поп звездата в кулата, как гледа покорния град в краката си.

Обърна се към някогашния си партньор, готов за останалата информация.

– Патрулката минала към единайсет и колегите видели поршето с вдигнат капак. На тия коли моторите им са отзад, Хари. Тоест бил е отворен багажникът.

– Ясно.

– Аха, значи вече го знаеш. Както и да е, патрулката спряла, не видели никой нито в поршето, нито наоколо, затова двамата полицаи слезли. Единият се качил на площадката и намерил нашия човек. Лежал по очи, с два куршума в тила. Екзекуция, чисто и просто.

Бош кимна към баджа в пликчето.

– Това ли е жертвата? Стенли Кент?

– Така изглежда. И на баджа, и в портфейла пише, че е Стенли Кент, четирийсет и две годишен, живее съвсем наблизко, на Ероухед Драйв. Пуснах за проверка номера на поршето. Собственост е на фирмата „К енд К Медикъл Физисистс“. Поисках да отворят и досието на Кент, оказа се чист. Има само няколко глоби за превишаване максималната скорост с поршето, ама нищо повече. Честен гражданин.

Хари кимна, смилалаше получените сведения.

– Няма да ти правя сечено, дето ми взимаш следствието, Хари – продължи Едгар. – Единият ми партньор е цял месец в съда, а другия го оставих на първото ни местопрестъпление днес – тройно убийство, с четвърта жертва на командно дишане в „Куин ъв Ейнджълс“.

В холивудската група „Убийства“ работеха в екипи по трима детективи вместо обичайните двама партньори.

– Има ли вероятност тройното убийство да е свързано с тоя случай?

– Не, това тук си е чист бандитски разстрел – отвърна Джери. – Съвсем друг филм според мен. Радвам се, че го поемаш ти.

– Добре. Ще те освободя колкото може по-скоро. Някой претърсвал ли е колата?

– Не, чакахме теб.

– Хубаво. Ходихте ли в дома на жертвата на Ероухед?

– Също не.

– Обиколихте ли околните къщи?

– Още не. Първо се заехме с местопрестъплението. Едгар явно още отначало беше решил, че ще прехвърлят следствието на сектор „Грабежи и убийства“. Бош се подразни, че не е направено нищо, ала в същото време знаеше, че двамата с Ферас ще трябва да започнат на чисто, и затова не беше чак толкова зле. Много дела в Управлението се проваляха или оплескваха в хода на прехвърлянето им от участъковите следствени групи на детективите от Паркър Сентър.

Погледна осветената площадка и преброи петима души от криминалистиката и съдебната медицина: работеха по или около трупа.

– Е, щом първо сте се заели с местопрестъплението, някой потърси

ли около тялото стъпки, преди да пуснеш там колегите?

Не успя да скрие раздражението в гласа си.

– Виж, Хари – тросна му се Едгар, видимо подразнен от раздражението на бившия си партньор. – На тая площадка всеки ден се мотаят минимум по двеста души. Ако ще си губим времето, може да търсим стъпки чак до Коледа. Не смятам, че можем да си го позволим. Имаме труп на обществено място и трябваше да се захванем с него. Отгоре на всичко прилича на поръчково убийство. Това значи, че обувките, оръжието, колата – отдавна не е останало нищо.

Бош кимна. Искаше да прекрати спора и да продължи със следствието.

– Добре – рече безизразно. – В такъв случай можеш да си тръгваш.

Едгар също кимна и на по-възрастния детектив му се стори, че колелата му се е засрамил.

– Както казах, Хари, не очаквах да дойдеш ти. Коего означаваше, че не си е дал зор, защото е очаквал някой друг от „Грабежи и убийства“.

– Естествено – каза Бош. – Разбирам.

След като Джери си замина, Хари се върна при колата си и извади фенера от багажника. Отиде при поршето, сложи си ръкавици и отвори предната лява врата. Наведе се в купето и го огледа. На предната дясна седалка лежеше куфарче. Не беше заключено и Хари вдигна капака. Вътре имаше няколко папки, калкулатор, бележници, химикалки и документи. Затвори го и го остави на мястото му. Положението му предполагаше, че убитият най-вероятно е пристигнал на площадката сам. И тук се беше срещнал с убиеца си. Не го бе довел със себе си. Това можеше да е от значение.

После отвори жабката. На пода се изсипаха още няколко баджа като онзи, който бяха намерили в жертвата. Вдигна ги един по един и установи, че са издадени от различни местни болници. Всички обаче бяха с една и съща снимка и име. Стенли Kent, мъжът (предполагаше детективът), който лежеше мъртъв на площадката.

Забеляза, че на гърба на някои баджове има ръкописни бележки, и внимателно ги проучи. Повечето бяха цифри, вероятно комбинации за ключалки.

Продължи да рови в жабката и намери още няколко баджа и магнитни карти-ключове. Доколкото можеше да прецени, убитият, ако наистина беше Стенли Kent, имаше достъп до почти всички болници в окръг Лос Анджелис. Освен това знаеше комбинациите на ключалките в

почти всяка от тях. За миг обмисли възможността баджовете и картите да са фалшификати, използвани от жертвата за някаква болнична машинация.

Върна всичко на мястото му и затвори жабката. Провери под и между седалките, но не откри нищо интересно. Излезе от колата и отиде при отворения багажник.

Той се оказа малък и празен. Ала на лъча на фенерчето Бош различни върху килимчето на дъното четири вдлъбнатини. Отпечатаците очевидно бяха останали от нещо квадратно и тежко с четири крачета или колелца. Тъй като бяха заварили багажника отворен, най-вероятно нещото беше извадено по време на убийството или още по-вероятно – след него.

– Детектив?

Бош се обърна. Беше дежурният, който беше записал името и служебния му номер при жълтата лента, ограждаща местопрестъплението.

– Какво има?

– Дойде една агентка от ФБР. Иска да влезе в оградения участък.

– Къде е?

Полицаят го поведе към жълтата лента. Зад нея стоеше жена, изправена до отворената врата на автомобил. Беше сама и не се усмихваше. Бош я позна и сърцето му се разтупка.

– Здравей, Хари – каза жената.

– Здравей, Рейчъл.

2.

Близо два месеца не беше виждал специален агент Рейчъл Уолинг от Федералното бюро за разследване. И не беше минал и ден, без да мисли за нея. Никога не си бе представял обаче, че ще се срещнат – ако изобщо се срещнеха – посред нощ, при това на място, където е извършено убийство. Тя беше с дънки, риза и тъмносин блейзър. Тъмната ѝ коса беше разчорлена, ала въпреки това изглеждаше прелестно. Явно я бяха повикали от къщи, също като него. Не се усмихваше и това му припомни колко зле бяха приключили нещата предишния път.

– Виж – рече той, – знам, че напоследък те пренебрегвам, ама нямаме нужда чак да ме проследяваш на местопрестъпление само за да...

– Сега не е време за шеги – прекъсна го Рейчъл.

– Ако това тук е каквото си мисля.

За последен път се бяха виждали по делото Ехо Парк. Тогава тя работеше в секретен отдел на ФБР, наречен „Тактическо разузнаване“. Така и не му обясни точно с какво се занимават, а и Бош не настоя, тъй като това нямаше значение за следствието. Потърси я заради предишната ѝ работа като специалист по психопрофили на престъпници – и заради някогашните им лични отношения. Делото Ехо Парк се обърка, както и вероятността за подновяване на връзката им. Като я гледаше сега, той откриваше в нея само хладен професионализъм и имаше предчувствието, че най-после ще узнае какво всъщност представлява отдел „Тактическо разузнаване“.

– И какво е според теб? – попита Хари.

– Ще ти кажа, когато мога. Ще ме пуснеш ли да видя местопрестъплението?

Бош неохотно повдигна жълтата лента и отговори на официалното ѝ държане с обичайния си сарказъм:

– Заповядайте, агент Уолинг. Чувствайте се като у дома си.

Тя се вмъкна отдолу и спря: поне признаваше правото му да я заведе на местопрестъплението.

– Всъщност бих могла да ти помогна в следствието – каза тихо. – Ако видя трупа, навярно ще мога официално да разпозна жертвата.

И кимна към папката, която носеше.

– Тогава насам, моля – каза Бош.

Заведе я на площадката. Стерилната флуоресцентна светлина на

прожекторите обливаше трупа. Мъртвият лежеше върху кафеникавата пръст на метър и половина от ръба на урвата. Лунните лъчи се отразяваха във водохранилището долу. Оттатък язовира се простираше градът – килим от милиони светлинки, които блещукаха в хладната нощ като плаващи сънища.

Хари протегна ръка, за да спре Уолинг извън светлия кръг. Патолозите бяха преобърнали жертвата и сега тя лежеше по гръб. По лицето и челото на мъжа тъмнееха охлузвания, ала детективът позна човека от снимките на баджовете в жабката. Стенли Кент. Ризата му беше разкопчана и разкриваше обезкосмената, мъртвешки бяла кожа на гърдите му. Отстрани на тялото му имаше разрез, през който съдебният лекар беше вкарал термометър в черния му дроб.

– Добър вечер, Хари – поздрави го патологът Джо Фелтън. – Поточно, добрутро. Коя е приятелката ти? Мислех, че си партнираш с Иги Ферас.

– Правилно мислиш – потвърди Бош. – Това е специален агент Уолинг от отдел „Тактическо разузнаване“, ФБР.

– „Тактическо разузнаване“ ли? Какво ли не измислят!

– Според мен се занимават с контраразузнаване или нещо от този род. Нали знаеш: не питай, не говори, такива работи. Казва, че можела да удостовери самоличността на жертвата.

Уолинг го стрелна с поглед: предупреждаваше го да не се държи инфантилно.

– Можели да се приближим, докторе? – попита Бош.

– Разбира се, Хари. Почти приключваме. Бош понечи да пристъпи напред, ала Уолинг го изпревари и без колебание застана до трупа. Отвори папката и извади цветна снимка във фас формат 20X25 сантиметра. Наведе се и я доближи до лицето на жертвата. Хари се наведе, за да направи сравнението сам.

– Той е – заключи Рейчъл. – Стенли Кент.

Бош кимна и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да прекрачи тялото. Тя не му обърна внимание и го направи без негова помощ. Хари погледна Фелтън, който клечеше до убития, и попита:

– Е, докторе, ще ни опишеш ли ситуацията?

И се наведе от другата страна на трупа, за да го проучи по-отблизо.

– Човекът е бил доведен тук или е дошъл сам по някаква причина и са го принудили да застане на колене.

Патоанатомът посочи панталона на жертвата. На коленете му имаше оранжевокафеникави петна.

– После някой го е прострелял два пъти в тила и той е паднал по очи. Лицевите травми, които виждате, са получени при падането му на земята. Вече е бил мъртъв.

Хари кимна.

– Няма изходни рани – продължи Фелтън. – Оръжието сигурно е малко, вероятно двацет и втори калибър, с рикошетен ефект в черепа. Адски ефикасно.

И в този момент Хари разбра, че лейтенантът се бе изразил образно, в смисъл, че някой бил пръснал мозъка на жертвата и бил загрозил хубавата гледка от площадката. В бъдеще трябваше да има предвид склонността на Гандъл към хиперболите.

– Час на смъртта? – попита Бош.

– Ако се съди по температурата на черния дроб, преди четири-пет часа – отвърна патологът. – Към осем вечерта, плюс-минус.

Това заключение малко притесни Бош. В осем вече беше тъмно и всички любители на залезите сигурно отдавна си бяха отишли. Ала двата гърмежа бяха отекнали и не можеше да не са ги чули в къщите по околните склонове. И все пак никой не се беше обадил в полицията, поради което патрулните бяха открили трупа чак след три часа.

– Знам какво си мислиш – рече Фелтън. – Гърмежите. Има вероятно обяснение. Момчета, дайте да го върнем в изходно положение.

Хари се изправи и се отдръпна, а съдебният лекар и един от помощниците му преобърнаха трупа.

Бош погледна Уолинг и очите им за миг се срещнаха, после тя отново насочи поглед към жертвата.

След като преобърнаха тялото, се видяха входните рани на тила. Черната коса на Кент беше сплъстена от кръв. По гърба на бялата му риза имаше кафеникави пръски, които моментално привлякоха вниманието на Бош. Беше присъствал на толкова много местопрестъпления, че не им помнеше броя. Тези пръски не бяха от кръв.

– Това не е кръв, нали?

– Не е – потвърди Фелтън. – Според мен в лабораторията ще установим, че е най-обикновена кока-кола.

Уолинг се обади, преди Хари да успее да реагира:

– Импровизиран заглушител. Залепваш празна еднолитрова пластмасова бутилка кола за дулото на оръжието и тя значително заглушава гърмежа от изстрела, понеже звуковите вълни се насочват към стените на шишето, вместо да се разпространят във въздуха. Ако в бутилката е останала малко кола, при изстрела изпръсква жертвата.

Фелтън кимна одобрително и попита:

– Къде я намери, Хари? Бива си я.

Хари се обърна към Уолинг. И той беше впечатлен.

– Има го в интернет – каза Рейчъл.

Бош кимна, макар да не ѝ повярва.

– Има още нещо, на което трябва да обърнеш внимание – прибави съдебният лекар.

Хари отново се наведе. Фелтън се пресегна над трупа и посочи ръката на убития откъм страната на Бош.

– На пръстите на двете ръце има по едно такова нещо.

Сочеше червен пластмасов пръстен на средния пръст. Хари го погледна, после провери другата ръка. Същият червен пръстен. От вътрешната страна и на двата пръстена имаше бяло покритие, приличаше на лепенка.

– Какво е това?

– Още не знам – отвърна патоанатомът. – Но ми се струва, че...

– Аз знам – прекъсна го Уолинг.

Бош я погледна. После кимна. Естествено, че Рейчъл знаеше.

– Наричат ги ТЛД пръстени – каза тя. – Съкращението означава термолуминесцентна дозиметрия. Предупредително устройство. Пръстен, който засича радиация.

Думите ѝ предизвикаха зловещо мълчание. Уолинг продължи:

– Ще ви кажа и още нещо. Когато са обърнати така навътре, с ТЛД екрана към дланта, обикновено този, който ги носи, има работа с радиоактивни вещества.

Бош се изправи и нареди:

– Отдръпнете се от трупа. Всички.

Криминалистите, патолозите и Бош едновременно заотстъпваха от тялото. Уолинг обаче остана на мястото си и вдигна ръце, като че ли призоваваше за вниманието на паството в черква.

– Чакайте, чакайте. Чисто е! Няма опасност.

Всички спряха и я загледаха.

– Ако имаше радиоактивна опасност, ТЛД екраните на пръстените щяха да почернеят – обясни Рейчъл. – Щом не са черни, значи сме в безопасност. А и нося ей това.

Разтвори блейзъра си и показа черна кутийка, закрепена на колана ѝ като пейджър.

– Това е датчик за радиация. Ако имаме проблем, това нещо щеше да вдига вой до небесата и аз първа щях да си плюя на петите. Обаче

всичко е наред, чисто е.

Хората колебливо започнаха да се връщат по местата си. Хари Бош се приближи до Рейчъл и я хвана за лакътя.

– Може ли да поговорим?

Тръгнаха към тротоара на Мълхоланд. Бош изпитваше смесени чувства, ала се опитваше да не им дава израз. Беше ядосан. Не искаше да изгуби контрола на местопрестъплението, а тази информация го застрашаваше.

– Какво правиш тук, Рейчъл? – попита той. – Какво става?

– Същото като теб: обадиха ми се посред нощ. И ме пратиха тук.

– Това не обяснява нищо.

– Уверявам те, че съм тук, за да ви помогна.

– Тогава започни, като ми обясниш точно какво правиш тук и кой те праща. Това наистина ще ми помогне.

Уолинг се огледа и посочи отгатък жълтата лента.

– Да идем там.

Провряха се под лентата и излязоха на улицата. Когато прецени, че са се отдалечили достатъчно и никой от хората на местопрестъплението не може да ги чуе, той спря и я погледна.

– Е, тук сме насаме. Какво става? Кой те праща?

Уолинг го погледна в очите.

– Виж, това, което ще ти кажа, трябва да остане поверително. Засега.

– Слушай, Рейчъл, нямам време за...

– Стенли Kent е в един списък. Когато ти или някой твой колега сте проверили името му в Националния криминален компютърен индекс, във Вашингтон се е задействала предупредителна система и ми се обади в „Тактическото“.

– Да не е терорист?

– Не. Медицински физик. И доколкото знам, почтен гражданин.

– Тогава какви са тия дозиметрични пръстени и защо ФБР се появява тук посред нощ? В какъв списък е бил Стенли Kent?

Уолинг остави въпроса му без отговор.

– Ще те попитам нещо, Хари. Успял ли е някой вече да отиде в дома на тоя човек или да се обади на жена му?

– Още не. Първо се заехме с местопрестъплението. Каня се да...

– Тогава мисля, че трябва веднага да го направим – настойчиво продължи Рейчъл. – Можеш да ми зададеш въпросите си по пътя. Взemi ключовете на Kent, ако се наложи да влезем вътре. Аз ще ида да

докарам колата.

Уолинг понечи да се отдалечи, ала Бош я хвана за ръката.

– Ще карам аз.

И посочи мустанга си. Тръгна към патрулката, върху чийто багажник бяха наредени пликовете с веществените доказателства. Съжали, че бе побързал да освободи Едгар, и махна на сержанта да се приближи.

– Трябва да ида до дома на жертвата. Едва ли ще се бавя много, а и детектив Ферас ще се появи всеки момент. Просто охранявай местопребъването, докато не дойде един от нас.

– Ясно.

Бош извади мобифона си и се обади на партньора си.

– Къде си?

– Тъкмо тръгвам от Паркър Сентър. На двайсет минути от теб.

Хари му обясни, че има работа и че той трябва да побърза. Затвори, взе пликчето с връзката ключове от багажника и го пхна в джоба на сакото си.

Уолинг вече седеше в мустанга. Тъкмо затваряше джиесема си.

– Кой беше? – попита Бош, след като се настани зад волана. – Президентът ли?

– Партньорът ми. Казах му да ме чака при къщата. Къде е твоят партньор?

– Идва.

Щом потеглиха, Хари започна с въпросите.

– Щом Стенли Кент не е терорист, в какъв списък е включен?

– Като медицински физик, той е имал пряк достъп до радиоактивни вещества. Затова фигурира в този списък.

Бош си спомни всички болнични баджове в поршето на убития.

– Какъв достъп? В болниците ли?

– Да. Там се съхраняват тия неща. Използват се главно при лечение на рак.

Бош кимна. Картината започваше да му се изяснява, ала все още не разполагаше с достатъчно информация.

– Добре, още какво не ми е известно, Рейчъл? Обясни ми.

– Стенли Кент е имал пряк достъп до вещества, до които биха искали да се доберат някои хора. Вещества, които биха били изключително ценни за тия хора. Само че не за лечение на рак.

– Терористи.

– Точно така.

– Искаш да кажеш, че нашият човек просто е можел да влезе в

болницата и да изнесе тия неща, така ли? Няма ли си правилници?

– Винаги има правилници, Хари. Обаче не винаги е достатъчно само да ги има. Еднообразието, рутината – това са пролуките във всяка система за сигурност. По-рано оставяхме вратите на пилотските кабинни в пътническите самолети отключени. Вече не. Трябва да се случи нещо с разтърсващи последици, за да променим процедурите и да засилим предпазните мерки. Разбираш ли за какво говоря?

Той се замисли за бележките върху гърбовете на някои баджове в поршето на жертвата. Нима Стенли Кент се беше отнасял толкова небрежно към охраната на тези вещества, че да си записва комбинациите за достъп на гърба на баджовете си? Инстинктът му подсказваше, че отговорът вероятно е положителен.

– Разбирам.

– Е, ако искаш да заобиколиш установената система за сигурност, независимо колко е стабилна, към кого ще се обърнеш? – попита Рейчъл.

Бош отново кимна.

– Към човек, който познава тая система отвътре.

– Точно така.

Зави по Ероухед Драйв и насочи вниманието си към адресните номера на тротоара.

– Значи искаш да кажеш, че това може да е от случаите с разтърсващи последици, така ли?

– Не, не твърдя такова нещо. Засега.

– Познаваш ли Кент?

Докато задаваше въпроса, Хари погледна Уолинг и видя, че е изненадана. Не му се струваше много вероятно, просто искаше да провери реакцията ѝ, а не непременно да получи откровен отговор. Тя се извърна към прозореца. Тази тактика му беше позната. Класически признак. Знаеше, че сега ще го излъже.

– Не, никога не съм го виждала.

Той зави в следващата пряка и спря.

– Какво правиш? – попита Рейчъл.

– Стигнахме. Това е домът на Кент.

Около къщата, пред която се намираха, цареше пълен мрак, не светеха лампи нито отвън, нито вътре. Тук сякаш не живееше никой.

– Не е – възрази Уолинг. – Той е на следващата пряка и...

И млъкна, разбрала, че Бош я е изпързлял. Известно време Хари я наблюдаваше в тъмния мустанг, преди да заговори.

– Искаш ли да се изясним сега, или предпочиташ да слезеш от колата?

– Виж, Хари, казах ти. Някои неща не мога да...

– Слизай от колата, агент Уолинг. Ще продължа сам.

– Виж, трябва да разбе...

– Извършено е убийство. Следствието вода аз. Слизай от колата.

Тя не помръдна.

– Трябва само да се обадя по телефона, за да те отстранят от следствието, преди да успееш да се върнеш на местопрестъплението.

– Тогава се обади. Предпочитам да ме изритат още сега, отколкото да съм параван на феберейците. Това не беше ли един от принципите на Бюрото? Оставяй местните власти на тъмно и ги засипвай с говежди лайна. Е, с мен няма да успееш. Не и тая нощ, не и с моето следствие.

Хари се пресегна през скута ѝ и понечи да отвори дясната врата. Уолинг го отблъсна назад и вдигна ръце в знак, че се предава.

– Добре де, добре. Какво искаш да знаеш?

– Тоя път искам истината. Цялата истина.

3.

Бош се извъртя на седалката и погледна Уолинг в очите. Никъде нямаше да отиде, докато тя не проговореше.

– Явно знаеш кой е Стенли Кент и къде живее. И ме излъга. Е, терорист ли е?

– Казах ти, че не е, и това е истината. Бил е почтен гражданин. Физик. Включили са го в списъка, защото е работил с радиоактивни материали, които биха могли да се използват, ако попаднат в лоши ръце, за да навредят на хората.

– Как по-точно?

– Чрез пряк контакт. И той може да има най-различни форми. Например покушение срещу конкретна личност. Спомняш ли си оня руснак, когото облъчиха с полоний в Лондон миналия Ден на благодарността? Ударът е бил насочен срещу него, обаче имаше и други жертви. Веществата, до които е имал достъп Кент, могат да се използват и в по-големи мащаби – в молове или в метрото, на такива места. Всичко зависи от количеството – и естествено от устройството, което се използва.

– Какво устройство? Бомба ли имаш предвид? Че някой може да направи мръсна бомба с веществата, с които е работил той, така ли?

– В някои случаи, да.

– Мислех, че това е просто мит. Че никога не е съществувала мръсна бомба.

– Официалният термин е ИВУ – импровизирано взривно устройство. И погледнато така, наистина е просто мит... докато не бъде взривена първата бомба.

Бош кимна и върна разговора към техния случай. Посочи къщата пред тях и попита:

– Откъде знаеш, че това не е домът на Кент? Уолинг разтри челото си, сякаш от тези досадни въпроси я болеше главата.

– Защото и по-рано съм идвала тук. Разбираш ли? В началото на миналата година с партньора ми отидохме при Кент и обяснихме на двамата с жена му потенциалните опасности на неговата професия. Проверихме системите за сигурност в дома им и им казахме да вземат предпазни мерки. Пратиха ни от Вътрешна сигурност. Разбираш ли?

– Да, добре. Това рутинна процедура на отделите „Тактическо разузнаване“ и „Вътрешна сигурност“ ли беше, или съществуваше някаква

опасност за него?

– Нямахте конкретна опасност за него, не. Виж, губим си...

– Тогава за кого? За кой имаше опасност? Уолинг се размърда и въздъхна сприхаво.

– Нямахте конкретна опасност за никого. Просто вземахме предпазни мерки. Преди година и половина, по-точно шестнайсет месеца, някой проникнал в раковата клиника в Гринсбъро, Северна Каролина, преодолял сложните охранителни системи и изнесъл двама и две флакона с радиоизотопа цезий сто трийсет и седем. Във въпросната болница това вещество се използва за лечение на рак на женските полови органи. Не ни е известно нито кой го е откраднал, нито защо, обаче е било взето. Когато съобщиха новината за кражбата, някой от Междуведомствената контратерористична спецчаст в Лос Анджелис решил, че трябва да проверим охраната на тия вещества в местните болници и да предупредим хората, които имат достъп до тях, да вземат предпазни мерки и да проявяват повече бдителност. Може ли вече да тръгваме, моля!

– И тая задача се падна на теб.

– Да. Точно така. Това е феберейската теория за прецеждането¹ в действие. На нас с партньора ми се падна да разговаряме с хора като Стенли Кент. Срегнахме се с него и жена му в дома им, за да проверим системите за сигурност, и същевременно го предупредихме, че трябва да започне да си пази гърба. По същата причина се обадиха на мен, когато името му е задействало предупредителната система.

Бош превключи на задна и бързо излезе от отбивката.

– Защо не ми обясни всичко това още отначало? Излязоха на улицата и той рязко потегли напред.

– Защото в Гринсбъро не беше убит никой – тросна се Уолинг. – Тоя случай може да се окаже нещо различно. Инструктираха ме да подхожда предпазливо и дискретно. Извинявай, че те излъгах.

– Вече е малко късно да се извиняваш, Рейчъл. Успяхте ли да откриете цезия в Гринсбъро?

Тя не отговори.

– Намерихте ли го?

– Още не сме. Говори се, че е бил продаден на черния пазар. Самото вещество е много скъпо, даже да се използва за чисто медицински цели. Затова не сме сигурни за какво става дума тук. И ме пратиха.

---

1. Икономическа теория, според която свободното развитие на бизнеса ще доведе до „процеждане“ на приходите до гражданите с ниски доходи и останалата част от икономиката. – Б. пр.

Стигнаха до нужната им пряка на Ероухед Драйв и Бош пак насочи вниманието си към адресните номера. Уолинг обаче го упъти.

– Оная къща отляво, струва ми се. Прозорците с черните капаци. Не мога точно да видя в тъмното.

Хари спря и изключи от скорост, после угаси мотора. Слезе и тръгна към къщата. Рейчъл го последва. Вътре цареше мрак. Не светеше дори лампата над входа. Ала вратата беше откритата.

– Отворено е – прошепна той.

Извадиха оръжията си. Бош опря длан на вратата и бавно я бутна. Влязоха в тъмната смълчана къща. Хари опипа стената с ръка намери електрическия ключ.

Лампите светнаха. Антрето не беше разхвърляно, нямаше признаци за някакъв проблем.

– Госпожо Кент? – високо извика Уолинг. После се обърна към Бош и тихо поясни: – Само двамата са, нямат деца.

Тя извика повторно, отново без резултат. Надясно тъмнееше коридор и Хари тръгна натам. Светна и видя четири затворени врати и ниша.

В нишата имаше домашен кабинет, също пуст. Компютърен дисплей хвърляше синьо отражение върху прозореца. Провериха стаите: спалня за гости и домашен фитнес с кардиоуреди и закачени на стената рокози. Третата врата водеше към тоалетната за гости, също празна, а четвъртата – към основната спалня.

Влязоха, Бош за пореден път включи осветлението... и най-после откриха госпожа Кент.

Лежеше на леглото гола, със запушена уста и завързани зад гърба ръце и крака. Очите ѝ бяха затворени. Уолинг се втурна към нея да види дали е жива, а Хари бързо провери банята и дрешника. Нямаше никого.

Когато се обърна, видя, че Рейчъл е отпушила устата на госпожа Кент и с джобното си ножче е прерязала черните найлонови вързалки, с които китките и глезените на жената бяха стегнати зад гърба ѝ. В момента покриваше неподвижното тяло със завивката. В стаята се усещаше специфичният мирис на урина.

– Жива ли е? – попита той.

– Да. Мисля, че просто е изгубила съзнание.

Уолинг заразтрива китките и дланите ѝ, почти морави от прекъснатото кръвообращение.

– Повикай помощ.

Ядосан на себе си, че не е реагирал веднага, Бош измъкна мобифона си, излезе в коридора и се обади в централата да пратят линейка.

– Ще дойдат до десет минути – каза, когато се върна в спалнята.

Усещаше, че го обзема силна възбуда. Вече разполагаша с жив свидетел. Жената на леглото щеше да им каже поне нещо за случилото се. Знаеше, че е изключително важно да я разпитат при първа възможност.

Разнесе се висок стон – госпожа Кент идваше в съзнание.

– Всичко е наред, госпожо Кент – каза Уолинг. – Всичко е наред. В безопасност сте.

Жената се напрегна и се ококори, когато видя двамата непознати. Рейчъл ѝ показа служебната си карта.

– ФБР, госпожо Кент. Спомняте ли си ме?

– Какво?... Какво става?... Къде е мъжът ми?

Понечи да се изправи, ала видя, че е гола под завивката, и се опита да се увие още по-плътно. Пръстите ѝ явно още бяха изтръпнали и не можеше да стисне плата. Уолинг ѝ помогна да издърпа одеялото нагоре.

– Къде е Стенли?

Рейчъл приклепна до леглото, за да я погледне в очите. После се обърна към Бош, сякаш чакаше инструкции как да процедира с разпита.

– Съпруга ви го няма, госпожо Кент – започна Хари. – Аз съм детектив Бош от Лосанджелиското полицейско управление, а това е агент Уолинг от ФБР. Опитваме се да установим какво се е случило с него.

Жената го погледна, после отново насочи вниманието си към Рейчъл.

– Спомням си ви – потвърди тя. – Вие дойдохте вкъщи да ни предупредите. Това ли е? Мъжете, които бяха тук, са отвлекли Стенли, така ли?

Уолинг се наведе към нея.

– Госпожо Кент, ние... Казвате се Алиша, нали? Алиша, трябва да се успокоите, за да можем да разговаряме и да се опитаме да ви помогнем. Искате ли да се облечете?

Алиша Кент кимна.

– Добре, ще ви оставим на спокойствие – продължи Рейчъл. – Облечете се, а ние ще ви почакаме в хола. Но преди това да ви попитам: имате ли някакви наранявания?

Жената поклати глава.

– Сигурна ли сте, че...

Уолинг не довърши, сякаш се опасяваше от собствения си въпрос. За разлика от Бош. Той знаеше, че трябва да установят точно какво се е случило.

– Госпожо Кент, упражниха ли сексуално насилие спрямо вас?

Тя отново поклати глава.

– Принудиха ме да се съблека. Нищо повече.

Хари се вгледа в очите ѝ с надеждата да прочете там дали не лъже.

– Е, сега ще ви оставим да се облечете – прекъсна го Уолинг. – Но когато пристигне линейката, все пак ще ви прегледат.

– Ще се оправя – отвърна Алиша Kent. – Какво се е случило с мъжа ми?

– Не знаем точно – призна Бош. – Облечете се и елате в хола, там ще ви разкажем каквото ни е известно.

Притиснала завивката към себе си, тя колебливо стана от леглото. Хари видя петното на чаршафа и разбра, че или се е изпуснала от страх, или прекалено дълго е чакала някой да я спаси.

Госпожа Kent пристъпи към дрешника и се олюля. Бош бързо се приближи и я подхвана.

– Добре ли сте?

– Нищо ми няма, само съм малко замаяна. Колко е часът?

Той погледна дигиталния часовник на нощното шкафче отдясно на леглото, ала дисплеят не показваше нищо. Или го бяха изключили, или бяха издърпали контакта. Без да я пуска, детективът завъртя дясната си китка и си погледна часовника.

– Наближава един. Тялото ѝ се напрегна.

– О, Господи! – възкликна тя. – Минали са часове... Къде е Стенли?

– Първо се облечете, тогава ще поговорим.

Алиша Kent неуверено отиде при дрешника и отвори вратата. От външната ѝ страна имаше голямо огледало. При завъртането му Хари видя отражението си и му се стори, че зърва в очите си нещо ново. Нещо, което не беше забелязал в собственото си огледало на излизане от дома си. Някакво притеснение, навярно дори страх от неизвестността. Напълно естествено, реши той. Беше разследвал безброй убийства, ала не и такава, което да го отвежда в подобна посока. Страхът му си беше съвсем уместен.

Жената откачи от закачалка на стената бял хавлиен халат и влезе в банята. Хари се извърна от собственото си отражение.

Уолинг излезе от спалнята и той я последва.

– Какво мислиш? – попита агентката.

– Извадихме късмет, че намерихме свидетел. Тя ще ни разкаже какво се е случило.

– Да се надяваме.

Докато чакаха Алиша Kent да се облече, Бош реши да претърси

къщата още веднъж. Този път провери и задния двор и гаража. Не забележа нищо странно. Освен че двойният гараж беше празен. Ако семейството имаше още една кола освен поршето, тя явно не беше тук.

Спря в задния двор и вдигнал поглед към надписа „Холивуд“ на хълмовете, се обади в централата, за да пратят в дома на жертвата криминалисти. Осведоми се и кога ще пристигне линейката и му отговори, че е на пет минути от тях. Преди десет минути му бяха казали, че е на десет.

После набра номера на лейтенант Гандъл, който очевидно спеше. Началникът му мълчаво изслуша доклада му. Появата на агент от ФБР и вероятната терористична връзка го стреснаха.

– Ами... явно ще трябва да събудим някои хора – заключи накрая.

Искаше да каже, че се налага да информира шефовете на Управлението за случая и неговите по-сериозни измерения, които започваха да се очертават. Един лейтенант от „Убийства и грабежи“ най-малко искаше да му се обадят на сутринта и да го питат защо не е предупредил своевременно когото трябва. Хари знаеше, че Гандъл едновременно ще си покрие гърба и ще иска инструкции отгоре. Това напълно го устройваше, пък и го очакваше. Но също го стресна. Лосанджелиското полицейско управление имаше собствена Служба за вътрешна сигурност. Ръководеше я човек, когото повечето в полицията смятаха за безотговорен тип, некомпетентен и неподходящ за този пост.

– Капитан Хадли ще бъде ли сред тях? – попита Бош.

Капитан Дон Хадли беше близък на Джеймс Хадли от Полицейската комисия, политически назначаван орган в ЛАПУ, който осъществяваше контрол и избираше началника на полицията. По-малко от година след включването на Джеймс Хадли в комисията по силата на кметско решение, одобрено от градския съвет, брат му, дотогава заместник-началник на пътната полиция в Долината, неочаквано беше повишен в шеф на новосъздадената Служба за вътрешна сигурност. Навремето сметнаха, че това е политически ход на тогавашния началник на полицията, който отчаяно се мъчеше да запази поста си. Не се получи. Уволниха го и назначиха нов човек. При тази промяна обаче Хадли остана на мястото си и продължи да ръководи СВС.

Службата имаше за задача да сътрудничи на федералните институции и да осигурява нова разузнавателна информация. През последните шест години Лос Анджелис най-малко два пъти беше станал мишена на терористи. И в двата случая ЛАПУ узна за опасността едва след предотвратяването ѝ от федералните власти. Това беше уничително за

Управлението и създаването на СВС целеше ЛАПУ да научава за собствения си заден двор онова, което знаят феберейците.

Масово подозираха обаче, че ФБР държи полицията на тъмно. За да скрие своя провал и да оправдае и поста си, и изобщо съществуването на Службата, капитан Хадли беше започнал да организира грандиозни пресконференции и да се появява с облечените си в черни униформи хора на всяко местопрестъпление, където имаше и най-далечна вероятност за терористична връзка. Една преобърната цистерна на Холивудската магистрала събра цялата СВС, докато не се установи, че цистерната е превозвала мляко. Убийството на равин и една уестудска синагога предизвика същата реакция, докато не се оказа, че престъплението е резултат от любовен триъгълник.

И така нататък. След четвъртия подобен случай редовите ченгета кръстиха капитана Дон Фишека. Ала той запази поста си благодарение на тънкото политическо було, покривашо назначението му. Според последния слух, който беше чул Бош, Хадли прати всички от Службата в полицейската академия да тренират тактика на бойни действия в градски условия.

– Не знам за Хадли – отвърна Гандъл. – Сигурно ще съобщят и на него. Ще започна с моя капитан и той ще уведоми когото трябва. Ама това не е твоя грижа, Хари. Ти си върши работата и не мисли за Хадли. Хората, от които трябва да се пазиш, са феберейците.

– Ясно.

– Не забравяй, с тях винаги трябва да си нащрек, когато започнат да ти говорят точно каквото искаш да чуеш.

Детективът кимна. Този съвет отразяваше добрата стара традиция на ЛАПУ да не се доверява на ФБР. И естествено същата традиция спазваха феберейците, които никога не се доверяваха на ченгетата. Тъкмо затова съществуваше СВС.

Върна се в къщата. Уолинг разговаряше по мобифона си. Освен това в хола стоеше непознат мъж, висок, около четирийсет и пет годишен; излъчваше типичната феберейска самоувереност, с която Хари многократно се беше сблъсквал.

– Вие трябва да сте детектив Бош – каза непознатият. – Джек Бренър. Рейчъл ми е партньорка.

Ръкуваха се. Сведението, че Рейчъл му била партньорка, на пръв поглед изглеждаше маловажно, ала всъщност говореше много. В тези думи се долавяше нещо собственическо. Бренър искаше да каже, че е главният партньор, независимо дали Рейчъл споделя това мнение.

– А, вие вече се запознахте.

Хари се обърна. Уолинг беше изключила телефона си.

– Извинявай, трябваше да докладвам на дежурния специален агент. Той реши да включи в разследването цялото Тактическо разузнаване. Праща три групи да обиколят болниците, за да видим дали днес Кент е ходил в някоя гореща лаборатория.

– Предполагам, че „гореща“ е оная лаборатория, в която съхраняват радиоактивни вещества, прав ли съм? – осведоми се Бош.

– Да. Кент е имал достъп до почти всички такива в окръга. Трябва да установим дали днес е бил и някоя от тях.

Детективът разбираше, че може би е в състояние да ограничи търсенето само до една болница, гинекологичната клиника „Сейнт Агата“. В момента на убийството Кент беше носил този бадж. Уолинг и Бренър не го знаеха, но Бош реши засега да не им казва. Усещаше, че следствието се изплъзва от ръцете му, и искаше да запази в тайна навярно единствената вътрешна информация, с която все още разполагаше.

– Ами Управлението? – попита той.

– Управлението ли? – изпреварвайки партньорката си, попита Бренър. – Искаш да кажеш, ти, нали, Бош? Това ли питаш?

– Да, точно това. Каква ще е моята роля в случая? Агентът разпери ръце, сякаш за да декларира откритост.

– Не бой се, вътре си. Оставаш с нас до края. И кимна, като че ли това обещание означаваше нещо.

– Добре – рече Бош. – Точно това исках да чуя. И погледна Уолинг за потвърждение на думите на партньора ѝ. Тя обаче извърна очи.

4.

Алиша Кент най-после излезе от Ф спалнята. Беше с вчесана коса и измито лице, ала носеше само белия халат. Оказа се, че е невероятно привлекателна. Дребна, мургава и някак екзотична. Той предположи, че приетото от съпруга ѝ фамилно име скрива произход от далечна страна. Черната ѝ коса лъщеше и обрамчваше овално лице, едновременно красиво и печално.

Бренър се представи. Жената изглеждаше замаяна от случилото се и не даде знак, че го познава, както си беше спомнила Уолинг. Агентът ѝ каза да седне на дивана.

– Къде е мъжът ми? – попита Алиша Кент. Гласът ѝ вече звучеше по-твърдо и спокойно. – Искам да знам какво става.

Рейчъл се настани до нея, готова да я утешава, ако се наложи. Бренър зае стола до камината. Бош остана прав. Не обичаше да седи удобно, когато съобщава такива новини.

– Госпожо Кент – пое инициативата той, опитваше се да запази контрола си върху следствието. – Аз съм детектив от отдел „Убийства“. Тук съм, защото тази вечер открихме труп, който според нас е на вашия съпруг. Много съжалявам, че се налага да ви го кажа.

Тя скри лицето си с ръце. По тялото ѝ пробягаха тръпки и иззад дланите ѝ се разнесе безпомощен стон. После се разплака: дълбоки ридания, които разтърсиха раменете ѝ толкова силно, че трябваше да сваля ръце, за да не позволи на халата да се разтвори. Уолинг я прегърна успокояващо.

Бренър предложи да ѝ донесе вода и Алиша Кент кимна. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Това беше мръсна работа: да съобщиш на човек, че най-близкият му е мъртъв. Бош я беше вършил стотици пъти, ала човек не можеше да свикне с нея, пито пък да я усъвършенства. Веднъж му се случи да стои и от другата страна. Когато преди повече от четирийсет години убиха майка му, научи за това от едно ченге, докато излизаше от плувния басейн в младежкия спортен комплекс. Реагира, като скочи обратно в басейна и се опита да не изплува.

Агентът донесе чаша вода и току-що овдовялата госпожа Кент изпи половината на една глътка. Преди някой да успее да зададе въпрос, на вратата се почука. Бош отвори и пусна двамата медици, които прегледат жената. После даде знак на Уолинг и Бренър да се оттеглят в кухнята, за

да се посъветват, и щом затвори вратата, попита:

– Е, как искате да започнем?

Бренър отново широко разпери ръце, показваше, че е готов да приеме предложението – това явно беше любимият му жест – и отвърна:

– Мисля ти да водиш. Ние ще се намесваме, когато се налага. Ако не си съгласен, може ние да...

– Не, няма проблем. Аз ще водя.

Погледна Уолинг в очакване на възражение, но тя само кимна. Хари се обърна да излезе от кухнята, ала Бренър го спря.

– Искам да съм откровен с теб, Бош. Детективът се обърна.

– Какво искаш да кажеш?

– Проверих те. Говори се, че ти...

– Как така си ме проверил? Разпитвал си за мен?

– Трябваше да знам с кого ще работим. Досега знаех за теб само това, което бях чувал за Ехо Парк. Искан...

– Ако имаш въпроси, можеш да ме попиташ направо.

Бренър пак разпери ръце.

– О, нямам.

Хари се върна в хола и зачака санитарите да свършат с Алиша Кент. Единият мажеше с мехлем ожулените места по китките и глезените ѝ. Другият ѝ мереше кръвното налягане. На гърлото и едната ѝ китка имаше превръзки, явно за по-сериозни наранявания, които Бош не беше забелязал.

Мобифонът му извънтя и той се върна в кухнята, за да отговори. Уолинг и Бренър ги нямаше, очевидно се бяха измъкнали в друго помещение. Това го обезпокои. Не знаеше нито какво търсят, нито какво замислят.

Обаждаше се партньорът му. Най-после беше стигнал на местопрестъплението.

– Трупът още ли е там? – попита Хари.

– Не, съдебният лекар преди малко го е вдигнал. Струва ми се, че и криминалистите са на приключване.

Бош му описа насоката, в която, изглежда, вървеше следствието, съобщи му за участието на ФБР и връзката с потенциално опасни вещества, до които е имал достъп Стенли Кент. После го инструктира да започне да обикаля съседните къщи в търсене на свидетели, които може да са видели или чули нещо. Знаеше, че е малко вероятно, защото никой не беше позвънил в полицията след изстрелите.

– Сега ли, Хари? Още е нощ, хората спят...

– Да, Игнасио, сега.

Не се безпокоеше, че ще събуди хората. По всяка вероятност генераторът, с който се захранваха прожекторите на местопрестъплението, и без това бе смутил спокойствието на квартала. Обаче районът трябваше да се провери и винаги беше за предпочитане да открият свидетели колкото може по-рано.

Върна се в хола. Санитарите бяха събрали оборудването си и си тръгнаха. Казаха му, че Алиша Кент е физически добре, имала само незначителни рани и ожулвания. Дали ѝ успокоително хапче и мехлем, за да продължи да маже нараняванията по китките и глезените си.

Уолинг отново седеше на дивана до нея, Бренър се беше върнал на креслото до камината.

Бош седна на стола от отсрещната страна на стъклената масичка, точно срещу нея.

– Много съжаляваме за загубата на съпруга ви, госпожо Кент, и за премеждието, което сте преживели – поде той оттам, откъдето беше прекъснал. – Но се налага да действате бързо. При идеални обстоятелства щяхме да почакаме, докато сте готова да разговаряме. Само че обстоятелствата не са идеални. Вече го знаете по-добре от нас. Трябва да ви зададем някои въпроси за случилото се тая нощ.

Тя скръсти ръце на гърдите си и кимна, че разбира.

– Тогава да започваме. Ще ни разкажете ли какво се случи?

– Двама мъже – разхлипано отвърна Алиша Кент. – Така и не успях да ги видя. Имам предвид лицата им. Така и не успях да видя лицата им. На вратата се почука и аз отворих. Нямахме никого. Когато понечих да затворя, те се появиха. Просто изскочиха. Носеха маски и качулки, като суичъри с качулки. Втурнаха се вътре и ме сграбчиха. Единият опря нож в гърлото ми. Каза, че ще ме заколи, ако не правя точно каквото ми наредят.

Докосна превръзката на гърлото си.

– В колко часа се случи това? – уточни Хари.

– Наближаваше шест. Вече беше тъмно и се канех да се заема с вечерята. Стенли обикновено се прибира... прибираше се... към седем. Освен когато не работеше в южните части на окръга или в пустинята.

Споменът за навиците на съпруга ѝ предизвика нов изблик на сълзи и гласът ѝ секна. Бош се опита да я върне към темата и зададе следващия си въпрос. Струваше му се, че вече долавя известно забавяне на говора ѝ. Хапчето, което ѝ бяха дали санитарите, започваше да действа.

– Какво направиха тези мъже, госпожо Кент?

– Заведоха ме в спалнята. Накараха ме да се съблека съвсем гола и да седна на леглото. После единият започна да ме разпитва. Бях уплашена. Предполагам, че съм изпаднала в истерия, и той ме зашлеви и ми се разкрещя. Каза ми да се успокоя и да отговарям на въпросите му.

– Какво ви попита?

– Не си спомням всичко. Адски бях уплашена.

– Опитайте, госпожо Кент. Важно е. Това ще ни помогне да открием убийците на съпруга ви.

– Попита ме дали имаме оръжие, попита ме къде...

– Чакайте малко, госпожо Кент – прекъсна я Бош. – Дайте да обсъждаме въпросите един по един. Той ви е попитал дали имате оръжие. Вие какво му отговорихте?

– Бях уплашена. Казах, че имаме револвер. Той попита къде е и аз отвърнах, че е в чекмеджето на нощното шкафче от страната на мъжа ми. Взехме го, след като вие ни предупредихте за опасностите, които крие работата на Стенли.

Докато изричаше последните думи, впери поглед в Уолинг.

– Не се ли бояхте, че ще ви убият с него? – попита детективът. – Защо им казахте къде е револверът?

Алиша Кент сведе очи към ръцете си.

– Седях на леглото гола. Бях сигурна, че ще ме изнасят и ще ме убият. Така че това нямаше значение.

Той кимна в знак, че разбира.

– Какво друго ви питаха, госпожо Кент?

– Къде са ключовете от колата. Казах им. Казах им всичко, което ме питаха.

– За вашата кола ли става дума?

– Да, за моята. В гаража. Държа ключовете на плота в кухнята.

– Проверих гаража. Празен е.

– Чух вратата... след като си тръгнаха. Сигурно са взели колата.

Бренър рязко се изправи.

– Трябва да съобщим за това. Бихте ли ни казали какъв модел е колата и регистрационния номер?

– Крайслер триста. Не си спомням номера. Мога да проверя в застрахователната полица.

Агентът ѝ направи знак да не става.

– Не е необходимо, ще го намеря. Веднага ще се обадя.

И отиде в кухнята, за да не пречи на разпита. Бош продължи с въпросите.

– Какво друго ви питаха, госпожо Кент?

– Поискаха фотоапарата ни. Фотоапарата, който работел с компютъра на съпруга ми. Казах им, че Стенли има апарат, който според мен е в бюрото му. След всеки мой отговор единият, оня, дето задаваше въпросите, превеждаше на другия. И сега тоя вторият излезе от стаята, предполагам, за да вземе фотоапарата.

Беше ред на Уолинг да се изправи. Тя се запъти към коридора, който водеше към спалните.

– Рейчъл, не пипай нищо – каза Бош. – Повикал съм група от криминалистиката.

Тя му махна с ръка и се отдалечи по коридора. Бренър се върна в хола и каза:

– Обявих колата за издирване.

– Какво стана после с двамата мъже, госпожо Кент? – отново поде разпита Хари.

– Ами... завързаха ме по оня ужасен начин и ми запушиха устата с една от вратовръзките на мъжа ми. И след като единият се върна с фотоапарата, другият ме снима, както лежах на леглото.

Бош забеляза изгарящото унижение, изписано на лицето й.

– Снима ли ви?

– Да. И това е всичко. После излязоха от спалнята. Преди това оня, дето говореше английски, се наведе към мен и прошепна, че мъжът ми щял да дойде да ме освободи. И си тръгна.

Настъпи дълго мълчание. Накрая Хари продължи:

– След като излязоха от спалнята, веднага ли напуснаха къщата?

Жената поклати глава.

– Известно време ги чувах да разговарят, после чух вратата на гаража. Тя кнати като земетресение в стаите. Усетих я два пъти – като се отваряше и затваряше. И реших, че са си отишли.

Бренър отново се намеси в разпита:

– Докато бях в кухнята, ви чух да казвате, че единият мъж превеждал на другия. Знаете ли на какъв език разговаряха?

Бош се ядоса, защото възнамеряваше да попита същото, ала винаги първо приключваше с един цикъл въпроси, преди да премине към следващия. В предишните си разследвания беше установил, че този подход е най-уместен при жертви на травмиращи преживявания.

– Не съм сигурна. Оня, който говореше английски, имаше акцент, само че не знам откъде, може би от Близкия изток. Мисля, че разговаряха на арабски или нещо подобно. Чужд език, много гърлен. Обаче не

знам какъв точно.

Бренър кимна, сякаш отговорът ѝ потвърждаваше нещо.

– Спомняте ли си да са ви питали нещо друго или просто да са го казали на английски? – продължи Хари.

– Не, това беше всичко.

– Казахте, че са носели маски. Какви бяха те?

Алиша Кент се замисли.

– От ония плетените. Каквито носят крадците във филмите и скиорите.

– Вълнена маска за ски. Тя кимна.

– Да, точно така.

– Добре, с един отвор за двете очи ли бяха, или имаха отделни отвори за всяко око?

– Хм, с отделни, струва ми се. Да, с отделни.

– Имаше ли отвор за устата?

– Амиии... да, имаше. Помня, че наблюдавах устата на мъжа, когато говореше на чуждия език. Опитвах се да го разбера.

– Чудесно, госпожо Кент. Много ни помагате. За какво пропуснах да ви попитам?

– Не ви разбирам.

– Спомняте ли си някоя подробност, за която пропуснах да ви попитам?

Жената отново се замисли, после поклати глава.

– Не знам. Като че ли ви казах всичко, което си спомням.

Бош не беше убеден. Започна да разчепква случая отначало и получи същата информация, само че от други гледни точки: изпитан метод за водене на разпити, целящ установяване на допълнителни подробности. При втория разпит изплува интересен нов детайл – мъжът, който говорел английски, поискал паролата на имейла ѝ.

– Защо му е трябвала? – повдигна вежди Бош.

– Нямам представа – отвърна Алиша Кент. – Не попитах. Просто им казвах каквото искам.

Към края на втория разпит пристигна групата от криминалистката и Бош обяви почивка. Жената остана на дивана, а той заведе криминалистите в главната спалня и ги инструктира да започнат оттам. После се отдръпна в ъгъла и се обади на партньора си. Ферас го осведоми, че до този момент не е намерил никой, който да е видял или чул нещо. За почивка от обикалянето на квартала Хари му предложи да провери какво оръжие е регистрирано на името на Стенли Кент. Трябваше да узнаят

марката и модела. Имаше голяма вероятност да е бил застрелян със собствения му револвер.

Когато затвори телефона, Уолинг го повика от домашния кабинет. Завари двамата с Бренър изправени до бюрото, вперили очи в компютърния екран.

– Виж това – каза Рейчъл.

– Предупредих те засега да не докосваш нищо – ядоса се Хари.

– Времето вече е прекален лукс за нас – обади се Бренър. – Погледни това.

Бош заобиколи бюрото и се изправи пред дисплея.

– Имейлът ѝ е отварян – поясни Уолинг. – Влязох в папката с изпратени съобщения. И това тук е било пратено на имейла на мъжа ѝ в осемнайсет двайсет и една. Снощи.

Тя кликна върху един от бутоните и отвори имейла, пратен от адреса на Алиша Кент до съпруга ѝ. Темата гласеше:

СПЕШНО: ПРОЧЕТИ НЕЗАБАВНО!

Над текста на писмото беше вмъкната фотографията на голата Алиша Кент, завързана на леглото. Въздействието на снимката беше очевидно за всеки, не само за мъжа ѝ.

Следваше самото писмо:

Твоята жена е при нас. Събери всичките единици цезий, до които имаш достап. Донеси ги в контейнер на площадката при Мълхоланд край жилището ти в 20:00. Ще те наблюдаваме. Ако кажеш или ако се обадиш на някой, ще разберем. Последниците ще бъдат такива, че жена ти ще бъде изнасилена, измъчвана и разкъсана на толкоз много парчета, че няма да можеш да ги преброиш. Вземи всичките предпазни мерки за работа с радиоактивните вещества. Ако закъснееш, ще я убием.

Бош препрочете текста и му се стори, че изпитва същия ужас, който трябваше да е обзел Стенли Кент.

– „Ще те наблюдаваме... ще разберем... ще я убием...“ – прочете Уолинг. – Правописът и граматиката куцат, тромави са и самите изрази. Съмнявам се, че го е писал човек, чийто майчин език е английски.

Хари също беше забелязал грешките. Рейчъл имаше право.

– Пратили са имейла отгук – съобщи Бренър. – Мъжът ѝ го е получил в службата си или на ПДА... Имал ли е ПДА?

Бош не беше специалист в тази област и го изгледа въпросително.

– Персонален дигитален асистент – поясни Уолинг. – Нали знаещ, като палм пилот или мобифон с всички екстри.

Хари кимна и отвърна:

– Мисля, че да. В жертвата са намерили мобилен телефон блекбери. Май беше с миниатюрна клавиатура.

– Става – каза Бренър. – Така, където и да се е намирал, Кент е получил имейла, а сигурно е видял и снимката.

Помълчаха, мислеха за електронното писмо. Накрая Бош се обади – изпитваше угризения, че е скрил нещо от тях.

– Спомних си нещо. В момента на убийството Кент е носил бадж. От „Сейнт Агата“ в Долината.

Бренър го прониза с поглед и възкликна ядосано:

– Просто ей така си спомняш такава информация, а?!

– Да. Забра...

– Вече няма значение – прекъсна го Уолинг. – „Сейнт Агата“ е гинекологична ракова клиника. Цезият се използва почти изключително за лечение на рак на шийката на матката.

– Тогава по-добре да побързаме – каза Бош.

5.

Гинекологичната клиника „Сейнт Агата“ се намираше в Силмар, в северния край на долината Сан Фернандо. Бош шофираше бързо по шосе 170, поради слабия трафик в този нощен час, и държеше под око индикатора за гориво. Знаеше, че ще трябва да зареди, преди да се върне в града. В мустанга бяха двамата с Бренър. Агентът беше наредил Уолинг да остане при Алиша Кент, за да продължи с разпита и да я успокоява. Тази задача явно не допаднаше на Рейчъл, ала Бренър се възползва от старшинството си и не допусна никакви дискусии.

През по-голямата част от пътуването агентът от ФБР разговаряше по мобифона със свои началници и колеги. От онова, което чуваше, Хари разбираше, че голямата федерална машина се подготвя за битка. Сега се задействаше още по-сериозна аларма. Пратеният на Стенли Кент имейл изчистваше фокуса на цялостната картина и акцията, започнала едва ли не от любопитство, вече придобиваше огромни мащаби.

Когато най-последно затвори мобифона и го прибра в джоба на самото си, Бренър леко се извъртя на седалката, погледна Бош и каза:

– Повиках в „Сейнт Агата“ орзове. Ще проверят в лабораторията за радиоактивни вещества.

– Какви са тия орзове?

– ОРЗ е Отряд за радиационна защита.

– Кога ще пристигнат?

– Не попитах, обаче може да ни изпреварят. Имат хеликоптер.

Хари се смая. Това означаваше, че някъде има дежурна група за бързо реагиране. Посред нощ. Помисли си, че и той бе стоял буден и бе чакал повикване. Хората от групата за радиационна защита сигурно бяха очаквали повикването с надеждата то Никога да не дойде. Спомни си слуха, че от Службата за вътрешна сигурност на ЛАПУ са тренирали бойни действия в градски условия, и се зачуди дали капитан Хадли също има ОРЗ.

– Операцията се разгръща с пълна сила – поясни Бренър. – Отделът за вътрешна сигурност във Вашингтон координира действията. Утре сутрин в девет и на двете крайбрежия ще има съвещания, на които ще бъдат осведомени всички.

– Кои са тия „всички“?

– Има си процедура. Ще включим Вътрешната сигурност, МКТС, а

бе, всички. Ще стотвим истинска абривиатурна каша. ЯРК, МОС, ПРЗ... Кой Знае, докато овладеем положението, може да се задейства даже ФУББА².

Бош нямаше представа какво означават тези съкращения, ала не му и трябваше. Всички му намирисваха на федерални власти.

– Кой ще командва парада?

Агентът го погледна.

– Всички и никой. Както казах, пълен хаос. Ако отворим хранилището в „Сейнт Агата“ и цезия го няма, най-добре да го открием и да го върнем, преди адът в девет да се отвори и от Вашингтон да почнат да направляват и най-малкото ни действие.

Хари кимна. Помисли си, че може би не е преценил вярно Бренър. Агентът, изглежда, искаше да си свърши работата, а не да затъне в бюрократичното благо.

– И каква ще е ролята на ЛАПУ в тая операция?

– Вече ти казах, ЛАПУ остава вътре. По тоя въпрос не се променя нищо. И ти оставаш в играта, Хари. Предполагам, че нашите и вашите хора вече установяват връзка. Знам, че в Управлението има Служба за вътрешна сигурност. Сигурен съм, че и те ще бъдат включени. Явно ще имаме нужда от всички налични сили.

Бош го погледна. Бренър беше съвсем сериозен.

– Работил ли си вече със СВС?

– Случвало се е. Разменяли сме разузнавателни сведения за някои неща.

Бош отново кимна. Усещаше обаче, че спътникът му или не е искрен, или е пълен наивник по въпроса за пропастта, разделяща местните от федералните власти. Ала му направи впечатление, че си говорят на „ти“, и се зачуди дали и това е една от установяваните връзки.

– Спомена, че си ме проверявал. Към кого се обърна?

– С теб се сработваме добре, Хари, защо да мътим водата? Ако съм сбъркал, извинявай.

– Няма нищо. Та към кого се обърна, за да ме провериш?

– Виж, ще ти кажа само, че попитах агент Уолинг кой е следователят от ЛАПУ и тя ми даде твоето име. На идване се обадох тук-там. Казаха ми, че си много способен детектив. Че имаш над трийсетгодишен стаж, че си се пенсионирал преди няколко години, не ти е харесало

---

2. МКТС – Междуправителствена контртерористична спецчаст; ЯРК – Ядрена регулаторна комисия; МОС – Министерство на околната среда; ПРЗ – Програма за радиационна защита; ФУББА – Федерално управление за борба с бедствията и аварията. – Б. пр.

особено и си се върнал на служба, за да работиш по стари дела. И че конците се оплели в Ехо Парк – история, в която си завлякъл агент Уолинг. Няколко месеца не си бил на работа, докато... хм... изсян्याвали случая, и сега пак си в Управлението, в спецотдел „Убийства“.

– Друго?

– Хари...

– Друго?

– Добре. Говори се, че с теб се работи трудно, особено когато се налага да си взаимодействаш с федералните власти. Но трябва да подчертая, че досега не съм забелязал такова нещо.

Бош предположи, че в голямата си част тези сведения идват от Рейчъл – беше я видял на телефона и тя му бе казала, че се е чула с партньора си. Испита разочарование, че е говорила такива неща за него. А и знаеше, че Бренър най-вероятно скрива повечето. Всъщност обаче в кариерата си толкова често се сблъскваше с федералните, още отпреди да се запознае с Рейчъл Уолинг, че те сигурно му водеха досие, дебело колкото следствено дело за убийство.

След около минута мълчание Бош реши да промени посоката на разговора.

– Обясни ми за цезия.

– Какво ти обясни агент Уолинг?

– Не особено много.

– Това е вторичен продукт. При ядрена реакция на уран и плутоний се получава цезий. Когато гръмна Чернобил, във въздуха се разпространява именно цезий. Среща се на прах или като сребристосив метал. Когато провеждаха ядрени изпитания в южната част на Тихия океан...

– Нямам предвид научната страна. Тя не ме интересува. Обясни ми с какво си имаме работа сега.

Бренър се замисли.

– Добре. Веществото, за което става дума, е във формата на късове, колкото гумичка на молив. Съхраняват се в херметично затворени капсули от неръждаема стомана с големината на патрон четирийсет и пети калибър. Когато се използва за лечение на рак на женските полови органи, цезият се въвежда за определено време в женското тяло – в матката – и облъчва определения участък. Предполага се, че е много ефикасен на бързи дози. И работата на хора като Стенли Кент е да правят тия изчисления – да провеждат физическите изследвания и да определят колко дълга доза е нужна. Значи той отива, изнася цезия от радиационното хранилище на болницата и лично го доставя на онколога в

операционната. Системата е организирана така, че лекуващият лекар да има колкото може по-малък контакт с веществото, защото докато извършва процедурата, той не може да носи защитно облекло и трябва да ограничи излагането си на радиация, нали разбираш какво искам да кажа?

Бош кимна и попита:

– Тия капсули предпазват ли оня, който борави с тях?

– Не, само оловото спира гама-лъчите на цезия. Хранилището, в което пазят капсулите, е облицовано с олово. Същото се отнася за устройството, в което ги пренасят.

– Ясно. Тогава какво ще е отрицателното въздействие на цезия, ако бъде изваден на открито?

Агентът отново обмисли отговора си.

– Всичко зависи от количеството, начина на облъчване и мястото. Това са променливите величини. Цезият има период на полуразпад трийсет години. Общо взето, определят като безопасна граница десет периода.

– Почвам да се обърквам. Какъв е изводът?

– Изводът е, че радиационната опасност намалява наполовина на всеки трийсет години. Ако оставиш значително количество цезий в затворена среда, например на метростанция или в офис сграда, това място трябва да бъде изолирано за триста години.

Хари се смая.

– Ами хората?

– Това също зависи от начина на разпространение и средата. При интензивно облъчване умираш за няколко часа. Но ако взривиш ИВУ на някоя метростанция, предполагам, че броят на загиналите няма да е много голям. Тук обаче не става въпрос колко са трупове. Основният фактор за тия хора ще е страхът. Ако такова нещо избухне на територията на Щатите, най-важното ще е вълната от страх, която ще залее страната. Град като Лос Анджелис никога повече няма да е същият.

Бош нямаше какво да каже.

6.

Влязоха в „Сейнт Агата“ през главното фоайе и помолиха служителката на рецепцията да повика шефа на охраната. Той работел само денем, отговори жената, но щяла да намери отговорника на нощната смяна. Докато чакаха, чуха хеликоптера да каца на дългата морава пред клиниката и скоро се появи четиричленният отряд за радиационна защита. Всички бяха в защитно облекло, включително каски с предпазители за лицето. Шефът им – на табелката му пишеше Кайл Рийд – носеше ръчен гайгеров брояч.

Накрая, след като се наложи два пъти да подсецат служителката, във фоайето към тях се приближи мъж, когото по всяка вероятност бяха вдигнали от легло в някоя свободна болнична стая. Представи се като Ед Ромо. И не можеше да откъсне очи от защитните екипи на орзовете. Бренър му показа служебната си карта и пое водещата роля. Бош не възрази. Знаеше, че се намират на територия, където федералният агент е по-добре подготвен да ръководи и поддържа темпа на следствието.

– Трябва да идем в радиационната лаборатория и да проверим наличността на съхранявания материал – заяви Бренър. – Ще ни трябват също всички документи или разпечатки за ползването на електронни карти-ключове, показващи кой е вливал и излизал там през последното денонощие.

Ромо не помръдна. Стоеше като прикован, сякаш се мъчеше да проумее онова, което вижда.

– За какво става дума? – успя да попита накрая.

Агентът пристъпи към него и каза заплашително:

– Току-що ти казах за какво става дума. Трябва да влезем в радиационната лаборатория на онкологията. Ако не можеш да ни заведеш там, намери някой, който може. Веднага.

– Първо трябва да се обадя по телефона – отвърна дежурният.

– Добре. Обади се. Давам ти две минути, след което ще се наложи да минем без теб.

През цялото време, докато отпращаше заплахата си, Бренър се усмихваше мило.

Ромо извади мобилния си телефон и се отдръпва настрана. Феберецът го остави да се отдалечи и погледна Бош със сардонична усмивка.

– Миналата година правих проверка на сигурността в тая болница.

Лабораторията и хранилището бяха с обикновени ключалки, и толкова. Впоследствие нещата се подобриха. Обаче колкото И да усъвършенстваш капаните, мишките само стават по-хитри.

Хари кимна.

След десет минути Бош, Бренър, Ромо и останалите от ОРЗ слязоха с асансьора в мазето на клиниката. Шефът на охраната вече пътуваше насам, ала Бренър нямаше намерение да го чака. Дежурният отвори вратата на онкологичната лаборатория с карта-ключ.

Вътре нямаше никого. Бренър намери инвентарен списък и дневник на пропуска до входа и почна да ги чете. На бюрото имаше малък видеомонитор, който показваше излъчваната от охранителна камера картина на радиационното хранилище.

– Идвал е – каза федералният агент.

– Кога? – попита Бош.

– Според дневника – в седем.

Рийд посочи монитора и попита Ромо:

– Има ли запис от камерата? Може ли да видим какво е правил Кент, докато е бил вътре?

Дежурният погледна монитора така, сякаш го вижда за пръв път.

– Амиии... не, това е само монитор. Оня, дето седи на пропуска, би трябвало да наблюдава какво се вади от хранилището.

И посочи отсрещния край на лабораторията, където имаше голяма стоманена врата. Трисъставният знак за радиационна опасност беше поставен на равнището на очите, наред с предупредителен надпис:

<p>ВНИМАНИЕ! РАДИАЦИОННА ОПАСНОСТ ЗАЩИТНОТО ОБЛЕКЛО Е ЗАДЪЛЖИТЕЛНО</p>

Бош забеляза, че вратата се отключва с набиране на цифрова комбинация и отделно има слот за магнитна карта.

– Тук пише, че е взел една капсула цезий. – Бренър продължаваше да проучва дневника. – Трябвало е да я пренесе в медицинския център „Бърбанк“. Посочват се съответната процедура и името на пациента, Хануовър. В хранилището остават трийсет и една единици цезий.

– В такъв случай не ви трябва нищо друго, нали? – попита Ромо.

– Напротив – разочарова го агентът. – Трябва да проверим наличността в хранилището. Което значи да влезем вътре и да отворим сейфа. Каква е комбинацията?

- Не я знам.
- Кой я знае?
- Физиците. Завеждащият лабораторията. Началникът на охраната.
- Къде е началникът на охраната?
- Нали вече ви казах, идва.
- Свържи се с него и го включи на външен говорител.

Бренър посочи телефона на бюрото. Ромо седна, включи телефона на говорител и набра номера по памет. Оттатък вдигнаха моментално.

– Ричард Ромо слуша.

Ед Ромо се прегърби над телефона – видът му издаваше, че се срамува от разкриването на тази явна професионална семейственост.

– Хм, да, тате, обажда се Ед. Човекът от ФБР...

– Господин Ромо? – прекъсна го Бренър. – Аз съм специален агент Джон Бренър от ФБР. Струва ми се, че преди година се срещнахме и разговаряхме по проблемите на сигурността. На какво разстояние сте оттук?

– На двайсет, двайсет и пет минути. Спомням си...

– Много сте далеч, господин Ромо. Трябва незабавно да отворим радиационното хранилище, за да проверим наличността на капсулите.

– Не можете да го отворите без одобрение от болницата. Не ме интересува кой...

– Господин Ромо, имаме основание да смятаме, че съхраняваните в хранилището материали са предадени на хора, които не се вълнуват нито от интересите, нито от сигурността на американския народ. Трябва да отворим хранилището, за да разберем точно какво има вътре и какво липсва. И не можем да чакаме двайсет, двайсет и пет минути. Вижте, аз официално се представих на вашия син и съм довел в лабораторията Отряд за радиационна защита. Налага се да побързаме. Как да отворим хранилището?

Последва кратко мълчание. Накрая Ричард Ромо отстъпи.

– Ед, нали се обаждаш от пропуска на лабораторията?

– Да.

– Добре, отключи бюрото и отвори най-долното ляво чекмедже.

Ед Ромо изтегли стола си назад и огледа бюрото. Най-горното ляво чекмедже беше с ключалка, която очевидно отключваше и останалите две.

– С кой ключ?

– Чакай.

По говорителя се разнесе подрънкване на връзка ключове.

– Опитай четиринайсет-четиринайсет.

Дежурният откачи връзка ключове от колана си и намери онзи с номер 1414. Пъхна го в ключалката и го завъртя. После изтегли най-долното чекмедже.

– Готово.

– Добре, вътре има една папка. Отвори я и намери страницата със списъците с комбинации за хранилището. Променя се ежеседмично.

Ромо извади папката и понечи да я отвори под ъгъл, така че да може да чете само той. Бренър се пресегна над бюрото и грубо я издърпа от ръцете му. Разтвори я на бюрото и запрелиства страниците с процедури за сигурност.

– Къде са? – попита високо и нетърпеливо.

– Би трябвало да са в последния раздел. Ясно са обозначени като комбинации за хранилището. Обаче има една уловка. Използваме комбинацията за миналата седмица. Комбинацията за тая седмица не е актуална.

Бренър намери страницата и прокара показалец по списъка, докато не стигна до комбинацията за предишната седмица.

– Добре, открих я. Ами за сейфа?

– Използвайте пак магнитната карта и друга комбинация – отговори от колата си Ричард Ромо. – Тая я помня наизуст. Тя не се променя. Шест-шест-шест.

– Много оригинално³.

Агентът протегна ръка към Ед Ромо.

– Дай магнитната карта.

Дежурният се подчини и Бренър на свой ред я подаде на Рийд.

– Добре, Кайл, започвайте. Комбинацията на вратата е пет-шест-едно-осем-четири, останалото го чу сам.

Рийд се обърна и посочи един от другите в защитни облекла.

– Вътре е доста тясно, ще влезем само ние с Милър.

Отговорникът на отряда и избраният от него спуснаха предпазители на лицата си, въведоха Комбинацията и отвориха вратата с магнитната карта. Милър носеше гайгеровия брояч. Влязоха в хранилището и го затвориха след себе си.

– Нали знаете, тук постоянно влизат хора и не носят скафандри – рече Ед Ромо.

– Радвам се за тях – отсече Бренър. – Сега положението е малко по-

---

3. Числото за Звяра в Апокалипсиса – Б. пр.

различно, не смяташ ли? Не ни е известно дали нещо в хранилището не е оставено отворено.

– Само казвам – защити се дежурният.

– Тогава ми направи услугата да не казваш нищо, приятел. Остави ни да си свършим работата.

Бош – наблюдаваше монитора – скоро откри недостатък в системата за сигурност. Камерата беше монтирана на тавана, но когато се наведе да набере комбинацията на сейфа, Рийд скри от обектива какво прави. Детективът разбираше, че дори някой наистина да е наблюдавал Кент в 19:00 предишната вечер, той лесно е можел да скрие какво вади от сейфа.

Двамата мъже в защитно облекло останаха в хранилището по-малко от минута. Когато излязоха, вдигнаха предпазителите си и Рийд погледна Бренър и каза:

– Сейфът е празен.

Бренър извади мобифона си. Ала преди да успее да набере номера, отговорникът на ОРЗ се приближи и му подаде страница, откъсната от бележник със спирала.

– Само това намерихме.

Хари надзърна над рамото на Бренър. Бележката беше написана набързо и се разбираше мъчно. Агентът я прочете на глас:

„Наблюдават ме. Ако не го направя, ще убият жена ми. Трийсет и две единици цезий. Бог да ми прости. Нямам избор“.

7.

Бош и федералните агенти стояха безмълвни. Във въздуха висеше почти физически осезаем страх. Току-що бяха потвърдили, че Стенли Кент е изнесъл трийсет и две капсули цезий от хранилището на „Сейнт Агата“ и после най-вероятно ги е предал на неизвестни лица. И тези неизвестни лица го бяха екзекутирали на площадката при Мълхоланд.

– Трийсет и две капсули цезий – каза Бош. – Какви щети може да нанесе такова количество?

Бренър го погледна навъсено.

– Ще трябва да попитаме специалисти, но предполагам, че е предостатъчно. Ако някой иска да Прати послание, ще го чуем високо и ясно.

Хари ненадейно се сети за нещо, което не се вписваше в известните им факти.

– Чакай малко. Дозиметричните пръстени на Стенли Кент не показваха облъчване. Как може да е изнесъл целия тоя цезий отгук и предупредителните устройства да не са светнали като коледна елха?

Бренър отхвърли въпроса с поклащане на глава.

– Явно е използвал прасе.

– Какво?!

– Прасе. Така наричат устройството за пренасяне на радиоактивни вещества. Общо взето, прилича на оловна кофа за миене на подове с колелца. Изолирана отгоре естествено. Тежка е, ниска – като прасе. Затова ѝ викат така.

– И е можел да влезе и да излезе с такова нещо просто ей така?

Агентът посочи дневника на бюрото.

– Междуболничният трансфер на радиоактивни източници за лечение на рак е нещо обичайно. Той се е разписал за една единица, обаче е изнесъл всичките. Това е необичайното, ама кой ще вземе да отваря прасето и да проверява?!

Бош си спомни вдлъбнатините върху килимчето на дъното в багажника на поршето. В колата беше пренасяно нещо тежко, което после е било извадено. Вече знаеше какво е. За пореден път се потвърждаваше най-лошият сценарий.

Той поклати глава и Бренър взе жеста му за оценка на сигурността в лабораторията.

– Ще ти кажа нещо. Преди миналата година да дойдем тук и да по-вишим нивото на сигурността, всеки с бяла лекарска престилка можеше спокойно да влезе в хранилището и да си вземе каквото му трябва. Охраната им не струваше нищо.

– Нямах предвид сигурността. Всъщност...

– Трябва да се обадя по телефона – прекъсна го Бренър.

Извади мобифона си и се отдалечи. Детективът реши да използва момента за същото. Измъкна джигесема от джоба си, намери свободно бгълче и позвъни на партньора си.

– Аз съм, Игнасио. Само проверявам как са нещата.

– Викай ми Иги, Хари. Какво става при теб?

– Нищо хубаво. Кент е изпразнил хранилището. Липсва всичкият цезий.

– Майтапиш ли се? Това е веществото, дето каза, че можело да се използва за мръсна бомба, нали?

– Точно така. И изглежда, че е изнесъл достатъчно количество за тая цел. Още ли си на местопрестъплението?

– Да. Виж, намерих тук едно хлапе, дето може да се окаже свидетел.

– Какво значи „може да се окаже свидетел“? Какво е хлапето, съсед ли?

– Не, историята си е направо шантава. Нали я знаеш оная къща, дето твърдят, че била на Мадона?

– Да.

– Ами да, била е нейна, ама вече не е. Отидох там да почукам на вратата и човекът, който сега живее там, вика, че не бил видял и чул нищо – същото като във всички други къщи. Както и да е, тъкмо си тръгвам, когато скивам тоя пич да се крие зад големите дървета в саксии на двора. Насочвам патлака си към него и викам подкрепление, нали разбираш, мислех си, че може да е убиецът от площадката. Да, ама не. Оказа се, че е хлапе – двайсетинагодишен, току-що слиза от рейса от Канада – и смята, че Мадона още живее в къщата. Има карта с адресите на звездите, в която е показано, че тя живее тук, и той искал да я види или нещо такова. Та затова прескочил оградата.

– Видял ли е убийството?

– Твърди, че нито е видял, нито е чул нещо, ама не знам, Хари. Мисля си, че може да е дебнел на двора на Мадона, когато се е случила нашата история на площадката. После се скрива и чака всичко да утихне. Само че аз го открих преди това.

Нещо в разказа убягваше на Бош.

– Защо му е да се крие? Защо просто не си е плюл на петите? Ние открихме трупа цели три часа след убийството.

– Да бе, знам. Тоя момент не се връзва. Може просто да го е било шубе или пък си е помислил, че ако го видят наблизко, може да го заподозрат или нещо от тоя род.

Хари кимна. Имаше такава вероятност.

– Задържа ли го за проникване в чужда собственост?

– Да. Разговарях с човека, който е купил имота от Мадона, и той ще ни съдейства. Ще предяви обвинение, ако му кажем. Така че не се бой, можем да го задържим и да го обработим.

– Добре. Закарай го в центъра, в някоя от стаите за разпит, и почни да го загриваш.

– Дадено, Хари.

– А, Игнасио, и не казвай на никой за цезия.

– Ясно. Няма.

Бош затвори, преди Ферас за пореден път да му предложи да го нарича Иги. После се заслуша в разговора на Бренър. Събеседникът му очевидно не беше Уолинг. Държеше се почитателно – явно приказваше с някой шеф.

– Според дневника на пропуска в седем часа. Това значи, че предаването на площадката е станало към осем, така че в момента става дума за преднина от шест и половина часа.

Агентът замълча, после на няколко пъти понечи да заговори, ала онзи отсреща го прекъсваше.

– Слушам – накрая рече той. – Слушам. Връщаме се.

Затвори и се обърна към Бош.

– Връщам се с хеликоптера. Трябва да ръководя телеконференция с Вашингтон. Бих те взел с мен, Но мисля, че е по-добре да продължиш следствието. Ще пратя някой да ми прибере колата.

– Няма проблем.

– Партньорът ти свидетел ли е намерил? Стори ми се, че чух нещо такова.

Хари се зачуди как е успял, след като в същото време разговаряше по своя телефон.

– Възможно е, обаче е малко вероятно. Отивам в центъра да видя как стоят нещата.

Агентът кимна сериозно и му подаде визитка.

– Обади ми се, ако изскочи нещо. Тук са всичките ми телефони.

Каквото и да е, обади ми се.

Бош взе визитката и я прибра в джоба си. После Заедно с агентите излезе от лабораторията и след няколко минути наблюдаваше федералния хеликоптер, който се издигаше в черното небе. Качи се В колата си, излезе от паркинга на болницата и пое на юг. Преди да стигне до магистралата, зареди на една бензиностанция на Сан Фернандо Роуд.

Трафикът към центъра не беше натоварен и спокойно можеше да поддържа сто и трийсет. Включи стереото и избра диск от конзолата, без да поглежда кой е. Още на петия тон от първата песен позна японския албум на басиста Рон Картър. Приятна музика за шофиране. Усили звука.

Музиката му помогна да избистри мислите си. Разбираше, че следствието се отклонява в грешна посока. Понеже феберейците преследваха липсващия цезий, вместо убийците. Тук имаше тънка разлика, която Хари смяташе за важна. Знаеше, че не бива да измества фокуса си от площадката и в никакъв случай да не забравя, че разследва убийство.

– Ако открием убийците, ще намерим и цезия – каза той на глас.

Стигна в центъра, зави по Лос Анджелис Стрийт и спря на предния паркинг на полицейското управление. По това време никой нямаше да обърне внимание, че не е VIP или някой от ръководството.

Паркър Сентър доизживяваше последните си дни. Почти от десетилетие имаше одобрен строителен проект за нова сграда на Управлението, ала постоянно отлагаша изпълнението му по бюджетни и политически причини. Междувременно не се правеше нищо, за да спасят сегашната сграда от разруха. Сега строителството напредваше, но по предварителни изчисления до завършването на новия център оставаха четири години. Мнозина, които работеха в Паркър Сентър, се питаха дали ще изтрае дотогава.

Бош се качи на третия етаж. Стаята на отдел „Грабежи и убийства“ беше празна. Той извади мобифона и се обади на партньора си.

– Къде си?

– Здравсти, Хари. В момента съм в отдел „Криминалистични експертизи“. Събирам каквото мога, за да започна следственото дело. Вече в службата ли си?

– Току-що идвам. Къде прибра хлапето?

– Оставих го да се пържи във втора стая. Да почнеш с него ли искаш?

– Може би ще е добре да го подхване някой, когото още не е виждал. Някой по-възрастен.

В последните думи се четеше деликатен намек. Евентуалният свидетел беше находка на Ферас. Хари нямаше да се заеме с него поне без мълчаливото съгласие на партньора си. Положението обаче налагаше някой с опита на Бош да проведе такъв важен разпит.

– Започвай го, Хари. Когато се върна, ще ви наблюдавам от медийната зала. Ако искаш да вляза и аз, само ми сигнализирай.

– Добре.

– Направил съм кафе в кабинета на капитана, м ко ти се пие.

– Хубаво. Имам нужда. Само че първо ми разкажи за свидетеля.

– Джеси Митфорд. От Халифакс. Скитник. Обясни ми, че пътувал на стоп и ношувал в приюти, а понякога и из хълмовете, когато било топло. Това е горе-долу всичко.

Не беше много, но стигаше за начало.

– Може да се е канил да спи на двора на Мадона. Затова не се е чупил.

– Не се сетих за това, Хари. Възможно е да си нрав.

– Непременно ще го питам.

Бош затвори, извади чашата си за кафе от чекмеджето на бюрото и тръгна към кабинета на капитана. В преддверието, където се намираше бюрото на секретарката, имаше маса с кафемашина. Още с влизането си усети аромата на горещо кафе и дори само това го зареди с нужното му количество кофеин. Напълни чашата, пусна един долар в кошничката и тръгна обратно към бюрото си.

Бюрата в стаята на ОГУ бяха в редици по две, така че партньорите да седят един срещу друг. Тази подредба изключваше каквото и да било лично или служебно уединение. Повечето други детективски отдели в града бяха преминали към кабинки със звукоизолиращи стени, обаче в Паркър Сентър, поради предстоящото разрушаване на сградата, не се харчеха пари за подобрения.

Тъй като Бош и Ферас бяха постъпили последни в отдела, бюрата им се намираха в края на една редица, в ъгъл без прозорци, с лоша вентилация. А и бяха най-далеч от изхода в случай на извънредно положение като земетресение.

Работното място на Хари беше чисто и подредено, точно както го бе оставил. Върху бюрото на партньора си забеляза раница и найлоново пликче за веществени доказателства. Първо вдигна раницата. Отвори я и установи, че съдържа главно дрехи и други лични вещи, принадлежащи на евентуалния свидетел. Имаше и една книга, „Сблъсък“ на Стивън Кинг, както и несесер с паста и четка за зъби. Скромни вещи за скромно

съществуване.

Остави раницата и взе пликчето с веществени доказателства. Съдържанието му се свеждаше до малко щатски долари, ключове, тънък портфейл и канадски паспорт. Имаше и карта „Домовете на звездите“, такива се продаваха на уличните ъгли из цял Холивуд. Разгъна я и намери площадката на Мълхоланд Драйв. Наляво от нея видя черна звездичка с числото 23. Мястото беше оградено с химикалка. Провери в показалеца на картата. Номер 23 гласеше: „Холивудският дом на Мадона“.

Очевидно не бяха осъвременили картата с новия адрес на поп звездата, а и Хари подозираше, че малко от адресите на звездите са точни. Това обясняваше защо Джеси Митфорд е дебнел в къщата, в която Мадона вече не живееше.

Сгъна картата, прибра всички вещи в пликчето и го остави на бюрото на партньора си. После извади от чекмеджето бележник и декларация за отказ от право на адвокат и тръгна към стая за разпити № 2, която се намираще в коридора зад детективската стая.

Джеси Митфорд изглеждаше по-млад от годините си, къдрав брюнет с кожа, бяла като слонова кост. Редките косми по брадичката му явно още не бяха виждали бръснач. Имаше сребърни пиърсинги на едната ноздра и веждата. Ако се съдеше по вида му, беше нащрек и умираше от страх.

В стаичката за разпити миришеше на мръсно тяло. Младежът се потеше, което беше целта естествено. Преди да влезе, Бош беше хвърлил поглед на термостата. Ферас бе настроил температурата в стаята на двамайсет и осем градуса.

– Как си, Джеси? – попита детективът, докато се настаняваше на свободния стол срещу него.

– Хмм, не много добре. Много е горещо.

– Сериозно?

– Вие моят адвокат ли сте?

– Не, Джеси, аз съм твоят детектив. Казвам се Хари Бош. От спецотдел „Убийства“ съм и работя по случая на площадката.

Остави бележника и чашата си с кафе на масата. Митфорд още беше с белезници. Находчиво допълнение от страна на Ферас, за да държи хлапето в страх и смут.

– Казах на мексиканския детектив, че няма да говоря повече. Искам си адвоката.

Бош кимна и каза:

– Той е американец от кубински произход, Джеси. И няма да

получиш адвокат. Адвокатите са само за граждани на Съединените щати.

Лъжеше естествено, ала разчиташе, че един двайсетгодишен едва ли го знае.

– Загазил си, малкият – продължи Хари. – Едно о да дебнеш старо гадже, обаче със звездите е съвсем друго. Това е град на звезди в страна на звезди, Джеси, и ние се грижим за своите. Не знам как е там при вас в Канада, но тук наказанията за това, което си направил, са доста сурови.

Митфорд разтърси глава, като че ли така можеше да се избави от проблемите си.

– Ама на мен ми казаха, че тя даже вече не живеела там. Мадона де. Значи всъщност не съм я дебнел. Става дума просто за проникване в чужда собственост.

Бош отрицателно поклати глава.

– Въпросът е в намеренията, Джеси. Мислил си, че тя е там. Имаш карта, според която тя наистина живее там. Дори си оградил мястото с химикалка. От гледна точка на закона, това си възлиза на чисто дебнене.

– Тогава защо продават карти с адресите на звездите?

– А защо баровете имат паркинги, след като шофирането в нетрезво състояние е забранено? Няма да играем тая игра, Джеси. Никъде на картата не пише, че спокойно можеш да прескачаш оградите и да проникваш в тяхната собственост, това е важното, нали разбираш какво искам да кажа?

Митфорд сведе очи към окованите си китки и тъжно кимна.

– Обаче ще ти кажа нещо. Можеш да се успокоиш, положението не е чак толкова кофти, колкото изглежда. Срещу теб е повдигнато обвинение за проникване в чужда собственост, но според мен можем да уредим този проблем, ако се съгласиш да ми съдействаш.

Хлапакът се наведе напред.

– Ама, както казах на оня мекси... на кубинския детектив де, не видях нищо.

Хари направи дълга пауза, после каза:

– Не ме интересува какво си ми казал. Сега си имаш работа с мен, синко. И ми се струва, че криеш нещо.

– Нищо не крия, кълна се в Господ.

И разпери длани в умолителен жест, доколкото му позволяваха белзниците. Бош обаче не се върза. Митфорд беше прекалено млад, за да успее да го излъже. Затова реши да подходи директно.

– Гледай сега, Джеси. Моя партньор си го бива, ще направи добра

кариера в Управлението. В това няма съмнение. Но още е зелен. Детектив е горе-долу толкова време, колкото ти си пускаш тоя мъх по брадичката. Виж, аз пък съм тук доста отдавна и това значи, че съм си имал работа с много лъжци. Понякога даже ми се струва, че познавам само лъжци. Разбирам ги тия неща, Джеси. Ти ме лъжеш, а мен никой не може да ме метне.

– Не! Аз...

– Та затова имаш трийсет секунди да почнеш да ми пееш, иначе веднага те пращам в окръжния арест. Сигурен съм, че там все ще чака някой, дето ще те накара да пееш „О, Канада!“ пред микрофона още преди да се е развиделило. Загряваш ли, това имах предвид, като ти казах, че наказанията за дебнене на звезди са доста сурови.

Митфорд се вторачи в отпуснатите си върху масата ръце. Бош зачака. Бавно изтекоха двайсет секунди. Накрая детективът се изправи.

– Добре, Джеси, ставай. Тръгваме.

– Чакайте, чакайте!

– Какво да чакам? Казах да ставаш! Да вървим. Водя следствие за убийство и няма да си губя времето за...

– Добре де, добре, ще ви кажа. Видях всичко, разбирате ли? Всичко видях.

Хари впери поглед в него.

– За площадката ли говориш? Че си видял убийството на площадката, така ли?

– Всичко видях бе, човек.

Бош отново седна.

8.

Не позволи на Джеси Митфорд да продължи, докато не подпише декларацията за отказ от право на адвокат. Нямахше значение, че вече се водеше свидетел на убийството, извършено на площадката при Мълхоланд. На каквото и да беше присъствал, причината да е там бе собственото му провинение – проникване в чужда собственост и дебнене на звезда. Детективът трябваше да се погрижи в следствието да няма никакви грешки, за да не допусне евентуалното съдебно дело да бъде прекратено заради процедурни нарушения. Залозите бяха високи, фебе-рейците винаги се извъртаха и той знаеше, че трябва да го направи според всички правила.

– Добре, Джеси – каза Бош, след като младежът подписа декларацията. – Разкажи ми какво си видял и чул на площадката. Ако си откровен и ми съдействаш, ще сваля всички обвинения и ще си тръгнеш като свободен човек.

Формално преувеличаваше правомощията си. Не можеше да сваля обвинения, нито да сключва сделки със заподозрени престъпници. В този случай обаче не се и налагаше, тъй като на Митфорд още не му бяха предявили никакви официални обвинения. Всъщност Хари предлагаше да не повдига обвинение срещу канадеца в замяна на неговото искрено съдействие.

– Разбирам – отвърна хлапакът.

– Не забравяй, само истината. Само каквото си видял и чул. Нищо друго.

– Разбирам.

– Протегни си ръцете.

Джеси се подчини и Бош свали белезниците на Ферас със собствения си ключ. Митфорд веднага заразтрива китките си. Това напомни на Хари как Рейчъл разтриваше китките на Алиша Кент.

– Сега по-добре ли се чувстваш?

– Да, благодаря – отвърна канадецът.

– Хубаво, тогава да започнем отначало. Разкажи ми откъде идваш, къде отиваш и точно какво видя на площадката.

Митфорд кимна и двадесетина минути описва историята си, която започваше на Холиуд Булевард с купуването на „звездната карта“ от улична сергия и дългото изкачване пеш по хълмовете. Пътуването му

отнело почти три часа и това навярно до голяма степен обясняваше излъчващата се от тялото му миризма на пот. Когато стигнал на Мълхоланд Драйв, вече се стъмвало и бил уморен. В къщата, в която според картата живеела Мадона, царял мрак. Певицата очевидно я нямало. Разочарован, младежът решил да си почине от дългото ходене и да види дали поп звездата няма да се прибере по-късно. Намерил си място зад някакви храсти, където можел да се облегне на стената около жилището на преследваната от него плячка – естествено момчето не използва същата дума, – и зачакал. По някое време заспал, ала нещо го събудило.

– Какво те събуди? – прекъсна го Бош.

– Гласове. Чух гласове.

– Какво казаха?

– Не знам. Просто се събудих от тях.

– На какво разстояние от площадката се намираше?

– Нямам представа. На петдесетина метра. Бях доста далече.

– Какво казаха, след като вече се събуди и можеше да ги чуеш?

– Нищо. Млъкнаха.

– Добре, тогава какво видя, когато се събуди?

– Видях три коли, паркирани до площадката. Едната беше порше, другите две бяха по-големи. Не знам марката, ама май бяха еднакви.

– Видя ли хората на площадката?

– Не, не видях никой. Беше тъмно. После обаче Пак чух глас, идваше пак оттам. От мрака. По-Скоро беше вик. Точно в момента, в който погледнах, видях два кратки проблясъка и чух гърмежи. Приглушени. На площадката зърнах някой, беше коленичил. Нали разбирате, осветиха го Проблясъците. Ама беше за много кратко и не видях нищо повече.

Бош кимна.

– Добре, Джеси. Добре се справяш. Хайде пак да повторим този момент, за да сме сигурни, че съм те разбрал вярно. Ти спиш, после те събуждат гласове, поглеждаш и виждаш трите коли. Дотук така ли е?

– Да.

– Добре, ясно. После пак чуваш глас и поглеждаш към площадката. И точно в този момент прозвучават изстрелите. Нали така?

– Точно така.

Хари отново кимна. Ала знаеше, че Митфорд може просто да му казва онова, което си мисли, че иска да чуе. Трябваше да изпита хлапето, за да се увери, че говори истината.

– Виж сега, ти каза, че на проблясъка от изстрела си видял жертвата да пада на колене, нали така?

– Не, не точно.

– Тогава ми кажи точно какво видя.

– Мисля, че той вече беше на колене. Случи се толкова бързо, че не го видях да коленичи, както казвате вие. Според мен той вече беше паднал на колене.

Бош кимна. Митфорд беше издържал първата проверка.

– Ясно. Сега да поговорим за това какво си чул. Ти каза, че си чул някой да извиква, преди да прозвучат изстрелите, нали?

– Да.

– Добре, какво извика тоя човек? Канадецът се замисли за момент, после поклати глава.

– Не съм сигурен.

– Разбирам. Не бива да казваш нищо, за което не си сигурен. Хайде да опитаме едно упражнение и да видим дали ще помогне. Затвори си очите.

– Моля?

– Просто си затвори очите. Мисли за онова, което си видял. Опитай се да възстановиш визуалния спомен и звуците ще дойдат сами. Виждаш трите коли, после вниманието ти привлича глас откъм площадката. Какво каза гласът?

Хари говореше бавно и успокояващо. Митфорд се подчини и затвори очи. Бош зачака.

– Не съм сигурен – накрая повтори хлапакът. – Не чух всичко. Според мен викаше Аллах и после застреля оня.

Бош за известно време остана напълно неподвижен.

– Аллах ли?

– Не съм сигурен, но така ми се струва.

– Още какво чу?

– Нищо. Гърмежите заглушиха всичко, нали разбирате? Той започна да вика Аллах и после гърмежите заглушиха останалото.

– „Аллах акбар“? Това ли извика мъжът?

– Не знам. Чух само „Аллах“.

– Можеш ли да кажеш дали говореше с акцент?

– Акцент ли? Нямам представа. Чух само една дума.

– Британски? Арабски?

– Наистина не мога да определя. Беше прекалено далече и чух само тая дума.

Бош се замисли. Спомни си за записите от пилотската кабина по време на атентатите на 11 септември. В последния момент терористите

бяха викали: „Аллах акбар“ – „Бог е велик“. Дали убийците на Стенли Кент бяха направили същото?

Но както и по-рано, знаеше, че трябва да подходи внимателно и задълбочено. Следствието можеше до голяма степен да зависи от тази единствена дума, която Митфорд смяташе, че е чул от площадката.

– Джеси, какво ти обясни за случая детектив Ферас, преди да те доведе в тая стая?

Свидетелят сви рамене.

– Всъщност нищо не ми обясни.

– Не ти ли каза за какво става дума според нас или накъде биха могли да клонят нещата?

– Не, абсолютно нищо.

Бош известно време само го наблюдаваше.

– Добре, Джеси – рече накрая. – Какво се случи после?

– След изстрелите някой се затича от площадката към колите. Там имаше улична лампа и го видях. Качи се на едната кола и я върна на заден до поршето. После отвори багажника и слезе. Багажникът на поршето вече беше отворен.

– Къде беше през това време другият?

На лицето на Митфорд се изписа смущение.

– Ами... него нали го убиха.

– Не, имам предвид втория престъпник. Имало е двама престъпници и една жертва, Джеси. Колите са били три, нали така?

Хари му показа три пръста.

– Видях само единия престъпник – отвърна канадецът. – Убиеца. Вторият седеше в колата зад поршето. Така и не слезе.

– И през цялото време просто си седеше в другата кола, така ли?

– Да. Всъщност веднага след изстрелите втората кола обърна и потегли.

– И шофьорът не слезе през цялото време, докато беше на площадката?

– Поне докато ги виждах.

Бош се замисли. Разказът на Митфорд предполагаше истинско разделение на труда между двамата заподозрени. Това съвпаднаше със събитията, описани от Алиша Кент – единият мъж я беше разпитвал и бе превеждал, бе давал и заповеди на другия. Предполагаше, че в колата на площадката е останал онзи, който говореше английски.

– Добре – рече накрая той. – Да се върнем на историята, Джеси. Ти каза, че веднага след изстрелите единият потеглил, а другият дал на

заден до поршето и отворил багажника. Какво стана после?

– Той слезе, извади нещо от поршето и го премести в багажника на своята кола. Беше много тежко и бая се озори с него. Като че ли имаше дръжки отстрани, ако се съди по начина, по който го вдигаше.

Хари разбра, че свидетелят описва „прасето“, използвано за транспортване на радиоактивни вещества.

– А после?

– Ами после си се качи в колата и потегли. Остави багажника на поршето отворен.

– Никой друг ли не видя?

– Никой друг, кълна се.

– Опиши мъжа, когото си видял.

– Не мога да го опиша точно. Носеше суичър с вдигната качулка. Изобщо не му видях лицето. Струва ми се, че под качулката носеше и маска за ски.

– Защо смяташ така?

Митфорд отново сви рамене.

– Не знам. Просто така ми се стори. Може да греша.

– Едър ли беше? Или дребен?

– Като че ли среден на ръст. Може би малко по-нисък.

– Как изглеждаше?

Бош трябваше да повтори опита. Това беше но. Ала канадецът поклати глава.

– Не го видях – настоя на предишния си отговор. – Почти съм сигурен, че носеше маска.

Хари не се отказваше.

– Бял, чернокож, арабин?

– Не мога да определя. Носеше качулка и маска, пък и аз бях доста далече.

– Помисли си за ръцете му, Джеси. Нали каза, че е пренесъл багажа от едната кола в другата за дръжките. Спомняш ли си ръцете му? Какви бяха на цвят?

Митфорд се замисли за миг и очите му грейнаха.

– Не, носеше ръкавици. Спомням си ръкавиците, защото бяха от ония големите, каквито носят железничарите в Халифакс. Дебели, с големи маншети, за да не се изгарят.

Бош кимна. Де удряш, де се пука! Защитни ръкавици! Зачуди се дали са били предназначени специално за боравене с радиоактивни вещества. Беше забравил да попита Алиша Кент дали мъжете, които я бяха

нападнали, са носели ръкавици. Надяваше се Рейчъл Уолинг да я е разпитала повторно за всички подробности, след като двете бяха останали сами.

Детективът чакаше. Понякога миговете на мълчание бяха най-неловки за свидетелите. И те започваха да запълват празнотите.

Само че Митфорд не каза нищо повече. Накрая Бош продължи:

– Добре, имаме две коли, освен поршетто. Опиши ми колата, която е дала на заден, за да спре до него.

– Не мога, честно. Знам как изглеждат поршетата, обаче нищо не разбирам от останалите коли. И двете бяха много по-големи, с четири врати.

– Хайде да поговорим за колата пред поршетто. Седан ли беше?

– Тая марка не ми е позната.

– Не, седан е тип автомобили, не е марка. С четири врати и багажник – като патрулка.

– Да, такава беше.

Хари си спомни описанието на Алиша Кент за липсващата кола от гаража ѝ.

– Знаеш ли как изглежда крайслер триста?

– Не.

– Каква беше на цвят колата, която видя?

– Не съм сигурен, обаче беше тъмна. Черна или тъмносиня.

– Ами другата? Оная зад поршетто?

– Също. Тъмен... седан. Различаваше се от предната, може да беше малко по-малка, ама не знам каква марка е. Съжалявам.

Момчето се намръщи, като че ли непознаването на марките и моделите автомобили бе негов личен провал.

– Няма проблем, Джеси, отлично се справяш – похвали го Бош. – Много ми помагаш. Мислиш ли, че ако ти покажа снимки на различни коли, ще познаеш ония двете?

– Не, не ги видях достатъчно добре. Осветлението на улицата беше слабо, пък и бях доста далече.

Хари кимна, ала изпитваше разочарование. За момент се замисли. Разказът на Митфорд потвърждаваше сведенията, получени от Алиша Кент. Дватамата нападатели явно бяха стигнали до дома ѝ със свой автомобил. После единият беше продължил с него, а другият – с крайслера на Алиша, за да превози цезия. Изглеждаше очевидно.

Всичко това го наведе на нов въпрос.

– В каква посока потегли втората кола?

– И тя обърна, после се спусна по склона.

– И нищо друго?

– Нищо.

– А ти какво направи?

– Аз ли? Нищо. Останах си там.

– Защо?

– Беше ме страх. Бях съвсем сигурен, че съм видял да убиват човек.

– Не отиде ли да провериш дали е жив и дали няма нужда от помощ?

Митфорд извърна поглед и поклати глава.

– Не, страх ме беше.

– Няма проблем, Джеси. Не мисли за това. Той вече е бил мъртъв. Умрял е още преди да падне на земята. Но съм любопитен защо си продължил да се криеш там. Защо не се върна в града? Защо не се обади в полицията?

Канадецът разпери ръце, после ги отпусна върху масата.

– Не знам. От страх. Качих се на хълма, като се водех по картата, не знаех друг път за връщане. Щеше да ми се наложи да мина оттам и си казах: ами ако ченгетата дойдат и ме видят? Можеше да обвинят мен. Ако ония бяха от мафията или нещо подобно и ако узнаеха, че съм видял всичко, щяха да ме очистят.

Бош кимна.

– Явно в Канада гледате много американска телевизия. Не се бой. Ще се погрижим за теб. На колко си години, Джеси?

– На двайсет.

– Добре, а какво правеше в къщата на Мадона? Тя не е ли малко стара за теб?

– Не, не е това. Отидох заради майка.

– Дебнел си я заради майка си, така ли?

– Не я дебнех. Просто исках да взема нейн автограф или снимка за майка ми. Исках да пратя нещо на мама, пък нямам нищо. Нали разбирате, просто да й покажа, че съм добре. Мислех си, че ако й кажа, че съм видял Мадона, няма да се чувствам такъв... Нали разбирате. Израснал съм с Мадона, защото мама непрекъснато слуша нейни парчета. Просто си казах, че ще е много гот да й пратя нещо. Рожденият ѝ ден приближава, а няма какво да ѝ пратя.

– Защо дойде в Лос Анджелис, Джеси?

– Не знам. Просто реших, че е място, където си струва да дойдеш. Надявах се да ме вземат в някоя рок група или нещо от тоя род. Обаче

явно повечето хора идват тук с групите си. Пък аз съм сам.

Митфорд явно бе решил да се прави на странстващ трубадур... само че в багажа му нямаше нито китара, нито друг музикален инструмент.

– Свириш ли на нещо? Или си певец?

– Свирия на китара, обаче преди няколко дни я заложих. Ще си я откупя.

– Къде си отседнал?

– В момента никъде. Снощи се канех да спя някъде из хълмовете. Всъщност тъкмо затова не си тръгнах, след като видях как убиха оня човек на площадката. Къде да ида?

Детективът напълно го разбираше. Джеси Митфорд не се различаваше от хиляди други, които ежемесечно слизаха от рейса или пристигаха на автостоп. Повече мечти, отколкото планове и пари. Повече надежди, отколкото способности, умения и интелигентност. Не всички, които не успяваха да постигнат мечтите си, отиваха да дебнат успешните. Ала онова, което обединяваше всички, бе отчаяният хъс. И някои никога не го изгубваха, дори след като изписваха имената им с неонов светлини и си купуваха къщи по хълмовете.

– Хайде да си починем, Джеси – рече Бош. – Трябва да се обадя по телефона и после сигурно пак ще започнем отначало. Съгласен ли си? Ще гледам да ти намеря хотелска стая или нещо подобно.

Митфорд кимна.

– Помисли си за колите и мъжа, който си видял, Джеси. Трябва да си припомниш още подробности.

– Опитвам се, ама...

Младежът не довърши и Хари го остави сам.

Щом излезе в коридора, включи климатичната инсталация в стаята за разпити на осемнайсет градуса. Скоро вътре щеше да стане студено и вместо да се поти, Митфорд щеше да започне да зъзне – макар че канадец като него може пък да се почувстваше като у дома си. След като хлапето се поохладеше, Бош щеше да продължи разпита и да види дали ще изскочи още нещо. Погледна си часовника. Наближаваше пет – до брифинга, организиран от феберейците, оставаха още четири часа. Имаше много за вършене, ала все пак разполагаше с известно време за работа със свидетеля. Първият разпит беше дал добри резултати. Нямаше основание да не смята, че има какво да научи и от втория.

Завари Игнасио Ферас да работи на бюрото си. Беше завъртял стола си настрани и пишеше на лаптоп, поставен върху масичка на колела.

Хари забеляза, че вместо вещите на Митфорд върху бюрото са извадени други пликчета с веществени доказателства и папки. Тук бяха всички материали от криминалистиката, открити до този момент на двете местопрестъпления.

– Извинявай, че не дойдох да гледам разпита, Хари – каза партньорът му. – Нещо ново от малкия?

– Близо сме. Просто правя почивка.

Трийсетгодишният Ферас имаше атлетично телосложение. На бюрото си държеше награда за първо място на физкултурните изпити в полицейската академия. Освен това беше хубавец, с шоколадова кожа, късо подстригана коса и пронизателни зелени очи.

Бош седна на бюрото си, за да се обади по телефона. За пореден път щеше да събуди лейтенант Гандъл, за да докладва за хода на следствието.

– Успя ли да провериш оръжието на жертвата?

– попита, докато набираше номера.

– Да, пуснах го в базата данни на Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелно оръжие. Преди шест Месеца е купил късоцевен револвер дващсет и втори калибър. Смит и Уесън.

– Дващсет и втори калибър, да, това съответства на фактите – каза Хари. – Не оставя изходни рани.

– Куршумът влиза и си остава вътре, чиста работа.

Ферас произнесе репликата като телевизионна реклама и се засмя на собствената си шега. Бош се замисли за съдържанието, което се криеше зад нея. Бяха предупредили Стенли Кент, че професията му го прави уязвим. В отговор той си беше купил оръжие за самозащита.

И сега детективът се басираше, че купеното от Кент оръжие е било използвано срещу самия него – беше го убил терорист, извикал: „Аллах“, докато бе натискал спусъка. Що за свят е това, зачуди се Хари, в който някой събира смелост да застреля друг човек, като призовава на помощ своя Бог!

– Кофти начин да умреш – отбеляза партньорът му.

Бош го погледна над бюрата и попита:

– Знаеш ли какво научава човек в тая професия?

– Не, какво?

– Че няма добър начин да умреш.

9.

Хари отиде в кабинета на капитана да си налее кафе и когато бръкна в джоба си за един долар, напипа визитката на Бренър и тя му напомни за молбата на федералния агент да го осведоми дали наистина са открили свидетел. Бош обаче току-що беше докладвал на лейтенант Гандъл за получените от младия канадец сведения и двамата бяха решили засега да не разгласяват за Митфорд. Поне до брифинга в девет, когато щеше да стане ясна позицията на феберейците. Ако федералните власти имаха намерение да оставят ЛАПУ в следствието, брифингът щеше да го покаже. И тогава щеше да настане моментът за търгуването. Бош щеше да им разкрие разказа на свидетеля в замяна на участие в разследването.

Междувременно Гандъл му каза, че ще прати нов доклад до шефовете на Управлението. Думата „Аллах“, която беше изскочила при разпита на хлапето, го задължаваше да информира началството за растящата сериозност на случая.

Бош се върна с кафето на бюрото си и се зае да разглежда веществените доказателства от площадката и къщата, в която бяха държали в плен Алиша Кент, докато съпругът ѝ не изпълни искането на убийците.

Вече знаеше за повечето неща, открити на мястото на убийството. Започна да вади личните вещи на Стенли Кент от пликчетата. Те вече бяха анализирани от криминалистите и спокойно можеше да ги докосва с голи ръце.

Първо взе блекберито на физика. Не беше на „ти“ с дигиталния свят и си го признаваше. Поливаше мобилния си телефон, но той беше прост модел – можеше да води с него разговори, да записва телефонни номера, но нищо повече, поне доколкото знаеше. И естествено, напълно се обърка, когато се опита да проучи това устройство от по-висок клас.

– Трябва ли ти помощ, Хари?

Бош вдигна поглед. Ферас му се усмихваше. Бош се срамуваше от техническата си неграмотност, ала не до такава степен, че да не приеме помощ.

– Знаеш ли как се работи с това чудо?

– Естествено.

– Тоя мобифон има и имейл, нали?

– Би трябвало.

Хари трябваше да се изправи, за да подаде устройството през бюрата.

– Вчера към шест на Kent е пратен имейл от адреса на жена му. В него е била нейната снимка, показваща я вързана на леглото им. Искам да я намериш и да видиш дали някак си можем да я принтираме. Трябва пак да разгледам тая снимка, само че я искам увеличена.

Ферас вече работеше с блекберито.

– Няма проблем – отвърна той. – Мога просто да препратя имейла до себе си, после ще го отворя и ще го разпечатам.

И започна да пише с палци на миниатюрната клавиатура. На Хари му приличаше на детска игра. Не разбираше защо хората все трескаво пишат на мобифоните си. Беше сигурен, че това е някакво предупреждение, признак за упадък на цивилизацията или човечеството, ала не можеше да намери точното обяснение за онова, което интуитивно усещаше. Дигиталният свят винаги се рекламираше като велико постижение, но той си оставаше скептик.

– Добре, намерих го и го препратих – съобщи Ферас. – Сигурно ще пристигне след една-две минути и тогава ще го разпечатам. Друго?

– Има ли данни на кого е звънял и кой му се е обаждал?

Без да отговори, партньорът му отново занатиска клавишите.

– За какъв период ти трябва информация?

– Засега ми направи справка до вчера на обяд.

– Готово, на екрана е. Искаш ли да ти покажа как се работи с това нещо, или само да ти дам номерата?

Бош се изправи и заобиколи бюрата, за да надзърне над рамото му към мъничкия екран.

– Засега само ми обясни набързо, по-късно ще ми покажеш по-подробно. Ако почнеш да ме обучаваш сега, завинаги ще си останем тук.

Ферас кимна и се усмихна.

– Е, ако Kent се е обаждал или са му звънили от номер, който е въведен в контактите на блекберито, разговорът е посочен под името, свързано с номера от контактите.

– Ясно.

– Тук виждам много разговори с офиса му, различни болници и имена от контактите – сигурно лекари, с които е работил. Всичко това само от вчера Следобед. Три пъти е говорил с „Вари“, предполагам, че е партньорът му. Проверих в онлайн архива на търговския регистър. „Кенд К Медикъл Физисистс“ е собственост на Kent и някой си Бари Келбър.

Бош кимна.

– Да, това ми напомня, че сутринта трябва първо да разговаряме с партньора му.

Наведе се над работното място на Ферас и се пресегна да вземе бележника от собственото си бюро. После записа името Бари Келбър, докато по-младият детектив продължаваше да преглежда телефонните записи.

– Виж сега, от шест нататък Kent е започнал да звъни ту в дома си, ту на мобилния телефон на съпругата си. Имам чувството, че не са му отговаряли, защото за три минути са регистрирани десет Цозвънявания. Просто безуспешно се е опитвал да Се свърже с нея. Всички обаждания са след като е Получил имейла от адреса на жена си.

Картината в главата на Бош малко по малко започваше да се оформя. За Kent това трябваше да е било нормален работен ден, с телефонни разговори с познати му хора и места, ала после пристига съобщението от акаунта на Алиша. Той вижда снимката и започва да звъни в дома си. Жена му не отговаря, което го уплашва още повече. Накрая се Подчинява на инструкциите от имейла. Но въпреки всичките му усилия, макар че изпълнява заповедите, на площадката го застига смъртта.

– Тогава къде се е получил фал? – гласно попита Бош.

– Какво искаш да кажеш, Хари?

– На площадката. Все още не разбирам защо Са го убили. Той е изпълнил исканията им. Предал им е радиоактивния материал. Къде се е получил фал?

– Нямам представа. Може да са го убили, защото е видял лицето на единия.

– Свидетелят твърди, че убиецът е бил с маска.

– Ами тогава може изобщо да не се е получил фал. Може още отначало да са възнамерявали да го убият. Направили са оня импровизиран заглушител, сещаш ли се? И както оня е извикал „Аллах“, не ми се струва нещо да се е объркало. Явно всичко е вървяло по техния план.

Бош кимна.

– Обаче ако планът им е бил такъв, защо са убили него, а нея – не? Защо са оставили свидетел?

– Не знам, Хари. Ама убийството на жени не е ли забранено при тия консервативни мюсюлмани? Де да знам, може да им затваря пътя за нирваната, рая или там както му викат.

Хари не отговори, защото не познаваше обичаите, за които така грубо говореше партньорът му. Въпросът обаче му показваше, че в този

случай е нагазил в абсолютно чужди води. Беше свикнал да гони убийци, мотивирани от алчност, страст или някой от седемте смъртни гряха. Религиозният екстремизъм рядко се включваше в списъка.

Ферас остави блекберито и се върна към компютъра си. Подобно на мнозина детективи, предпочиташе да използва личния си лаптоп, защото служебните машини бяха стари, бавни и повечето пренасяха вируси като проститутка от Холиуд Булевард.

Съхрани документа, върху който работеше, и отвори имейла си. Препратеното от адреса на Kent съобщение вече беше пристигнало. Когато го отвори и видя снимката на голата и завързана на леглото Алиша Kent, Игнасио подсвирна.

– Да, това няма как да не е свършило работа.

С което искаше да каже, че разбира защо Kent е предал цезия. Ферас беше женен от няма и година и очакваше бебе. Бош едва започваше да опознава младия си партньор, ала вече беше наясно, че е влюбен в съпругата си до уши. Под стъкления плот на бюрото му имаше колаж от нейни снимки. Под стъклото откъм своята страна на работното място Хари държеше снимки на жертвите, чиито убийци все още издирваше.

– Разпечатай ми снимката – рече Хари. – Уголеми я, ако можеш. И дай, продължавай да си играеш с тоя телефон. Виж дали ще откриеш още нещо.

Върна се на бюрото си и седна. Ферас уголеми и разпечата снимката на цветния принтер в дъното на детективската стая. После я донесе на Бош.

Хари вече си беше сложил очилата за четене, обаче освен това извади от чекмеджето и правоъгълна лупа – беше я купил, когато забеляза, че диоптърът му вече не е достатъчен за внимателно разглеждане отблизо. Никога не я използваше, когато наоколо имаше повече колеги. Не искаше да дава повод на другите да му се присмиват – независимо дали е само на шега.

Остави разпечатката на бюрото и се наведе над нея с лупата. Първо проучи начина, по който крайниците на жената бяха стегнати зад тялото ѝ. Нападателят бяха използвали шест вързалки, по една за всяка китка и глезен, една, за да завържат глезените един за друг, и последната, за да свържат вързалките на китките с тези на глезените.

Изглеждаше прекалено сложно. Бош не би постъпил така, ако искаше бързо да завърже съпротивляваща се жена. Щеше да използва по-малко вързалки и да го направи по-лесно и бързо.

Не беше сигурен какво означава това и дали изобщо означава нещо.

Може би Алиша Kent не беше оказала никаква съпротива и в замяна на покорството ѝ нейните похитители бяха използвали повече вързалки, за да облекчат мъките ѝ, докато е завързана на леглото. Струваше му се, че по този начин ръцете и краката ѝ не са били опънати до пределна степен зад тялото ѝ.

И все пак, като си спомняше охлузванията по китките на жената, той съзнаваше, че така завързана гола на леглото, Алиша Kent очевидно се е мъчила много. В крайна сметка единственото заключение от анализа на снимката беше, че трябва отново да разговаря с нея и да я разпита по-подробно за случилото се.

Записа въпросите си за начина на завързване на чиста страница в бележника си. Възнамеряваше да ги допълни, когато се подготвяше за следващия ѝ разпит.

Докато изучаваше снимката, не му хрумна нищо друго. Когато приключи, запрелиства криминалистичните доклади от огледа на площадката. И тук нищо не привлече вниманието му, затова бързо премина към докладите и веществените доказателства от дома на семейство Kent. Тъй като с Бренър по спешност бяха напуснали къщата, за да отидат в „Сейнт Агата“, Хари не беше присъствал, когато криминалистите бяха търсили следи, оставени от похитителите. Нямаше търпение да види какво са открили.

Ала имаше само един плик за веществени доказателства и той съдържаше черните найлонови вързалки, с които бяха стегнати китките и глезените на Алиша Kent и които Рейчъл Уолинг беше прерязала, за да я освободи.

– Я чакай. – Бош вдигна прозрачния плик. – Само това ли са взели от дома на Kent?

– Само това ми дадох. Провери ли в списъка на веществените доказателства? Би трябвало да е записано. Може все още да обработват някакви материали.

Хари прегледа донесените от партньора му документи и намери списъка. Всички вещи, събрани на местопрестъплението, винаги се вписваха в официален формуляр. Това помагаше за лесното проследяване на поредността им.

Установи, че списъкът съдържа множество обекти, които криминалистите бяха взели от къщата, повечето косъмчета и нишки. Това трябваше да се очаква, макар че не се знаеше дали са свързани със заподозрените. Обаче през всичките си години като детектив Бош още не се беше натъквал на абсолютно „чисто“ местопрестъпление. Това беше

основен природен закон – когато се извършва престъпление, винаги остават следи, колкото и незабележими да са. Винаги има контакт между престъпника и околната среда. Просто трябва да откриеш следите.

Всички вързалки бяха въведени в списъка поотделно, следвани от многобройни косми и нишки, които произхождаха от най-различни места: от килима на спалнята до решетката на мивката в тоалетната за гости. Подложката на мишката от компютъра в офиса също фигурираше във формуляра, както и капачка за обектив на фотоапарат „Никон“, откритата под леглото в спалнята. Последният ред се стори на Бош най-интересен. Вещественото доказателство беше описано просто като „пепел от цигара“.

Нямаше представа каква доказателствена стойност може да има цигарната пепел.

– Дали в Криминалистични експертизи е останал някой от групата, която е правила огледа в дома на Кент? – попита той.

– Преди половин час бяха двама – отвърна Ферас. – Бъз Йейтс и оная жена от дактилоскопията, дето все й забравям името.

Бош вдигна телефонната слушалката и набра номера на криминалистиката.

– Отдел „Криминалистични експертизи“, Йейтс.

– Тъкмо с теб исках да приказвам, Бъз.

– Кой се обажда?

– Хари Бош. За огледа в дома на Кент. Обясни ми за тая пепел от цигара, дето сте я събрали.

– Всъщност беше цигара, изгоряла докрай – цялата беше станала на пепел. Агентката от ФБР, която присъстваше, ме помоли да я събера.

– Къде беше цигарата?

– Тя я намери върху тоалетното казанче в спалнята за гости. Явно някой си е оставил цигарата, докато се изпикае, и после я е забравил. Беше изгоряла напълно.

– Значи всъщност е намерила само пепел, така ли?

– Точно така. Приличаше на сива гъсеница. Обаче тя ни помоли да ѝ я съберем. Каза, че в тяхната лаборатория може би щели да успеят да направят нещо с...

– Чакай малко, Бъз. Ти да не си ѝ дал вещественото доказателство?

– Ами, горе-долу. Да. Тя...

– Какво значи „горе-долу“? Или си ѝ го дал, или не си. Даде ли на агент Уолинг пепелта от цигара, събрана от местопрестъплението, за което отговарям аз?

– Да – призна Йейтс. – Ама чак след дълги спорове и уверения, Хари. Тя каза, че в изследователската лаборатория на Бюрото можели да анализират пепел и да определят вида тютюн, което им позволявало да установят от коя страна произхожда. Ние не правим такива анализи, Хари. Много сме далече от тях. Агентката твърдеше, че било важно за следствието, защото имало вероятност да става дума за чуждестранни терористи. Та затова се съгласих. Тя ми разказа, че веднъж работела по разследване на умишлен палеж и намерили пепел от цигарата, с която бил запален пожарът. Успели да определят вида тютюн и това ги отвело до конкретен заподозрян.

– И ти й повярва?!

– Ами... да, повярвах й.

– И си й дал моето вещественно доказателство.

Последните думи прозвучаха примирено.

– Вещественото доказателство не е твое, Хари. Всички работим заедно и сме от един отбор, нали?

– Да, Бъз, така е.

Затвори и изруга. Ферас го попита какво има, ала Хари само махна с ръка.

– Просто типичната феберейска гадост.

– Хари, успя ли изобщо да поспиш, преди да те повикат?

Бош погледна партньора си. Знаеше точно накъде клони с този въпрос.

– Не – призна той. – Бях буден. Обаче липсата на сън няма нищо общо с гнева ми към ФБР. В тоя бранш съм още отпреди ти да си бил роден. Справям се с безсънието.

И вдигна чашата си с кафе.

– Наздраве.

– И все пак е кофти – отвърна Ферас. – След известно време ще започнеш да сдаваш багажа.

– Не се бой за мен.

– Ясно, Хари.

Бош отново се замисли за цигарената пепел.

– Ами снимки? – попита той партньора си. – Направи ли снимки в дома на Кент?

– Да, тук някъде са.

Ферас разрови папките върху бюрото си, измъкна една и му я подаде. Хари прегледа снимките. Имаше три от тоалетната за гости. Панорамна снимка, снимка под ъгъл на тоалетната, на която се виждаше

ивичката пепел върху капака на казанчето, и близък план на сивата гъсеница, както я беше описал Бъз Йейтс.

Нареди и трите върху бюрото си и отново ги проучи с лупата. На близкия план върху капака на казанчето допълнително бяха поставили петнайсетсантиметрова линия за мащаб. Пепелта беше дълга близо пет сантиметра, почти цяла цигара.

– Успя ли вече да откриеш нещо, Шерлок? – попита Ферас.

Бош го погледна. Партньорът му се усмихваше. Хари не отговори на усмивката му и реши, че вече не може да прибегва до лупата дори пред собствения си партньор, без да му се присмиват.

– Още не, Уотсън.

Помисли си, че това може да затвори устата на Ферас. Никой не искаше да е Уотсън.

Продължи да разглежда снимката на тоалетната и забеляза, че дъската е оставена вдигната. Това показваше, че е уринирал мъж. Цигарената пепел също предполагаше, че е бил един от двамата похитители. Бош насочи вниманието си към стената над тоалетната чиния. Там висеше малка снимка в рамка, зимен пейзаж. Голите дървета и стоманеносивото небе му напомняха за Ню Йорк или изобщо за Източното крайбрежие.

Тази фотография го подсети за едно дело, което беше приключил преди година, докато още работеше в Неприключени следствия, и той вдигна телефона и отново се обади в Криминалистични експертизи. Йейтс отговори и Бош поиска да го свърже с човека, който е взел отпечатъци от дома на Кент.

– Почакай – каза криминалистът. Очевидно все още ядосан от предишния разговор с детектива, Йейтс не бързаше да повика специалистката по дактилоскопия. Хари трябваше да чака около четири минути и използва това време, за да продължи работата си с лупата върху снимките.

– Уитиг слуша – разнесе се накрая в слушалката женски глас.

Познаваше я от предишни следствия.

– Андреа, обажда се Хари Бош. Искам да те попитам за дома на Кент.

– Какво те интересува?

– Провери ли с лазер тоалетната за гости?

– Разбира се. Където намериха пепелта и вдигнатата дъска ли? Да, проверих я.

– И?

– Нищо. Бяха я избърсали.

- Ами стената над тоалетната чиния?
- Да, проверих и там. Нямах нищо.
- Това ме интересуваше. Благодаря, Андреа.
- Приятен ден.

Той затвори и пак сведе очи към снимката на пепелта. Нещо в нея го смущаваше, ала не знаеше точно какво.

- Хари, какво питаше за стената над тоалетната чиния?

Бош вдигна поглед към Ферас. Причината да ги съберат в екип отчасти се обуславяше от идеята опитните детективи да обучават по-младите. Реши да забрави майтапа с Шерлок Холмс и да му разкаже историята.

– Преди трийсетина години имаше един случай в Уилшир. Намериха една жена и кучето ѝ, удавени във ваната. Всички следи в къщата бяха изтрети, обаче капакът на тоалетната беше оставен вдигнат. Това им подсказа, че търсят мъж. Самата тоалетна чиния също беше избърсана, но на стената над нея откриха отпечатък от длан. Убиецът се опирал на стената. Като измериха височината на отпечатъка, успяха да определят ръста му. И освен това установиха, че е левак.

- Защо?

– Защото отпечатъкът беше от дясната му длан. Мъжете си държат оная работа с предпочитаната ръка, докато пикаят, нали?

Ферас кимна и попита:

- И са свързали отпечатъка със заподозрян, така ли?

– Да, само че чак след трийсет години. Миналата година го разрихме в Неприклучени следствия. По онова време нямаше много отпечатъци от длани в база данните. С партньорката ми се натъкнахме на случая и пуснахме отпечатъка в компютъра. И получихме съответствие. Открихме убиеца в Тен Таузанд Палмс в пустинята и отидохме да го арестуваме. Той извади пистолет и се самоуби, преди да успеем да го хванем.

- Леле-мале! И нямахте възможност да го разпитате, а?

– Не. Но бяхме убедени, че е той. А и според мен самоубийството му пред очите ни си беше признание за вината му.

– Да, разбира се. Просто имах предвид, че щях да искам да го разпитам и да разбера защо е убил кучето, нищо повече.

Бош го изгледа втренчено.

– Струва ми се, че ако бяхме имали възможност да го разпитаме, повече щяхме да се интересуваме защо е убил жената.

- Да де, знам. Просто се питах защо кучето, нали разбираш?

– Смятал е, че кучето ще го разпознае, предполагам. Че ще реагира на присъствието му. Не е искал да рискува.

Ферас кимна в знак, че приема това обяснение. Хари току-що го беше измислил. По време на следствието въпросът за кучето изобщо не му беше хрумвал.

Ферас се върна към работата си. Бош се отпусна на стола и се замисли върху сегашния случай. Засега в главата му имаше само хаос от разсъждения и въпроси. И най-важният от тях беше защо са убили Стенли Кент. Според жена му двамата ѝ похитители бяха носили ски маски. Джеси Митфорд смяташе, че мъжът, когото беше видял да убива Кент на площадката, е носел ски маска. Това поставяше въпроса защо са застреляли Кент, щом не е можел да ги разпознае, и защо са носили маски, щом още отначало са възнамерявали да го очистят. Може би носенето на маски бе целяло да потисне Кент, да го накара да им се подчинява? Ала и това заключение не му се струваше убедително.

За пореден път остави въпросите настрана, тъй като още не разполагаше с достатъчно информация, за да подходи правилно към тях. Отпи глътка кафе и се приготви за втория разпит на Джеси Митфорд. Първо обаче извади мобифона си. Все още пазеше номера на Рейчъл Уолинг от случая в Ехо Парк. Беше решил никога да не го изтрива.

Натисна бутона, като очакваше тя да отхвърли разговора. Номерът се оказа валиден, но се включи телефонният ѝ секретар и с нейния глас му предложи да остави съобщение след сигнала.

– Обажда се Хари Бош. – Той се прокашля. – Трябва да обсъдим някои неща и си искам цигарената пепел. За местопрестъплението отговарям аз.

И затвори. Знаеше, че думите му ще я подразнят, може би дори щяха да я разгневят. Знаеше, че се е запътил към неизбежна конфронтация с Рейчъл и Бюрото, конфронтация, която навярно беше излишна и лесно можеше да се избегне.

Обаче не можеше да се насили да отстъпи. Дори заради Рейчъл, заради спомена за онова, което бяха споделили. Дори заради надеждата за нова връзка с нея, надежда, която носеше като номер, запаметен в сърцето на мобилен телефон.

10.

Бош и Ферас излязоха от хотел „Марк Твен“. Утринната светлина едва започваше да озарява небето. Плътните сиви въздушни маси, нахлуващи откъм океана, съгъстваха сенките по улиците и придаваха на Лос Анджелис вид на призрачен град. Това устройваше Хари. Отговаряше на неговата представа за града.

– Мислиш ли, че ще остане тук? – попита младият детектив.

Бош сви рамене.

– Няма къде да иде.

Току-що бяха настанили своя свидетел в хотела под псевдонима Стивън Кинг. Джеси Митфорд се оказваше изключително ценен за следствието. Той беше козът на Бош. Въпреки че канадецът не можеше да направи словесен портрет на мъжа, застрелял Стенли Кент и взел цезия, бяха получили от него ясна представа за случилото се на площадката при Мълхоланд. Освен това щеше да им бъде полезен, ако се стигнеше до арест и съдебен процес. Можеха да използват показанията му като описание на престъплението. С негова помощ прокурорът щеше да свърже отделните точки от картината за съдебните заседатели и това го правеше важен, независимо че не беше в състояние да разпознае убица.

Бош и лейтенант Гандъл бяха решили да не изпускат от очи младия бродяга. Лейтенантът отпусна пари, които щяха да стигнат на Митфорд за четири дни в „Марк Твен“. Дотогава вече щеше да е по-ясно в каква посока отива случаят.

Качиха се във форда „Краун Виктория“, който Ферас беше взел от служебния гараж, и потеглиха по Уилкокс Авеню към Сънсет Булевард. Шофираше Хари. На светофара извади мобифона си. Рейчъл Уолинг не му се беше обадила, затова набра номера на нейния партньор. Бренър отговори незабавно и Бош поде разговора предпазливо.

– Само проверявам. Още ли сме на линия за брифинга в девет?

Искаше да е сигурен, че не са го изритали от следствието, преди да даде каквато и да е нова информация на агента.

– Хмм, да... да, още сме на линия, обаче брифингът е отложен.

– За кога?

– Мисля, че засега е за десет. Ще ти съобщим.

От отговора не личеше брифингът с местните власти да е сигурен. Трябваше да притисне Бренър.

– Къде ще се проведе? В Тактическото ли?

От съвместната си работа с Уолинг знаеше, че отдел „Тактическо разузнаване“ е извън сградата на Бюрото и местонахождението му е секретно. Искаше да види дали агентът ще се хване.

– Не, във федералната сграда, в центъра. На четиринайсетия етаж. Просто попитай за брифинга на ОТР. Какво научи от свидетеля?

Бош реши да не разкрива картите си, докато не получи по-ясна представа за своята роля.

– Видял е убийството отдалече. После видял прехвърлянето на цезия. Каза, че един човек е извършил всичко: убил Стенли Kent и преместил прасето от поршето в багажника на друга кола. Вторият чакал в своя автомобил и само наблюдавал.

– Даде ли ти номерата на колите?

– Не. За прехвърлянето на цезия най-вероятно е използвана колата на госпожа Kent. Така в тяхната кола не са останали следи от него.

– Ами заподозреният, когото е успял да види?

– Както казах, не може да го идентифицира. Оня носел ски маска. Няма нищо друго.

Бренър помълча известно време.

– Жалко. Какво направихте с него?

– С хлапето ли? Просто го пуснахме.

– Къде живее?

– В Халифакс, Канада.

– Знаеш какво те питам, Бош.

Хари долови промяната в тона. Както и обръщението на фамилно име. Съмняваше се, че Бренър пита за точното местонахождение на Джеси Митфорд само от любопитство.

– Няма постоянен адрес – отвърна той. – Скитник е. Просто го хвърлихме при „Денис“ на Сънсет. Така пожела. Дадохме му двайсетачка да си плати закуската.

Усети, че Ферас го поглежда, когато излъга.

– Можеш ли да почакаш един момент, Хари? – попита агентът. – Звънят ми, може да е от Вашингтон.

Пак бяха на малки имена, отбеляза Бош.

– Естествено, Джак, обаче трябва да затварям.

– Не, чакай.

Бренър го включи на изчакване и оттатък се разнесе музика. Хари погледна партньора си.

– Защо му каза, че сме... – започна по-младият детектив.

Бош вдигна показалец към устните си и Ферас млькна.

– Задръж за момент.

Докато чакаше, изтече половин минута. От телефона се разнесе „Какъв прекрасен свят“, изпълнение на саксофон. Винаги беше обожавал частта за „тъмната свята нощ“.

Накрая светна зелено и Бош потегли по Сънсет. В този момент от телефона се чу гласът на Бренър.

– Хари? Извинявай, наистина беше от Вашингтон. Както можеш да си представиш, яко са ни нагънали.

Детективът реши да свали картите.

– Какво ново при теб?

– Не е много. От Вътрешна сигурност пращат хеликоптери с оборудване, което може да открива радиационни следи. Ще започнат от площадката и ще се опитат да прихванат следите, които са характерни за цезия. Всъщност обаче той трябва да бъде изваден от прасето, за да получат сигнал. Междувременно организираме брифинга, за да сме сигурни, че всички са наясно с положението.

– Само това ли успя да постигне прословутото ви Бюро?

– Е, още се организираме. Нали ти казах какво ще се получи. Абревиатурна каша.

– Да, каза, че ще настъпи пълен хаос. Феберейците много ви бива за това.

– Не, не съм убеден, че съм се изразил така. Но винаги има период на подготовка. Мисля, че след брифинга с пълна пара ще се заемем с проблема.

Сега вече Бош беше сигурен, че нещо се е променило. Реакцията на Бренър показваше, че или разговорът се подслушва, или не е сам и могат да го чуят.

– До брифинга остават още няколко часа – продължи агентът. – Какъв е следващият ти ход, Хари?

Бош се поколеба, ала не задълго.

– Следващият ми ход е да се върна в къщата, за да разговарям отново с госпожа Кент. Имам някои допълнителни въпроси. После ще идем в южната кула на „Сидърс“⁴. Там е офиса на Кент – трябва да направим оглед и да поприказваме с партньора му.

Не получи отговор. Приближаваше се до „Денис“ на Сънсет. Отби на паркинга и спря. През прозорците виждаше, че денонощният

---

4. „Сидърс Синай“ – най-голямата частна болница в Калифорния. – Б. пр.

ресторант е почти празен.

– Чуваш ли ме, Джек?

– Хмм, да, Хари, чувам те. Трябва да ти кажа, че сигурно не се налага. Имам предвид пак да ходиш в къщата и после в офиса на Kent.

Бош поклати глава. „Знаех си“.

– Вече сте ме изпреварили, така ли?

– Не бях аз. Така или иначе, според онова, което научих, офисът е бил чист и в момента партньорът на Kent е тук, разпитват го. Доведохме и госпожа Kent, нещо като предпазна мярка. Все още разговарят и с нея.

– Не си бил ти, а? Тогава кой, Рейчъл ли?

– Нямам намерение да го обсъждам, Хари.

Бош угаси двигателя и се замисли как да отговори.

– Е, тогава с партньора ми навярно би трябвало да дойдем в Тактическото – каза накрая. – Това все още е разследване на убийство. И доколкото съм осведомен, аз все още го ръководя. Оттатък последва дълго мълчание.

– Виж, детектив, случаят придобива по-големи мащаби – накрая отвърна Бренър. – И вие сте поканени на брифинга. Ти и партньорът ти. Тогава ще чуете какво е казал господин Келбър и още някои неща. Ако дотогава остане при нас, ще направя всичко възможно да разговаряте с него. Както и с госпожа Kent. Но да сме наясно, убийството не е най-важното. Не е най-важното да открием кой е убил Стенли Kent. Най-важното е да открием цезия, а вече изоставяме почти с десет часа.

– Имам предчувствието, че ако открием убиеца, ще стигнем и до цезия.

– Възможно е – въздъхна федералният агент. – Но нашият опит показва, че тези материали се пренасят изключително бързо. От ръка на ръка. По тая причина инерцията на следствието до голяма степен намалява. В момента правим тъкмо това. Набираме инерция. Не искаме нещо да ни забави.

– И това нещо са местните селяндури.

– Знаеш какво имам предвид.

– Естествено. Ще се видим в десет, агент Бренър.

Бош затвори и слезе от колата. Докато вървяха към входа на ресторанта, Ферас го обсипа с въпроси.

– Защо го излъга за хлапето? Какво става? Защо сме тук?

Хари успокоително вдигна ръце.

– Потрай, Игнасио. Просто потрай. Чакай да седнем, да пием по кафе и да хапнем нещо, тогава ще ти обясня какво става.

Можеха да си изберат почти всяко място в „Денис“. Бош се насочи към едно сепаре в ъгъла, откъдето имаха пряка видимост към входа. Сервитьорката цъфна веднага. Беше стара пушка, със стоманеносива коса, стегната на кок. Работата в холивудския „Денис“ беше изличила живота от очите ѝ.

– Отдавна не съм те виждала, Хари.

– Здравсти, Пеги. Защото от доста време не ми се е налагало да водя следствие нощем.

– Е, добре си дошъл. И двамата с твоя толкова по-млад партньор. Какво ще искате?

Бош не обърна внимание на подигравката. Поръча си кафе, препечени филийки и яйца на очи, не много препържени. Ферас поиска омлет от белтъци и лате и когато келнерката ухилено му каза, че нямат нито едното, нито другото, се примири с бъркани яйца и обикновено кафе. Хари отговори на въпросите му веднага щом Пеги ги остави сами.

– Отрязват ни. Това става.

– Сигурен ли си? Откъде знаеш?

– Вече са прибрали съпругата и партньора на жертвата и ти гарантирам, че няма да ни дадат да разговаряме с тях, по дяволите.

– Те ли ти го казаха, Хари? Казаха ли ти, че няма да можем да разговаряме с тях? Залогът е адски висок, обаче мисля, че те гони параноята. Нахвърляш се на...

– Нима? Е, почакай и ще видиш, партньоре. Само гледай и ще разбереш.

– Все пак ще участваме в брифинга в девет, нали?

– Вероятно. Само че вече е в десет. И сигурно ще е цирк, организиран специално за нас. Нищо няма да ни кажат. Ще ни забаламосат и ще ни изритат. „Много благодаря, момчета, оттук нататък поемаме ние“. А бе, майната им. Това е убийство и никой, даже ФБР, не може да ме изрита от следствието.

– Имай им малко доверие, Хари.

– Имам доверие само в себе си. Това е. И преди съм се сблъсквал със същото. Знам докъде води. От една страна, кой го е грижа? Нека си работят по случая. Ама от друга страна, мен ме е грижа. На тях им трябва цезият. На мен ми трябват копелетата, дето два часа са измъчвали Стенли Кент, а, после са го накарали да коленичи и са го гръмнали с два куршума в тила.

– Става въпрос за националната сигурност, Хари. Друго е. Има висши интереси. Нали разбираш, за общото благо.

Ферас все едно четеше от учебник за полицейската академия или устав на някое тайно общество. На Бош не му пукаше. Имаше си свой закон.

– Общото благо започва с човека, проснат мъртъв на площадката. Ако го забравим, после може да забравим и всичко останало.

Изнервен от спора с партньора си, Ферас беше взел солницата, въртеше я в ръка и ръсеше сол по масата.

– Нищо не съм забравил, Хари. Става въпрос за приоритети. Сигурен съм, че когато нещата се задвижат на брифинга, ще ни дадат цялата информация, свързана с убийството.

Бош започваше да губи търпение. Опитваше се да научи тоя хлапак на нещо, обаче той не искаше да го слуша.

– Ще ти кажа нещо за обмена на информация с феберейците. Когато се отнася за обмен на информация, ФБР яде като слон и сere като мишка. Не загреваш ли? Няма да има брифинг. Измислили са го, за да мируваме до девет, а сега и до десет, и през цялото време да смятаме, че сме в отбора. После обаче ще идем там, пак ще го отложат и накрая ще ни излязат с някаква организационна схема, която трябва да ни накара да си помислим, че участваме във всичко, докато всъщност не участваме в нищо, и те ще се изнижат през задния изход.

Ферас кимна, сякаш се съгласяваше, но думите му предполагаха друго.

– И все пак съм на мнение, че не биваше да ги лъжем за свидетеля. Може да се окаже много ценен за тях. Нещо, което ни е казал, може да се свърже с друго нещо, което вече им е известно. Какво лошо да им кажем къде е? Може да опитат с него и да измъкнат нещо, което ние не сме успели. Нали?

Бош категорично поклати глава.

– В никакъв случай. Засега. Момчето е наше и няма да им го дадем. Ще го разменим само срещу достъп и информация.

Сервитьорката им донесе чиниите, погледна разсипаната по масата сол, погледна и Ферас, а после и Бош.

– Знам, че е млад, Хари, обаче не можеш ли да го научиш на добри обноски?

– Опитвам се, Пеги. Ама тия младежи не щат да се учат.

– Така си е.

Тя им поднесе храната и Бош моментално се зае със своята, държеше вилицата в едната си ръка и препечена филийка – в другата. Умираще от глад, а и имаше предчувствието, че скоро ще се наложи да се

размърдат. Нямаше представа кога отново ще им се отвори възможност да хапнат.

Беше преполовил яйцата, когато видя четирима мъже в тъмни костюми да влизат с типичната феберейска целеустременост. Безмълвно се разделяха на двойки и започнаха да обхождат ресторанта.

В заведението нямаше и десетина клиенти – повечето стриптийзборки със своите гаджета сводници, на път за вкъщи от нощните клубове, холивудски нощни птици, които зареждаха двигателя, преди да го приведат в режим за сън. Бош спокойно продължи да се храни и да наблюдава костюмираните, които спираха на всяка маса, показваха служебните си карти и искаха документи за самоличност. Ферас беше прекалено зает да полива яйцата си с лют сос, за да забележи какво става. Хари му изхъмка и кимна към агентите.

Повечето клиенти бяха прекалено уморени или опиянени, за да направят друго, освен да се подчинят и да си покажат личните карти. Една млада жена с избръсната отстрани на главата буква „Z“ им се изрепчи, ала те търсеха мъж, така че я оставиха да си говори и търпеливо изчакаха гаджето ѝ, което носеше същия знак като нея, да им покаже поне някакъв документ.

Накрая двама от агентите стигнаха до масата в ъгъла. Картите им ги представяха като федерални агенти Роналд Лънди и Джон Паркин. Не обърнаха внимание на Бош, понеже беше прекалено възрастен, и поискаха документите на Ферас.

– Кого търсите? – попита Хари.

– Това е федерална работа, господине. Просто проверяваме документите.

Ферас отвори картата си. От едната страна беше служебната му карта със снимката, а от другата – детективската му значка. Видът им като че ли накара двамата агенти да се вцепенят.

– Странно – рече Бош. – Щом проверявате документите, значи ви е известно името. Само че аз не съм съобщавал на агент Бренър името на свидетеля. Питам се, вие от Тактическо разузнаване да не сте бърнали компютъра ни или пък детективската стая, а?

Лънди, който явно ръководеше групата, го погледна. Очите му бяха сиви като чакъл.

– А вие кой сте?

– И моите документи ли искате да видите? Отдавна не минавам за двайсетгодишен, ама ще го приема като комплимент.

Извади картата си и му я подаде затворена. Агентът я отвори и

много внимателно проучи съдържанието ѝ. Печелеше време.

– Йеронимус Бош – прочете името Лънди. – Не се ли казваше така един шантав гаден художник? Или го бъркам с някой нещастник, за който съм чел в сводките?

Бош му се усмихна.

– Някои смятат въпросния художник за един от най-големите майстори на Възраждането.

Агентът хвърли картата в чинията му. Там имаше още яйца, ала за щастие готвачът ги беше оставил на огъня, докато жълтъците се втвърдят.

– Не знам какви номера въртиш, Бош. Къде е Джеси Митфорд?

Хари вдигна картата си и я избърса със салфетка. Беше негов ред да се бави. Прибра картата и отново вдигна поглед към Лънди.

– Кой е Джеси Митфорд?

Федералният агент се наведе над масата и опря длани върху нея.

– Много добре знаеш кой е и че трябва да го открием.

Бош кимна в знак, че е напълно наясно с положението.

– Може да поговорим за Митфорд и всичко останало на брифинга в десет. Веднага щом разпитам партньора и жената на Кент.

Лънди се засмя по начин, в който нямаше нищо дружелюбно или забавно.

– Знаеш ли какво, приятел? Когато всичко това свърши, на самия теб ще ти трябва възраждане.

Бош се усмихна мило.

– Ще се видим на брифинга, агент Лънди. Ако не сте забелязали, в момента закусваме. Бихте ли отишли да притеснявате някой друг?

Взе ножа и почна да маже последната си препечена филия с ягодов конфитюр от пластмасова кутийка.

Лънди се изправи и насочи показалец към гърдите му.

– Внимавай в картинката, Бош.

После се обърна и тръгна към изхода. Пътьом даде знак на другата група агенти и посочи вратата. Хари ги проследи с поглед и каза:

– Мерси за предупреждението.

11.

Слънцето още не се беше показало над хълмовете, ала небето вече розовееше. На дневна светлина около площадката при Мълхоланд не се забелязваха следи от снощното убийство. Дори боклуците, които обикновено оставаха на местопрестъпленията – гумени ръкавици, чаши от кафе и жълта лента – кой знае как бяха разчистени или отведени от вятъра. Все едно не бяха застреляли Стенли Кент, не бяха оставили трупа му на площадката, от която се разкриваше панорамна гледка към разстилията се отдолу град. В детективската си кариера Бош беше разследвал стотици убийства. И никога не преставаше да се удивява колко бързо се изцелява градът, поне външно, и животът продължава. Всички се държаха така, сякаш не се е случило абсолютно нищо.

Той подритна меката светлокафява пръст и проследи с поглед падащите буци, които потънаха в хрусталаците под урвата. Взе решение и се запъти обратно към колата.

– Какво ще правиш? – попита Ферас.

– Тръгвам. Ако ще идваш, качвай се.

Ферас се поколеба, после забърза след него. Качиха се във форда и потеглиха по Ероухед Драйв. Бош знаеше, че Алиша Кент е при фебейците, но връзката ключове от поршето на съпруга ѝ още беше у него.

Автомобилът на ФБР, който преди десетина минути бяха забелязали на идване, продължаваше да е пред дома на Кент. Хари зави в отбивката, слезе и решително закрачи към входа. Не обърна внимание на колата на улицата дори когато чу, че вратата ѝ се отваря. Успя да улучи нужния ключ и го пхна в ключалката, преди зад тях да се разнесе глас.

– ФБР. Не мърдайте!

Бош постави длан върху бравата.

– Не отваряйте вратата.

Бош се обърна и погледна мъжа, който се приближаваше по алеята. Знаеше, че агентът, когото са пратили да наблюдава къщата, стои най-ниско в тотемния стълб на Тактическо разузнаване, някой неудачник или човек с тежки семейни ангажименти. Можеше да използва това в своя полза.

– Спецотдел „Убийства“, Лосанджелиско полицейско управление – представи се той. – Трябва да приключим тук.

– Не може – възрази агентът. – Бюрото пое юрисдикцията на това

следствие и отсега нататък ще се занимава с всичко.

– Съжалявам, пич, не съм получавал такава докладна – отвърна Бош. – Извинявай, ама имаме работа.

И отново се обърна към вратата.

– Не отваряйте вратата – повтори фебереецът. – Следствието вече се отнася до националната сигурност. Можете да питате командването си.

Хари поклати глава.

– Вие може и да имате командване. Аз имам началство.

– Както и да е. Не можете да влезете в къщата.

– Хари – обади се Ферас. – Може би трябва да...

Бош му махна да млъкне. И отново погледна агента.

– Я дайте да видя някакъв документ.

Онзи направи ядосана гримаса и измъкна служебната си карта. Разтвори я и я протегна към тях. Хари беше готов. Сграбчи го за китката и я завъртя. Фебереецът полетя напред покрай Бош и той го натисна с рамо и издърпа ръката му със служебната карта зад гърба му.

Фебереецът опита да се съпротивлява, ала беше късно. Хари заби рамо между плешките му, за да не му позволи да помръдне, и бръкна под самото му. Намери белезниците, с рязко дръпване ги откачи от кола на му и ги щракна на китките му.

– Какво правиш, Хари?! – възкликна Ферас.

– Казах ти. Никой не може да ме изрита от следствието.

Взе служебната карта на агента, отвори я и прочете името. Клифорд Максвел. Обърна го с лице към себе си и натика картата в джобчето на самото му.

– С кариерата ти е свършено – хладнокръвно заяви Максвел.

– Защо смяташ така? – попита Хари.

Агентът хвърли поглед към Ферас.

– Ако му играеш по свирката, и ти ще изхвърчиш. Хубаво си помисли.

– Затваряй си устата, Клиф – озъби се Бош. – Ще изхвърчиш ти, когато идеш в Тактическото и им кажеш как си допуснал двама местни селяндури да те прецакат.

Това накара агента да млъкне. Хари отвори вратата и го вкара вътре. Щом влязоха в хола, грубо го натисна да седне на един от фотьойлите.

– Настанявай се. И да не съм чул гък. После се наведе и разгърна самото на Максвел, за да види дали е въоръжен. Нормално – носеше

пистолета си в кобур под лявата мишница. Нямаше да може да го извади с ръце, оковани зад гърба. Детективът опипа крачолите му, за да провери за втори пистолет. Нямаше. Накрая се изправи и каза:

– Сега си почивай. Няма да се бавим много.

И тръгна по коридора, като даде знак на партньора си да го последва.

– Ти почни от кабинета, а аз ще се заема със спалнята. Абсолютно всичко е важно. Провери компютъра. Ако има нещо необичайно, каквото и да е, искам да знам.

– Хари...

Бош спря и го погледна. Виждаше, че го хваща шубето. Остави го да се изкаже, въпреки че Максвел можеше да ги чуе.

– Не бива да го правим така.

– А как, Игнасио? Да не искаш да кажеш, че трябва да минем по каналния ред? Да помолим нашия шеф да разговаря с неговия, да си вземем по чаша лате и да чакаме разрешение да си свършим работата?

Ферас посочи към хола.

– Наясно съм с необходимостта от бързина. Ама смяташ ли, че той ще остави нещата така? Ще ни отнемат значките, Хари. Не ме е страх, че ще ме понижат, само че не искам да е заради това, което направихме току-що.

Бош му се възхити, че използва множествено число, така че сложи ръка на рамото му и сниши глас, за да не го чуе Максвел.

– Видж сега, Игнасио, абсолютно нищо няма да ти се случи. Абсолютно нищо, разбираш ли? В бранша съм малко по-отдавна от теб и съм наясно как действа Бюрото. По дяволите, бившата ми жена работеше там, разбираш ли? И ако изобщо знам нещо, това е, че най-важното за ФБР е да не го унижават. Тая философия им преподават в Куонтико, тя се пропива в костите на всеки агент от всеки провинциален клон във всеки град. „Не посрамвай Бюрото!“ Затова, когато свършим тук и пуснем тоя тип, той няма да каже на никого какво сме направили, дори изобщо, че сме били тук. Защо, мислиш, са го пратили да пази къщата? Защото е някакъв феберейски Айнщайн ли? Да бе! Той изкупва някакво унижение – или лично, или за Бюрото. И няма да каже нищо, което да му докара още неприятности.

Хари прекъсна тирадата си, за да позволи на Ферас да отговори. Партньорът му мълчеше.

– Затова дай да действаме бързо и да огледаме къщата – продължи Бош. – Когато бях тук нощес, всичко се въртеше около вдовицата и

после се наложи да тичаме в „Сейнт Агата“. Искам да си довърша работата, само че експедитивно, нали разбираш какво имам предвид? Искам да направя оглед на дневна светлина и известно време да помисля върху случая. Така обичам да работя. Ще се изненадаш какво се открива понякога. Не бива да забравяш, че винаги има следи. Ония двама убийци също са оставили следи някъде и според мен криминалистите и всички останали не са ги забелязали. Не може да няма следи. Дай да ги открием.

– Добре, Хари.

Бош го потупа по рамото.

– Чудесно. Аз ще започна със спалнята. Ти провери кабинета.

И тръгна по коридора. Но тъкмо преди да влезе в спалнята, партньорът му го повика. Хари влезе в кабинета. Ферас стоеше пред бюрото.

– Къде е компютърът?

Бош ядосано поклати глава.

– Беше си тук. Взели са го.

– ФБР ли?

– Кой друг? Нямахме го в списъка на Криминалистични експертизи, само подложката за мишката беше там. Просто се огледай, претърси бюрото. Виж какво ще намериш. Няма да взимаме нищо. Само гледаме.

Бош за пореден път се запъти към спалнята. Помещението изглеждаше непокътнато. Все още слабо миришеше на урина.

Приблужи се до нощното шкафче отляво на леглото. По обкова на двете чекмеджета и по равните повърхности видя черен прах за снемане на отпечатъци. Отгоре имаше лампа и поставена в рамка снимка на Стенли и Алиша Кент. Бош я вдигна и я разгледа. Двамата стояха до разцъфнал розов храст. Лицето на Алиша беше изцапано с пръст, ала тя се усмихваше широко, сякаш стоеше до родното си дете. Ясно се виждаше, че храстът е неин, а на заден план имаше още няколко. Нагоре по склона изпъкваха първите три букви от надписа „Холивуд“ – явно двамата бяха снимани в задния двор на къщата. Е, вече нямаше да има такива снимки на щастливото семейство.

Остави снимката и последователно издърпа чекмеджетата. Горното беше пълно с лични вещи на Стенли. Очила за четене, книги и шишенца с лекарства. В долното нямаше нищо. Спомни си, че там Кент беше държал револвера си.

Затвори чекмеджетата и застана в ъгъла на стаята от отсрещната страна на нощното шкафче. Търсеше нов ъгъл, някаква непроучена гледна точка. Само че му трябваша снимките, а ги беше оставил в колата.

Излезе в коридора и тръгна към входната врата. В хола видя, че Максуел се е проснал на пода пред фотьойла, на който го бяха оставили. Беше изхлузил окованите си китки надолу по хълбоците си и лежеше със свити колене. Ръцете му бяха зад тях и не можеше да ги придвижи нито надолу, нито обратно нагоре. Вдигна към детектива зачервеното си потно лице и изпъшка:

– Заклещих се. Помогни ми. Хари едва не избухна в смях.

– След малко.

Излезе, отиде при колата и взе папките с докладите и снимките. Беше пъхнал вътре и пратената по имейла фотография на Алиша Kent.

Върна се в къщата и бързо тръгна към спалнята.

– Помогни ми бе, човек! – извика подире му агентът.

Без да му обърне внимание, Бош пътьом надникна в домашния кабинет. Ферас претърсваше чекмеджетата на бюрото и нареждаше отгоре всичко, което искаше да разгледа по-внимателно.

В спалнята Хари извади разпечатания имейл и остави папките на леглото. Вдигна снимката пред себе си, за да я сравни със сегашното състояние на стаята. После се приближи до огледалната врата на дрешника и я отвори под ъгъл, както беше на снимката. На снимката забеляза белия хавлиен халат, метнат на креслото в ъгъла. Влезе в дрешника, за да потърси халата, намери го и го постави в същото положение върху креслото.

След това застана на мястото, от което смяташе, че е направена снимката. Огледа спалнята с надеждата някаква особеност да изпъкне и да го насочи към нещо. Видя неработещия часовник на нощното шкафче и го сравни с разпечатката. И там екранът не показваше нищо.

Отиде при шкафчето, клекна и се наведе, за да погледне отзад. Щепселът на часовника беше изваден. Пресегна се и го включи. На дигиталния екран запремигнаха червени цифри: 12:00. Работеше. Само трябваше да се настрои.

Замисли се за значението на този факт. Трябваше да попита Алиша Kent. Предполагаше, че похитителите са изключили часовника. Въпросът беше защо. Може би не бяха искали да знае колко време е изтекло, докато е чакала завързана на леглото.

Засага остави проблема с часовника и отиде при леглото, отвори една от папките и извади снимките от местопрестъплението. Проучи ги и забеляза, че вратата на дрешника е отворена под малко по-различен ъгъл, отколкото на фотографията, пратена по имейла. Освен това го нямаше халата, очевидно защото впоследствие го беше облякла Алиша

Кент. Приблужи се до дрешника, нагласи ъгъла на вратата като на снимката, после се отдръпна и пак огледа стаята.

Нищо не изпъкваше. Следите продължаваха да му убягват. Обзе го смут. Интуитивно усещаше, че нещо му се губи. Нещо, което беше в спалнята – пред очите му.

Несполуката води до напрежение. Погледна си часовника и видя, че федералният брифинг, ако изобщо се проведеше такъв, започва след по-малко от три часа.

Излезе от спалнята и тръгна към кухнята, влизаше във всяка стая, за да претърси шкафовете и чекмеджетата. Нищо не му се стори подозрително и като че ли нищо не липсваше. Отвори вратата на дрешника в домашния фитнес и установи, че е пълен с лъхаци на мухъл топли дрехи на закачалки. Стенли и Алиша Кент явно се бяха преселили в Лос Анджелис от място с по-студен климат. И също като повечето пришълци, отказваха да се разделят със зимното си облекло. Никой не знаеше със сигурност докога ще издържи в този град. И затова всички винаги бяха готови да го напуснат.

Затвори вратата, без да докосва дрехите. Преди да излезе, забеляза бледо петно на стената до куките, на които висяха рогозките за тренировки. Едва забележимите следи от скоч показваха, че там е бил залепен плакат или голям календар.

Излезе в хола. Максвел все още пъхтеше на пода, зачервен и потен. Вече беше измъкнал единия си крак изпод окованите си китки, ала явно не можеше да провери другия, за да премести ръцете си отпред. И лежеше на плочките с китки между краката. Приличаше на петгодишен малчуган, който се стиска в опит да не се напишка.

– Почти свършихме, агент Максвел – осведоми го Бош.

Феберецът не отговори.

Хари продължи към кухнята, отвори задната врата и излезе на верандата към градината. Дневната светлина промени представата му за двора. Намираше се на склон и детективът преброи четири реда розови храсти. Едни цъфтяха, други – не. Някои бяха вързани за подпорни пръчки, на които висяха табелки с наименованията на различните видове рози. Той се заизкачва по склона и прочете няколко етикета, после се върна в къщата.

Заклучи, мина покрай кухнята и отвори поредната врата – знаеше, че води към гаража. Покрай задната му стена имаше шкафове. Отвори ги един по един и проучи съдържанието им: състоеше се главно от градинарски и домашни инструменти, няколко чувала тор и добавки за

пръст.

В гаража имаше и боклукчийски кош на колелца. Бош вдигна капак и видя вътре найлонов чувал за смет. Измъкна го, развърза вързалката и установи, че е пълен само с кухненски отпадъци. Книжните кърпи най-отгоре бяха изцапани с нещо лилаво, като че ли някой е бърсал с тях разлята течност. Вдигна една към носа си – миришеше на гроздов сок.

Върна чувала в контейнера, излезе от гаража и в кухнята се сблъска с партньора си.

- Мъчи се да се освободи – съобщи Ферас.
- Да си се мъчи. Приключи ли в кабинета?
- Горедолу. Чудех се къде си.
- Иди да довършиш и да тръгваме.

След като Ферас излезе, Хари провери кухненските шкафове и килера и огледа всички храни по лавиците. После отиде в тоалетната за гости в коридора и насочи вниманието си към мястото, от което бяха вдигнали цигарената пепел. Върху капака на бялото порцеланово казанче имаше кафяво петно, дълго колкото половин цигара.

Бош любопитно се вторачи в него. Не пушеше вече от седем години, ала не си спомняше някога да е оставял цигарата си да догори така. Ако я беше изпушил, щеше да я хвърли в тоалетната и да пусне водата. Цигарата явно беше забравена.

- Завършил огледа, той се върна в хола и повика партньора си.
- Готов ли си, Игнасио? Тръгваме.

Максуел все още лежеше на пода, но изглеждаше изтощен от борбата и примирен с унижителното си положение.

- Хайде де, по дяволите! – извика. – Махни ми белезниците!
- Къде ти е ключът?
- В джоба на самото. Отляво.

Хари се наведе и бръкна в джоба му. Извади връзка ключове, хвана малкия за белезниците, хвана и веригата между тях и я опъна нагоре, за да пхне ключето. Не пипаше нежно.

- Обаче се дръж прилично, след като те освободя.
- Прилично ли?! Ще ти пръсна гъза от бой! Бош пусна веригата и китките на Макссуел се удариха в пода.
- Какво правиш бе? – изохка фебереецът. – Отключи ме!
- Ще ти дам един съвет, Клиф. Следващия път, като ме заплашиш така, може да ти се прииска да не съм те отключвал.

Исправи се и хвърли ключовете на пода чак в другия край на

стоята.

– Отключи се сам.

И тръгна към изхода. Ферас вече излизаше от къщата. Докато затваряше вратата след себе си, Бош хвърли поглед назад към проснатия на пода Максвел. Лицето на агента беше червено като знак „Стоп“.

– Ще ти дам да разбереш, гад – изломоти той последна заплаха.

– Очаквам го с нетърпение.

И затвори вратата. Ферас изглеждаше покрусен, все едно бяха закопчали него.

– Я по-бодро – рече Хари.

Докато сядаше зад волана, си представи как агентът от ФБР пълзи с хубавия си костюм по пода на хола, за да се добере до ключовете.

И се усмихна.

12.

Ферас мълчеше. Бош знаеше, че младият детектив си мисли за опасността, заплашваща обещаващата му кариера заради действията на стария му и безразсъден партньор. Опита се да го извади от това настроение.

– Е, само си изгубихме времето. Нищо не намерих. Ти какво откри в кабинета?

– Нищо особено. Нали видя, компютъра го нямаше.

Говореше сърдито.

– Ами в бюрото?

– Беше почти празно. В едното чекмедже имаше потвърждения за подадени данъчни декларации и тем подобни. В другото намерих документи за акционерно дружество. Къщата, инвестиции в имот в Лагуна, застрахователни полици и всякакви такива неща са обединени в гръст. Там бяха и паспортите им.

– Ясно. Колко е спечелил Кент миналата година?

– Четвърт милион чисто. Освен това е собственик на петдесет и един процента от фирмата.

– Жена му има ли някакви доходи?

– Не. Тя не работи.

Бош замълча, обмисляше казаното. Когато се спуснаха от хълмовете, реши да не излизат на магистралата. Вместо това потегли по Кауенга до Франклин и зави на изток. Ферас зяпаше през десния прозорец, но скоро забеляза, че са отбили.

– Не отиваме ли в центъра?

– Първо ще минем през Лос Фелис.

– Какво ще търсим в Лос Фелис?

– „Донът Хоул“ на Върмонт.

– Ядохме само преди час.

Бош си погледна часовника. Наближаваше осем. Надяваше се, че още не е късно.

– Не отивам там заради донътите.

Ферас изпсува и поклати глава.

– С Шефа ли искаш да приказваш? Майтапиш ли се?

– Освен ако вече не съм го изпуснал. Ако това те смущава, можеш да останеш в колата.

– Прескачаш има-няма пет звена във веригата, нали знаеш. Лейтенант Гандъл ще ни съдере задниците.

– Ще съдере *моя* задник. Ти остани в колата. Все едно изобщо не си бил с мен.

– Само дето каквото направи единият партньор, вината за това винаги наполовина носи другият. Наясно си. Така става. Затова им викат „партньори“, Хари.

– Виж, аз ще се погрижа. Няма време да минаваме по каналния ред. Шефът трябва да знае какво е положението и аз ще му го обясня. Накрая може дори да ни благодари за предупреждението.

– Да бе, ама лейтенант Гандъл няма да ни благодари.

– После ще се оправя и с него.

Изминаха в мълчание останалата част от пътя.

Лосанджелиското полицейско управление имаше една от най-консервативните бюрократични системи на света, оцеляла повече от век: в него рядко търсеха нови идеи, решения и ръководители. Преди няколко години, когато градският съвет реши, че след дългогодишни скандали и обществени вълнения ЛАПУ има нужда от външно ръководство, едва за втори път в дългата му история постът началник на полицията не беше зает чрез повишение на негов служител. В резултат на това външният човек, когото поставиха начело на парада, се наблюдаваше с огромно любопитство и още по-огромен скептицизъм. Неговите действия и навици се документираха и всички данни се разпространяваха по неофициалната полицейска мрежа, която свързваше десетте хиляди полицейски служители като кръвоносни съдове в здраво стиснат юмрук. Сведенията се разнасяха на съвещания и в съблекалните, чрез есемеси до и от компютрите на патрулките, чрез имейли и телефонни разговори, в ченгеджийски барове и на събирания около скарата в нечий заден двор. Това означаваше, че всички патрулни полицаи знаят коя холивудска премиера е гледал предишната вечер новият началник. Полицаяте от отдела за борба с порока знаеха къде си глади парадните униформи, а ченгетата от сектор „Уличен бандитизъм“ бяха наясно в кой супермаркет пазарува жена му.

Означаваше също, че детектив Хари Бош и неговият партньор Игнасио Ферас знаят къде се отбива всяка сутрин на кафе началникът на път за Паркър Сентър.

В 08:00 Бош спря на паркинга пред „Донът Хоул“, ала не забеляза необозначения автомобил на началника. Заведението се намираще в равнината под кварталите по хълмовете на Лос Фелис. Хари угаси

мотора и се обърна към партньора си.

– Тук ли оставаш?

Ферас се беше вторачил право напред през стъклото. Кимна, без да го поглежда.

– Както искаш – рече Бош.

– Виж, Хари, не се обиждай, ама така няма да се получи. На теб не ти трябва партньор. Трябва ти момче за всичко, което никога да не оспорва действията ти. Мисля да поговоря с лейтенанта да ме прехвърли при някой друг.

Бош го погледна, премисли и отвърна:

– Това е първото ни съвместно следствие, Игнасио. Не смяташ ли, че е по-добре да поизчакаш? Точно така ще ти отговори Гандъл. Ще ти каже, че не бива да започваш кариерата си в Грабежи и убийства с репутация на човек, който бяга от партньорите си.

– Не бягам. Просто не се получава.

– Правиш грешка, Игнасио.

– Не, мисля, че така е най-добре. И за двамата. Хари дълго го наблюдава, после повтори:

– Както искаш.

Слезе и тръгна към заведението. Реакцията и решенията на партньора му го разочароваха, но съзнаваше, че трябва да му даде известна свобода на действие. Ферас още беше хлапе и затова се налагаше да се отнася с него предпазливо. Не си падаше по предпазливостта и в миналото неколккратно се беше разделял с партньорите си. Когато приключе с това следствие, щеше да направи нов опит да промени решението на младежа.

Вътре се нареди на опашка зад двама души и когато дойде редът му да застане пред азиатца на шанда, си поръча кафе.

– Не иска донът?

– Не, само кафе.

– Капучино?

– Казах кафе.

Разочарован от скромната поръчка, човекът се обърна към машината до задната стена и напълни една чаша. Когато му я поднесе, Бош извади служебната си карта.

– Началникът идва ли вече?

Азиатецът се поколеба. Нямаше представа за неофициалната съобщителна мрежа и не беше сигурен как да отговори. Знаеше, че може да изгуби ценен клиент, ако се раздрънка.

– Няма проблем – успокои го Хари. – Имаме среща, просто закъснях.

И се опита да се усмихне така, сякаш е загази. Не се получи както трябва и той се отказа.

– Още не бил тука – отвърна онзи.

Облекчен, че не го е изпуснал, Бош плати кафето и пусна рестото в буркана за бакшиш. Избра си свободна маса в ъгъла. В този утринен час повечето клиенти взимаха поръчките си и веднага си тръгваха. Зареждаха се с гориво за работния ден. В продължение на десетина минути Бош проследи представителна извадка от градското общество, обединена от пристрастеността към кофеин и захар.

Накрая видя черния линкълн „Таун Кар“ да отбива в паркинга. Началникът се возеше на предната дясна седалка. Двамата с шофьора слязоха, огледаха се и се запътиха към заведението. Шофьорът беше полицай и изпълняваше функцията на бодигард.

Когато влязоха, на щанда нямаше опашка.

– Здравсти, началник – поздрави го азиатецът.

– Добро утро, господин Мин – отвърна началникът на полицията. – Обичайната поръчка.

Бош се изправи и се приближи. Бодигардът, който стоеше зад шефа си, се обърна и му препречи пътя. Хари спря.

– Може ли да ви почерпя едно кафе, господин началник?

Началникът го погледна и със закъснение го позна: вече бе разбрал, че не е обикновен гражданин, който просто се държи любезно. За момент се намръщи – отзвукът от историята с Ехо Парк все още преследваше Бош, – ала лицето му бързо стана отново безизразно.

– Детектив Бош. Не сте дошли да ми съобщите нещо лошо, нали?

– По-скоро да ви предупредя.

Началникът се обърна, взе от господин Мин чаша кафе и книжна кесийка и каза:

– Добре. Разполагам с около пет минути. Сам ще си платя кафето.

Докато началникът плащаше, Бош се върна на масата си. Седна и изчака полицейския шеф да занесе поръчката си на друг щанд, където си сложи сметана и подсладител. Според него този човек беше полезен за Управлението. Беше допуснал някои политически грешки, беше взел някои спорни решения за назначения в командния състав, но иначе допринасяше много за издигане на духа на обикновените полицаи.

А не можеше да се каже, че това е лесна задача. Шефът беше наследил управление, действащо под прякото наблюдение на

Министерството на правосъдието вследствие на федералното разследване на корупцията в полицейския участък на Рампарт през 1997-а и на още безброй скандали. Всички аспекти на действията и работата им се подлагаха на анализ от федерални наблюдатели. В резултат ЛАПУ не само отговаряше пред феберейците, но и ставаше жертва на федералната бумасина. И без това вече бяха с орязан състав, понякога трудно се виждаше дали изобщо се върши полицейска работа. Ала под ръководството на новия началник редовите полицаи някак си се бяха сплотили и успяваха да изпълняват задълженията си. Статистиката дори отчиташе спад на престъпността, което според Бош означаваше, че има голяма вероятност да е намалал и броят на реалните престъпления – той се отнасяше с подозрителност към статистическите проучвания.

Но като оставеше всичко това настрана, Хари имаше един главен мотив да харесва началника. Преди две години той го беше върнал на работа. Скоро след пенсионирането си Бош осъзна, че е сбъркал с преждевременното си оттегляне, и тогава новият началник го прие обратно. Това предопределяше лоялността на детектива и бе единствената причина за срещата в „Донът Хоул“.

Шефът на полицията седна срещу него.

– Имате късмет, детектив. Ако беше друг ден, щях да съм минал и заминал отгук още преди час. Снощи обаче работих до късно – участвах в срещи на участниците в програмите ни за превенция на престъпността в три различни квартала.

Вместо да отвори кесията, началникът я разкъса по дължина и почна да си яде донътите. Бяха с пудра захар и шоколадова глазура.

– Ето го най-опасния убиец в града. – Той взе донъта с глазурата и го захапа.

Бош кимна.

– Имате право.

Усмихна се неловко и се опита да стопи леда. Предишната му партньорка Киз Райдър наскоро се беше върнала на работа след тежко раняване. Бяха я прехвърлили от Грабежи и убийства в кабинета на началника, където беше работила и по-рано.

– Как е старата ми партньорка, господин началник?

– Киз ли? Киз е добре. Справя се отлично с работата и мисля, че е на точното място.

Хари отново кимна. Май почваше да му става навик.

– А вие на точното място ли сте, детектив?

Бош го погледна и се зачуди дали няма предвид прескачането на

командната йерархия. Преди да успее да измисли какво да отговори, му беше отправен нов въпрос.

– Заради убийството на площадката при Мълхоланд ли сте тук?

Бош пак кимна. Предполагаше, че лейтенант Гандъл е осведомил ръководството и началникът до известна степен е информиран за случая.

– Всяка сутрин тренирам по един час, само за да мога да ям такива неща – поясни шефът на полицията. – Прашат ми сводките по факса и ги чета, докато въртя педалите. Знам, че сте поели случая на площадката и че той е привлякъл интереса на ФБР. Освен това сутринта ми се обади капитан Хадли. Според него имало елемент на тероризъм.

Включването на Дон Фишека и СВС в играта изненада Бош.

– Какво е предприел капитан Хадли? – попита той. – Не ми се е обаждал.

– Както обикновено. Проверява нашите източници на информация, опитва се да установи връзки с феберейците.

Хари за кой ли път само кимна.

– Е, какво имате да ми казвате, детектив? Защо дойдохте тук?

Бош му описа случая по-подробно, като подчерта участието на ФБР и вероятния опит на Бюрото да измести ЛАПУ от собственото му разследване. Призна приоритетността на липсващия цезий, който бе истинската причина за интереса на федералните власти. Само че ставаше дума за убийство, което попадеше под юрисдикцията на Управлението. Изброи събраните веществени доказателства и изложи някои от теориите, които обмисляше.

Докато стигне до края, началникът вече беше изял донътите си. Избърса устата си със салфетка и преди да отговори, си погледна часовника. Първоначално отпуснатите пет минути отдавна бяха изтекли.

– Какво пропуснахте да ми кажете? – попита шефът.

Бош сви рамене.

– Почти нищо. Само едно незначително съдърпване с някакъв агент в къщата на жертвата, обаче от това едва ли ще последва нещо.

– Партньорът ви защо не е с вас? Защо чака в колата?

Хари разбра. Началникът беше видял Ферас на идване, когато оглеждаше паркинга.

– Имаме известно разногласие за това как да действаме. Той е добро хлапе, но е готов прекалено лесно да отстъпи на феберейците.

– А ние в ЛАПУ – не, естествено.

– Не и ако зависи от мен.

– Партньорът ви смята ли, че е редно да прескочите командната верига и направо да се обърнете към мен?

Бош сведе поглед към масата. В гласа на началника звучаха строги нотки.

– Всъщност не. Идеята не беше негова. Аз настоях. Просто смятам, че нямаме достатъчно време да...

– Не е важно какво смятате. А какво сте направили. Така че, ако бях на ваше място, нямаше да споменавам на никого за тази среща. Аз ще постъпя по същия начин. Никога повече не правете така, детектив. Наясно ли сме с това?

– Да, напълно.

Началникът хвърли поглед към стъклената витрина, в която бяха изложени тавите с донъти.

– И между другото, откъде знаете, че идвам тук?

Бош сви рамене.

– Не си спомням. Просто го знам отнякъде.

Шефът обаче може би си мислеше, че източникът е предишната му партньорка.

– Не е от Киз, ако това имате предвид – побърза да каже Бош. – Просто всички го знаят.

Началникът на полицията кимна.

– Жалко. Тук ми харесваше. Удобно, вкусни донъти и господин Мин е наистина любезен. Много жалко.

Бош разбираше, че сега шефът ще трябва да промени навиците си. Не го устройваше всички да знаят къде и кога може да бъде открит.

– Съжалявам – рече той. – Но ако ми позволите, бих ви препоръчал едно място на Фермерския пазар, казва се „Бобс Кофи енд Донътс“. Не ви е точно на път, ама кафето и донътите ги бива.

Шефът замислено кимна.

– Ще го имам предвид. Добре, какво искате от мен, детектив Бош?

Хари реши, че началникът явно иска да преминат по същество.

– Трябва да продължа с разследването и за тая цел се налага да имам достъп до Алиша Кент и до партньора на нейния съпруг, някой си Келбър. И двамата са при феберейците и ми се струва, че достъпът ми до тях беше отрязан преди около пет часа.

И след кратко мълчание Бош стигна до същината на тази непланирана среща.

– И затова съм тук. Нуждая се от достъп. Предполагам, че можете да ми го осигурите.

– Освен поста ми в Управлението, аз съм член на Междуведомствената контртерористична спецчаст – каза началникът. – Мога да се обадя на някои хора, да вдигна гюрулгия и навярно да ви осигуря достъп. Както вече споменах, отделът на капитан Хадли вече работи по случая и той може би ще е в състояние да установи нужните контакти. В миналото са ни държали на тъмно за такива неща. Мога да повдигна въпроса, да се обадя на директора на Бюрото.

Това прозвуча на Бош като обещание за подкрепа.

– Знаете ли какво е гастроезофагеален рефлукс, детектив?

– Моля?

– Това е състояние, при което стомашната киселина се връща в гърлото ти. И пари, детектив.

– Аха.

– Искам да кажа, че ако предприема тези ходове и ви осигуря нужния достъп, не желая да се получи никакъв рефлукс. Разбирате ли ме?

– Разбирам.

Началникът повторно си избърса устата и остави салфетката върху разкъсаната кесия. После я смачка на топка, като внимаваше да не посипе черния си костюм с пудра захар.

– Ще се обадя на когото трябва, обаче няма да е лесно. Убягва ви политическото значение на случая, нали, Бош?

Хари го погледна въпросително.

– Цялостната картина, детектив. За вас това е разследване на убийство. А всъщност е много повече. Разберете, на федералните власти им е изключително изгодно това нещо на площадката да е елемент от терористичен заговор. Една стопроцентова вътрешна опасност до голяма степен ще отклони общественото внимание и ще отслаби напрежението в други точки. Войната се провали, изборите бяха пълна катастрофа. Освен това имаме Близкия изток, цената на бензина и ниския президентски рейтинг. Списъкът е безкраен, а тук има възможност за изкупление. Шанс да компенсират грешките в миналото. Да изместят посоката на общественото внимание и да променят общественото мнение.

– Искате да кажете, че може да опитат да протакат, даже да преувеличат опасността, така ли?

– Нищо не искам да кажа, детектив. Просто се мъча да ви покажа нещата в друга перспектива. В такива случаи трябва да имате предвид политическата ситуация. Не може да се движите като слон в стъкларски магазин – което в миналото е било запазената ви марка.

Хари за пореден път кимна.

– И отгоре на всичко трябва да се съобразявате с политиката на местно равнище – продължи началникът. – В градския съвет има човек, който ме дебне и само чака да се издъня.

Имаше предвид Ървин Ървинг, дългогодишен заместник-началник в Управлението, когото беше уволнил. Онзи се беше кандидатира за градски съветник и го бяха избрали. Сега беше най-жестокият критик на Управлението и неговия началник.

– Ървинг ли? Той има само един глас в съвета.

– Обаче знае много тайни. И това му позволи да изгради политическата си база. След изборите ми прати есемес. Само две думи, „Очаквай ме“. Не му давайте възможност да се възползва от случая, детектив.

Началникът се изправи и каза:

– Премислете нещата и внимавайте. И не забравяйте: никакъв рефлекс. Никакви рикошети.

– Слушам.

Началникът на полицията се обърна и кимна на шофьора си. Бодигардът тръгна към изхода и отвори вратата пред шефа си.

13.

Бош не каза нищо, докато не излязоха от паркинга. По това време на деня Холивудската магистрала вече беше задръстена от пътуващите за работа, затова той реши, че е по-добре да мине по градските улици. Най-бързият път до центъра беше Сънсет Булевард.

Ферас изтърпя само две преки, преди да попита какво е станало.

– Не се бой, Игнасио. И двамата още сме на работа.

– Добре де, какво стана?

– Каза, че си бил прав. Че не е трябвало да прескачам йерархията. Но обеща да се обади на някои хора и да се опита да задвижи нещата с Бюрото.

– Значи да изчакаме и ще видим, така ли?

– Да.

Известно време пътуваха в мълчание, после Бош повдигна въпроса за намерението на партньора си да помоли да го прехвърлят.

– Все още ли искаш да разговаряш с лейтенанта?

Ферас не отговори веднага. Явно се чувстваше неловко.

– Не знам, Хари. Все още ми се струва, че така ще е най-добре. И за двамата. Може би по-лесно се сработваш с партньорки.

Бош за малко да се засмее. Хлапето не познаваше Киз Райдър, предишната му партньорка. Тя никога не се съгласяваше с него. Също като Игнасио, Киз възразяваше всеки път, щом Бош рече да се наложи. Тъкмо се канеше да му го обясни, когато мобифонът му започна да звъни и той го извади. Търсеше го лейтенант Гандъл.

– Къде си, Хари?

Гласът му звучеше по-високо и настойчиво от обикновено. Беше развълнуван от нещо и Бош се зачуди дали вече не е научил за срещата в „Донът Хоул“. Нима началникът го беше издал?

– На Сънсет. Идваме в Управлението.

– Подминахте ли вече Силвър Лейк?

– Още не.

– Добре. Насочете се натам. Отидете в почивния комплекс при язовира.

– Какво става, лейтенант?

– Намерили са колата на Кент. Хадли и неговите хора вече организират командния пункт. Помолиха да пратим детективи.

– Хадли ли? Защо е там? Защо им е команден пункт?

– В звеното на Хадли получили сигнал и го проверили, преди да решат да ни осведомят. Колата е паркирана пред къща, която е собственост на лице, представляващо интерес. Искат да отидеш там.

– „Лице, представляващо интерес“ ли? Какво значи това?

– В къщата живее човек, от когото се интересува СВС. Някакъв тип, когото подозират в симпатии към терористи. Не са ми известни всички подробности. Просто иди там, Хари.

– Ясно. Веднага отиваме.

– Обади ми се и ме информирай какво става. Ако ти трябва там, само ми звъни.

Естествено Гандъл всъщност нямаше желание да напуска кабинета си, за да отиде на място. Това щеше да забави изпълнението на административните му задължения. Бош затвори и се опита да увеличи скоростта, ала прекалено натовареният трафик не му позволи. Той предаде на Ферас малкото, което беше научил от лейтенанта.

– Ами ФБР? – попита партньорът му.

– Какво по-точно?

– Знаят ли?

– Не попитах.

– Ами брифингът в десет?

– По-късно ще мислим за това.

След десет минути най-после стигнаха до Силвър Лейк Булевард и Бош зави на север. Този район носеше името си от язовира Силвър Лейк, който се намиреше в центъра на общо взето средна класа квартал с бунгала и следвоенни къщи с изглед към водата.

Наближиха почивния комплекс и Хари видя два лъскави черни джипа, обичайните коли на СВС. Явно винаги беше лесно, помисли си, да осигуряваш финансови средства за звено, което би трябвало да преследва терористи. Освен това имаше две патрулки и камион на градската служба „Чистота“. Бош спря зад едната патрулна кола и с Ферас слязоха.

Група мъже в черни униформи, също отличителен белег на СВС, се бяха струпали около сваления заден капак на първия джип. Бош тръгна нататък, следван на няколко крачки от партньора си. Мъжете им направиха път – и ето, че на задния капак седеше капитан Дон Хадли. Детективът никога не се беше срещал лично с него, ала често го виждаше по телевизията – едър червендалест мъж с пясъчноруса коса. Четирийсетинагодишен. Имаше вид на човек, който е прекарал половината си живот

във фитнеса. Заради руменото си лице изглеждаше така, сякаш се е напрегнал или е затаил дъх.

– Бош? – попита Хадли. – Ферас?

– Аз съм Бош. Това е Ферас.

– Добре, че дойдохте, момчета. Струва ми се, че скоро ще решим вашия случай. Чакаме само един от моите хора да донесе заповедта за обиск и влизаме.

Той се изправи и даде знак на един от групата. Поведението му излъчваше прекалена самоувереност.

– Перес, провери какво става със заповедта. Омръзна ми да чакам. После се свържи с наблюдателния пост и виж какво става горе.

После пак се обърна към детективите.

– Елате с мен, момчета.

Бош и Ферас го последваха. Той ги заведе зад боклукчийския каминон, за да могат да разговарят насаме, зае командирска поза с крак върху задната броня на камиона и опря лакът върху коляното си. Хари забеляза, че носи оръжието си в кобур, здраво стегнат с ремък на дясното му бедро. Като каубой от Дивия запад, само че не носеше револвер, а полуавтоматичен пистолет. Дъвчеше дъвка и не се опитваше да го скрие.

Бош беше чувал много истории за Хадли. И сега имаше предчувствието, че лично ще участва в една от тях.

– Исках да сте тук, за да участвате, момчета – започна шефът на СВС.

– В какво да участваме, капитане? – попита Бош. Хадли потри ръце.

– Намерихме вашия крайслер триста на две преки оттук, на една от улиците до язовира. Номерът отговаря на обявения за издирване. Видях крайслера с очите си. Това е колата, която търсим.

Хари кимна. Дотук добре. А по-нататък?

– Къщата, пред която е паркирана, е собственост на Рамин Самир – продължи капитанът. – Човек, когото от няколко години наблюдаваме. Лице, представляващо огромен интерес, така да се каже.

Името звучеше познато на Бош, ала в първия момент той не успя да се сети откъде.

– И защо представлява интерес, капитане?

– Рамин Самир е известен като привърженик на религиозни организации, които се стремят да навредят на американския народ и да накърнят нашите интереси. Нещо повече, той учи нашите младежи да мразят родината си.

Последните думи събудиха паметта на Бош.

Не си спомняше от коя близоизточна страна произхожда Рамин Самир, обаче знаеше, че е бил гостуващ професор по международна политика в Калифорнийския университет, спечелил си широка известност с антиамериканските си позиции в аудиторията и пред медиите.

Преди терористичните атентати на 11 септември Самир вдигаше голяма шумотевица в пресата. След тях шумотевицата прерасна в грот. Той открито твърдеше, че атентатите са оправдани поради намесите и агресията на Съединените щати по целия свят. И с вниманието, което привлече, успя да се превърне едва ли не в „официален“ антиамерикански оратор, хулеше американската политика по отношение на Израел, протестираше срещу военните действия в Афганистан и обявяваше войната в Ирак за чиста проба грабеж на петрол.

Така се задържа няколко години в ролята на агент-провокактор, гостуваше на всевъзможни предавания по информационните кабелни телевизии, в които обикновено всички само се надвикват. Беше идеален фон и за десните, и за левите, винаги готов да стане в четири сутринта, за да участва в неделния сутрешен блок на телевизиите по Източното крайбрежие.

Междувременно използваше трибуната и известността си, за да спомогне за създаването и финансирането на някои организации и в академичните среди, и извън тях, организации, които скоро бяха обвинени от консервативни групи и разследващи журналисти във връзка, поне непряка, с царя на терора Осама бен Ладен. Но въпреки че Самир често беше под следствен, срещу него така и не повдигнаха обвинение. От Калифорнийския университет обаче го уволниха по технически причини – в уводна статия за „Лос Анджелис Таймс“, в която твърдеше, че Иракската война е планирана от американците като геноцид срещу мюсюлманите, той не беше посочил, че изразява само своето мнение, а не това на учебното заведение.

И така петнайсетте минути слава на Самир изтекоха. Медиите постепенно престанаха да го взимат на сериозно, виждаха в него единствено самовлюбен провокактор, правещ странни изявления, за да привлече вниманието към себе си, вместо задълбочено да анализира злободневните проблеми. Накрая той дори нарече една от организациите си Младежка асоциация за мюсюлманската кауза, с което дублира английските инициали на отдавна наложилата се и международно известна Младежка християнска асоциация⁵ и тя го даде под съд.

Звездата на Самир залезе и той изчезна от публичната сцена. Бош не си спомняше кога за последен път го е виждал по телевизията или

във вестниците. Ала като се оставеше настрана цялата реторика, фактът, че срещу Самир така и не бе повдигнато обвинение по времето, в което климатът в Съединените щати беше нажежен от страх от неизвестността и от стремеж за мъст, показваше на Хари, че тук не се крие нищо. Ако зад дима имаше огън, сега Рамин Самир щеше да е в затворническа килия или зад оградата на Гуантанамо. Човекът обаче си живееше край Силвър Лейк, така че детективът се отнасяше скептично към твърденията на капитан Хадли.

– Спомням си го – отвърна Бош. – Той само приказваше, капитане. Никога не е имало сериозна връзка между Самир и...

Хадли вдигна показалец като учител, призоваващ за тишина.

– Никога не е била установена сериозна връзка. Само че това не значи нищо. Тоя тип събира пари за Палестински джихад и други мюсюлмански каузи.

– За Палестински джихад ли? Какво е това? И какви мюсюлмански каузи? Нима твърдите, че не съществуват законни мюсюлмански каузи?

– Виж, твърдя само, че е кофти тип и че точно пред къщата му е паркирана кола, използвана за убийство и кражба на цесии.

– Цезий – обади се Ферас. – Откраднатото вещество се казва цезий.

Хадли явно не беше свикнал да го поправят. Присви очи и известно време втренчено се взираше в младия детектив.

– Както и да е. Няма голямо значение как му викаш, синко, ако го изсипе в ей оня язовир там или е в дома му и прави от него бомба, дока-то ние киснем тука и чакаме да ни издадат заповедта за обиск.

– От ФБР не споменаха, че представлява опасност, ако се разпространи във вода – отбеляза Бош.

Капитанът поклати глава.

– Няма значение. Важното е, че представлява опасност. Сигурен съм, че от ФБР са ви го казали. Е, в Бюрото може да си приказват, ние пък ще направим нещо по въпроса.

Хари реши да поохлади дискусиата. Всичко се развиваше прекалено бързо.

– Значи искате да го обискирате, така ли? – попита той.

Хадли дъвчеше дъвката си с бързи и резки движения на челюстите. Като че ли не усещаше силната воня на боклук, която се носеше от камиона.

---

5. Young Men's Christian Association – младежка организация за религиозно възпитание, създадена през 1841 г. във Великобритания. – Б. пр.

– Ще го обискираме, точно така. Веднага щом получим заповедта.

– Как успяхте да намерите съдия, който да подпише такава заповед въз основа на открадната кола, паркирана пред къщата? – осведоми се Бош.

Хадли махна на един от хората си и извика:

– Донеси пликовете, Перес! После се обърна към детектива. – Не е само това. Днес е ден за събиране на боклука. Пратих камиона на адреса и двама от моите изсипаха кофите, които бяха пред дома на Самир. Напълно законно, както ти е известно. И глей какво открихме.

Перес дотича с найлоновите пликове за веществени доказателства и ги подаде на началника си.

– Обадох се в наблюдателния пост, капитане – съобщи той. – Горещо е спокойно.

– Благодаря, Перес.

Хадли взе пликовете и се обърна към Бош и Ферас. Перес тръгна обратно към джипа.

– Наблюдателният ни пост е на едно дърво – с усмивка ги информира капитанът. – Моят човек ще ни съобщи, ако някой се появи, преди да сме готови.

После връчи пликовете на Хари. В два от тях имаше черни вълнени скиорски маски. В третия имаше лист хартия с нахвърляна на ръка карта. Бош внимателно я разгледа – пресичащи се черти, две от които обозначени като Ероухед и Мълхоланд. Веднага се виждаше, че това е сравнително точна скица на квартала, в който беше живял и умрял Стенли Кент.

Детективът му върна пликовете и поклати глава.

– Според мен трябва да поизчакате, капитане. Предложението му видимо поразя Хадли.

– Да поизчакаме ли? Нищо няма да изчакваме. Мислиш ли, че ако този тип и неговите авери отровят язовира, хората в нашия град ще приемат такова обяснение – че сме поизчакали да проверим абсолютно всичко?! Нищо няма да изчакваме!

И подчерта решимостта си, като извади дъвката от устата си и я хвърли в боклукчийския камион. После свали крак от бронята и тръгна към хората си, ала неочаквано спря, върна се и застана пред Бош.

– Смятам, че сме разкрили главатаря на терористична група, която действа в тази къща, и затова ще отидем и ще го пипнем. Имаш ли някакви възражения, детектив Бош?

– Прекалено е лесно, това е възражението ми. Не става дума да

проверяваме чак абсолютно всичко, защото убийците вече са го направили. Това е грижливо обмислено престъпление, капитане. Те не биха оставили колата пред къщата просто ей така, нито ще изхвърлят тия неща в боклука. Хубаво помислете.

Хадли поклати глава.

– Колата може да не е оставена, може да се канят да я използват пак, за да превозят отровата. Има адски много променливи, Бош. Неща, които не са ни известни. Все пак ще обискираме къщата. Изложихме всичко в искането до съдията и той отговори, че разполагаме със сериозно основание. Това ми стига. Всеки момент ще получим заповедта и определено ще я използваме.

– Откъде получихте сигнала, капитане? – не се предаваше детективът. – Как открихте колата?

Челюстите на Хадли направиха няколко дъвкателни движения, преди той да си спомни, че е изплюл дъвката.

– От един от моите източници. Вече близо четири години създаваме разузнавателна мрежа в града. И днес бяхме възнаградени.

– Искате да кажете, че знаете кой е източникът, така ли? Или сигналът е анонимен?

– Няма значение. – Хадли махна с ръка. – Сигналът е точен. Колата е същата. В това няма и капка съмнение.

Той посочи язовира. От отговора му Бош разбра, че сигналът е бил анонимен, нещо типично за всяка инсценировка.

– Настоявам да изчакате, капитане. Нещо тук не е наред. Прекалено е просто, а тоя план не е елементарен. Това е някакъв ход за отклоняване на вниманието и трябва да...

Въздъхна. Нямаше да успее да го убеди. Този човек очевидно смяташе, че е на ръба на голяма победа, която ще изкупи всички допуснати от него грешки.

– Къде са федералните агенти? – попита Бош. – Те не трябва ли...

– Нямаме нужда от ФБР – тросна му се шефът на СВС. – Подготвени сме, притежаваме необходимата екипировка и умения. Нещо повече, стиска ни да го направим. И сега за пръв път сами ще се погрижим за собствения си заден двор.

И посочи земята, като че ли стоеше на последното бойно поле между Бюрото и ЛАПУ.

– Ами началникът? – опита друга тактика Бош. – Осведомен ли е?

– Началникът ми е дал пълното право да ръководя звеното си. Ти обаждаш ли се на началника всеки път, когато отиваш да арестуваш

някой?

След което се обърна и царствено закричи към хората си, като остави Бош и Ферас да го проследят с поглед.

- На ти сега! – изпъшка младият детектив.
- Да – съгласи се Хари.

Отдръпна се от вонящия боклукчийски камион и извади мобифона си. Отвори списъка на контактите и потърси Рейчъл Уолинг. Тъкмо беше натиснал бутона за избиране, когато Хадли не щеш ли отново се изпреди пред него.

- Детектив Бош! На кого се обаждаш? Хари не се поколеба.
- На моя лейтенант. Нареди ми да го информирам за положението веднага щом пристигнем.
- Никакви разговори по мобифони и радиостанции. Може да подслушват.
- Кой?
- Дай ми телефона.
- Господин капитан?
- Дай ми телефона, иначе ще заповядам да ти го вземат. Нямам намерение да излагаме операцията на опасност от провал.

Бош затвори телефона, без да прекрати обаждането, и му го даде. Ако имаше късмет, Уолинг можеше да вдигне и да ги чуе. И да разбере предупреждението. Бюрото дори можеше да локализира сигнала и да прати хора при Силвър Лейк, преди всичко тотално да се е оплескало.

Хадли се обърна към Ферас.

- Твоят мобифон, детектив.
- Господин капитан, жена ми е бременна в осмия месец и трябва...
- Мобифонът ти, детектив. Или сте с нас, или сте против нас.

Хадли стоеше с протегнатата ръка. Ферас неохотно откачи телефона от колана си и го пусна в шепата му.

Капитанът отиде при единия джип, отвори предната дясна врата и хвърли двата мобифона в жабката. После властно я затръшна и хвърли поглед към двамата детективи, сякаш ги предизвикваше да опитат да си вземат телефоните.

После вниманието му се насочи към трети черен джип, който тъкмо спираше на паркинга. Шофьорът му даде знак с палци нагоре. Хадли вдигна показалец към небето, описа с него въртеливо движение и извика:

– Хайде, всички! Получихме заповедта, планът ви е известен. Перес, повикай въздушна подкрепа и ни осигури наблюдение отгоре.

Останалите, пригответе се! Започваме.

Бош с растящ ужас наблюдаваше как хората от СВС зареждат оръжията си и си слагат каските. Двама обличаха скафандри за радиационна защита.

– Това е безумие! – прошепна Ферас.

– „Вьетнамците не карат сърф“⁶ – отвърна Хари.

– Моля?

– Нищо. Това е отпреди да се родиш.

---

6. Реплика от „Апокалипсис сега“. – Б. пр.

14.

Хеликоптерът описа кръг над сто и двацет декаровата каучукова плантация и се спусна към площадката с обичайното ускорение, залепващо гърба за облегалката. Хари Кари Бош, Симънс Тъпчото, Тед Фърнес и Гейб Фин ли се претърколиха в калта навън, където ги очакваше капитан Джилет, притиснал каската си с ръка, за да не отхвърчи от вдигнатия от роторите вятър. Хеликоптерът с мъка отлепи плъзгачите си от калта – беше първият сух ден след шест дъждовни – и отлетя към щаба на корпуса, следвайки нишката на един напоителен канал. – Хайде с мен, момчета – нареди Джилет. Бош и Симънс бяха в страната достатъчно отдавна, за да имат прякори – на Хари му го бяха лепнали заради малкия Хари и верния му приятел слона Кари от книжките и комиксите, – но Фърнес и Фин ли бяха зайци и Хари знаеше, че умират от шубе. Това щеше да е първото им спускане и онова, на което ги учеха в „тунелната“ школа в Сан Диего, не можеше да ги подготви за гледките, звуците и миризмите в реална обстановка.

Капитанът ги отведе при масата с картата в командирската палатка и им очерта плана. Огромната система от тунели под Бен Кат трябваше да се превземе като първа стъпка от акцията за овладяване на самото село. Жертвите сред сапъорите и изненадващите удари срещу лагера се умножаваха. Капитанът обясни, че командването на корпуса ежедневно го тормози да побърза. Не спомена дали го тормозят мъртвите и ранените, които постоянно губеше. Тях можеше да замени, ала не и благосклонността на полковника.

Планът изглеждаше елементарен. Капитанът разви върху масата карта, начертана с помощта на селяни, които бяха слизали в тунелите. Посочи четири дупки и инструктира тунелните плъхове да влязат вътре едновременно и да изтласкат партизаните по тунелите към пети отвор, където на повърхността ще ги чакат бойци от Тропическа мълния⁷, за да ги избият. По пътя Бош и неговите другари трябваше да поставят експлозивни и операцията щеше да приключи с взривяването на цялата тунелна система.

Планът изглеждаше елементарен, докато не се спуснаха в мрака и не се оказа, че лабиринтът не съответства на картата, която бяха разучили в палатката. В тунелите влязоха четирима, ала жив излезе само един.

---

7. Прякор на 25-а пехотна дивизия. – Б. пр.

Онзи ден Тропическа мълния не успя да убие никого. И точно тогава Бош осъзна, че войната е изгубена – поне за него. И пак тогава разбра, че офицерите често водят битки с врагове, които са в самите тях.

Бош и Ферас се возеха на задната седалка в джипа на Хадли. Шофираше Перес, а самият капитан пътуваше до него и носеше слушалки, за да командва операцията по радиостанцията. Тя беше включена на външен говорител и настроена на секретна честота, каквато не можеше да се открие в публични регистри.

Бяха трети във върволицата черни джипове. На половин пряка от къщата Перес спря и остави другите две коли да продължат според плана.

Хари се наведе напред между облегалките, за да вижда по-добре през стъклото. На външните стъпала от двете страни на всеки от другите джипове имаше по четирима мъже. Колите увеличиха скорост и рязко завиха към къщата на Самир. Едната влезе в отбивката към задния двор на малкото бунгало от началото на XX век, а другата се качи на тротоара и прекоси предната морава. При сблъсъка на гумите на тежката машина с бордюра един от хората не успя да се задържи и се затъркала по тревата.

Другите скочиха от стъпалата и се втурнаха към входа. Бош предполагаше, че същото се повтаря и отзад. Не беше съгласен с плана, но се възхищаваше на прецизността му. Разнесе се висок пукот – бяха отворили входната врата с помощта на взривно устройство. Почти незабавно го последва втори откъм задния двор.

– Давай – изкомандва капитанът.

Докато Перес насочваше джипа към къщата, по радиостанцията се получаваха съобщения от хората в къщата.

– Вътре сме!

– Отзад сме!

– Предното помещение е чисто! Ние... Автоматични изстрели прекъснаха гласа.

– Стреля се!

– Тук...

– Стреля се!

Бош чу още изстрели, но не по радиостанцията. Вече бяха стигнали достатъчно близо. Перес спря под ъгъл на улицата пред бунгалото. И четирите врати едновременно се отвориха и те изскочиха навън. Радиостанцията кънтеше:

– Отбой! Отбой!

– Един заподозрян е улучен. Трябва ни медицинска помощ за улучен заподозрян. Трябва ни медицинска помощ!

Всичко приключи за по-малко от двацет секунди.

Хари се втурна през моравата след Хадли и Перес. Ферас тичаше от лявата му страна. Влязоха в къщата с извадени оръжия. На входа ги посрещна един от хората на капитана. Над десния джоб на униформената му риза пишеше „Пек“.

– Чисто е! Чисто е!

Бош отпусна пистолета, но не го прибра в кобура. Огледа се. Намираше се в скромно обзаведен хол. Усети мириса на барут и видя стелещия се син дим.

– Какво е положението? – попита Хадли.

– Един улучен, един заловен – докладва Пек. – Отзад.

Последваха го по къс коридор до стая със сламени рогозки на пода. По гръб на тях лежеше мъж. Рамин Самир. От двете рани в гърдите му бликаше кръв, стичаше се по кремавия му халат и се събираше на локва. Млада жена със също такъв халат; лежеше по очи и хлипаше. Ръцете й бяха оковани с белезници зад гърба.

Бош видя револвер на пода до отвореното чекмедже на малък шкаф. Върху шкафа горяха свещи. Оръжието бе на няма и половин метър от Самир.

– Той се хвърли към оръжието и го простреляхме – докладва Пек.

Детективът погледна Самир. Той беше в безсъзнание, гърдите му се надигаха и спадаха неравномерно.

– Тоя май потъва в небитието – подхвърли Хадли. – Какво открихме?

– Засега радиоактивните материали ги няма – отвърна Пек. – В момента внасяме апаратурата.

– Добре, да идем да проверим колата – нареди капитанът. – И разкарайте жената оттук.

Докато двама от СВБ вдигаха плачещата жена и я изнасяха от стаята като боен таран, Хадли излезе от къщата и отиде до крайслера. Бош и Ферас го последваха.

Надникнаха в колата, но не я докоснаха. Хари забеляза, че е отключена, наведе се да надзърне през десните прозорци и каза:

– Ключовете са на таблото.

Извади латексови ръкавици, опъна ги и ги нахлузи на ръцете си.

– Нека първо я проверим с гайгера – спря го Хадли и даде знак на един от хората си, който носеше гайгеров брояч. Мъжът прокара уреда

над колата. Над багажника се разнесоха няколко слаби пиукания.

– Тук може би има нещо – рече шефът на СВС.

– Съмнявам се – възрази Бош.

След което отвори предната лява врата и се наведе към таблото.

– Чакай, Бош!

Преди Хадли да успее да довърши, Хари натисна бутона за багажника. Разнесе се пневматично изпукване и капакът се вдигна. Бош се изправи и заобиколи отзад. Багажникът беше празен, но вътре се виждаха същите четири вдлъбнатини като в поршето на Стенли Кент.

– Няма го – каза капитанът. – Сигурно вече са го прехвърлили.

– Да. Много преди да докарат колата тук.

Бош го погледна право в очите.

– Това е ход за отвличане на вниманието. Казах ви го.

Хадли направи крачка към него, за да може да говори, без да го чуват хората му. Ала Пек го прекъсна.

– Господин капитан?

– Какво има?

– Имаме код седем за заподозрения.

– Значи се обади на линейката да не идва и повикай патолозите.

– Слушам. Къщата е чиста. Няма радиоактивни материали, уредите не регистрират нищо.

Хадли погледна Бош, после бързо се обърна към Пек.

– Кажй им пак да претърсят бунгалото. Оня гад се е опитал да стреля. Значи сто на сто е криел нещо. Ако се наложи, разглобете къщата дъска по дъска и тухла по тухла. Особено оная стая – прилича на свърталище на терористи.

– Това е молитвена стая – поясни Хари. – И човекът може да е почечил да стреля, защото се е уплашил до смърт, когато вашите хора разбиха вратите и нахлуха вътре.

Пек не беше помръднал от мястото си. Слушаше Бош.

– Действай! – заповяда му капитанът. – Разглобете тая тъпа къща на парчета! Веществото е било в оловен контейнер. Това, че не регистрирате нищо, не значи, че го няма!

Пек се затича към бунгалото. Хадли се обърна и се вторачи в детектива.

– Трябва да повикаме криминалистите да обработят колата – каза Хари. – А нямам телефон, за да им се обадя.

– Вземи си телефона и ги повикай.

Бош се върна при джипа. През това време вкараха заловената в

къщата жена в един от другите джипове, който беше спрял на моравата. Тя продължаваше да плаче и Хари си помисли, че сълзите ѝ няма скоро да изсъхнат. Сега за Самир, по-късно за самата нея.

Двигателят на джипа работеше. Бош го угаси, отвори жабката и извади двата мобифона. Отвори своя и провери дали има връзка с Рейчъл Уолинг. Нямаше. Само че не знаеше дали изобщо е отговорила.

Извърна се от вратата и се озова лице в лице с Хадли. Бяха далече от другите и никой не можеше да ги чуе.

– Ако се опиташ да създаваш проблеми на звеното, Бош, аз ще ти създам проблеми. Ясно ли ти е?

Хари се втренчи в него, после каза:

– Естествено, господин капитан. Радвам се, че мислите за звеното.

– Имам връзки на най-високо равнище, доста над Управлението. Мога да ти докарам сериозни главоболия.

– Мерси за съвета.

Бош понечи да се отдалечи, но ненадейно се закова на място. Понечи да каже нещо, ала се поколеба.

– Какво има? – изсумтя Хадли. – Казвай.

– Просто си спомних за един капитан, под чието командване бях някога. Много отдавна, на едно друго място. Той непрекъснато допускаше грешки, които костваха живота на много хора. Добри хора. Така че накрая се наложи някой да сложи край на това. Неколцина от собствените му хора го взривиха в клозета. Говореше се, че после не успели да отделят частите на тялото му от лайната. Бош си тръгна, ала Хадли подвикна:

– Какво искаш да кажеш? Това заплаха ли е?

– Не, просто история.

– И ти наричаш оня гад вътре „добър човек“, а? Хора като него си хвърляха шапките във въздуха и викаха „ура“, когато самолетите се забиха в небостъргачите.

Хари му отговори през рамо:

– Не знам какъв човек е бил. Знам само, че не е участвал във всичко това и е станал пионка в инсценировка, също като вас. Ако откриете кой ви е насочил към колата, обадете ми се. Това може да ни помогне.

Отиде при Ферас, даде му мобифона и му каза да изчака, за да контролира криминалистичния оглед на крайслера.

– Ти къде отиваш, Хари?

– В центъра.

– Ами брифингът с Бюрото? Бош не си погледна часовника.

– Пропуснали сме го. Обади ми се, ако криминалистите се натъкнат на нещо.

Остави партньора си и тръгна към почивния комплекс, където беше паркирана колата им.

– Къде отиваш, Бош? – извика Хадли. – Не си свършил тук!

Хари му махна с ръка, без да поглежда към него. Просто продължи напред. На половината път до комплекса се размина с първия телевизионен автомобил, бързащ към бунгалото на Самир.

15.

Бош се надяваше да стигне до федералната сграда в центъра преди новината за атаката срещу къщата на Рамин Самир. Опита се да се свърже с Рейчъл Уолинг, ала безуспешно. Тя можеше да е в централата на Тактическо разузнаване, но той нямаше представа къде се намира това. Знаеше само местонахождението на федералната сграда и разчиташе на факта, че растящите мащаби и значение на следствието налагат ръководството му да се извършва от главния щаб, а не от някаква секретна постройка.

Влезе през служебния вход и каза на дежурния, който провери документите му, че отива във ФБР. Качи се с асансьора на четиринайсетия етаж и още с отварянето на вратите го посрещна Бренър. Явно отдолу ги бяха известили за появата му.

– Мислех, че са ти съобщили – каза агентът.

– Какво да ми съобщят?

– Че брифингът се отменя.

– Струва ми се, че трябваше да се сетя още щом се появихте. Изобщо не сте се канили да провеждате брифинг, нали?

Бренър отговори на въпроса с въпрос:

– Какво искаш, Бош?

– Да се срещна с агент Уолинг.

– Аз съм ѝ партньор. Каквото имаш да ѝ казваш, можеш да го кажеш на мен.

– Само на нея. Искам да поговорим.

Агентът мълчаливо го измери с поглед, после каза:

– Ела.

И без да дочака реакция, отвори една врата с магнитната си карта. Бош го последва.

– Къде е партньорът ти? – подхвърли през рамо, докато крачеха по дълъг коридор.

– На местопрестъплението.

Не лъжеше. Само пропусна да допълни на кое местопрестъпление е останал Ферас.

– Освен това реших, че там ще е по-безопасно за него. Не искам да го използвате, за да ми оказвате натиск.

Бренър спря, обърна се рязко и изръмжа:

– Съзнаваш ли какво правиш, Бош? Излагаш на опасност от провал следствие, което може да има тежки последици. Къде е свидетелят?

Детективът сви рамене, за да покаже, че отговорът е очевиден. И попита:

– Да де всъщност. Къде е Алиша Кент?

– Изчакай тук – каза Бренър вече по-кратко. – Ще ида да доведе агент Уолинг.

Отвори една врата, над която пишеше 1411, и се отдръпна, за да пусне Бош да влезе. И изведнъж го блъсна вътре и светкавично захлопна вратата.

– Ей!

Бош дръпна бравата, ала явно закъсня. Беше заключено. Той удари два пъти по вратата, но знаеше, че няма да постигне нищо. Разгледа тясното помещение, в което го бяха затворили. Също като в стаите за разпити в ЛАПУ, мебелировката се изчерпваше с три неща – квадратна масичка и два стола. Предполагаше, че някъде има скрита камера, затова вдигна ръка и показа среден пръст, завъртя го във въздуха, за да подсили посланието.

Придръпа единия стол и го възседна с лице към вратата, готов да чака колкото се налага. Извади мобифона си и го отвори. Знаеше, че ако го наблюдават, няма да допуснат да се обади и да съобщи за случилото се – можеше да се окаже унижително за Бюрото. Само че нямаше сигнал. Е, човек можеше да разчита на феберейците за тия неща. Те мислеха за всичко.

Изтекоха безкрайни двайсет минути. Накрая вратата се отвори и влезе Рейчъл Уолинг. Затвори, седна срещу него и тихо каза:

– Извинявай, Хари, бях в Тактическото.

– Мама му стара, Рейчъл. Почнали сте вече да задържате и ченгета, така ли?

На лицето ѝ се изписа изненада.

– Какви ги говориш?

– „Какви ги говориш?“ – подигравателно повтори Бош. – Партньорът ти ме заключи в тая стая.

– Когато влязох, не беше заключено.

Той махна с ръка.

– Зарежи. Нямам време за играчки. Какво става с разследването?

Тя сви устни, сякаш обмисляше как да му отговори.

– Става това, че ти и твоето управление действате като крадци в бижутериен магазин, разбивате всяка попаднала ви витрина. Не

отличавате стъклото от диамантите.

– Значи знаеш за Рамин Самир.

– Кой не знае? Вече го даваха по новините. Какво стана?

– Тотално прецакване, това стана. Бяха ни направили инсценировка. Всъщност бяха направили инсценировка на СВС.

– И аз така реших.

Хари се наведе напред.

– Но това означава нещо, Рейчъл. Хората, които са пратили СВС срещу Самир, са знаели кой е той и че е лесна мишена. Оставили са колата на Кент точно пред дома му, защото са били наясно как ще реагираме.

– Възможно е също да са искали да отмъстят на Самир.

– Какво имаш предвид?

– През всички тия години той излизаше по Си Ен Ен и раздухваше пожара. Може да са смятали, че вреди на каузата им, защото дава лице на врага и така възпламенява гнева на американците, затвърдява решимостта им.

Бош не разбираше.

– Според мен възбуждането на духовете е един от техните методи. Мислех, че харесват тоя човек.

– Възможно е. Трудно е да се каже.

Бош не беше сигурен накъде клони Уолинг. Ала когато тя се наведе към него, изведнъж видя, че е разярена.

– А сега да поговорим за теб и за това, че тотално прецакаш нещата още отпреди да намерят крайслера.

– Какви ги дрънкаш? Опитвам се да разкрия убийство. Това ми е...

– Да, опитваш се да разкриеш убийство с цената на това, че излагаш на опасност целия град с това дребнаво, егоистично и самодоволно настояване...

– Стига, Рейчъл! Да не мислиш, че нямам представа какви са рисковете?

Тя поклати глава.

– Явно не, щом криеш от нас ключов свидетел. Не виждаш ли какво правиш? Нямаш представа накъде отива следствието, защото си зает да криеш свидетели и да обезвреждаш с коварство федерални агенти.

Хари се облегна на стола, видимо изненадан.

– Така ли каза Максвел? Че съм го обезвредил с коварство?

– Няма значение какво е казал. Ние се опитваме да овладеем една потенциално катастрофална ситуация и не разбирам защо постъпваш по

тоя начин.

– Съвсем логично е – отвърна Бош. – Когато изтикваш някой от собственото му следствие, естествено няма да знаеш какво възнамерява да прави той.

Уолинг протегна длани напред, сякаш за да спре връхлитащ влак.

– Добре, дай веднага да приключим с това. Казвай, Хари. Какъв е проблемът?

Той се втрени в нея, после вдигна очи към тавана. Проучи горните ъгли на стаята и отново сведе поглед към агентката.

– Искаш да поговорим? Дай да се поразходим навън и да си поприказваме.

Рейчъл не се поколеба.

– Добре. Да се поразходим. И после ще ми дадеш Митфорд.

Изправи се и се обърна към вратата. Бош я забеляза как крадешком поглежда към решетката на климатичната инсталация високо на задната стена и това потвърди предположението му, че ги наблюдават.

Уолинг отвори незаклучената врата. В коридора чакаха Бренър и още един агент.

– Отиваме да се поразходим – каза тя. – Сами.

– Приятно прекарване – отвърна партньорът ѝ. – Ние пък ще останем тук, ще се мъчим да открием цезия и може би да спасим някой и друг човешки живот.

Уолинг и Бош не отговориха. Тя го поведе по коридора. Вече бяха пред вратата на асансьора, когато Хари чу зад себе си нечий глас.

– Ей, приятел!

Обърна се и в същия миг агент Максвел го блъсна с рамо в гърдите и го притисна в стената.

– Тоя път май нещо те превъзхождаме, а, Бош!

– Стига! – извика Рейчъл. – Клиф, престани!

Максвел пусна Бош и заотстъпва, но викна:

– Разкарай се от моята сграда, копеле! Разкарай се и да не си стъпил тук повече!

Уолинг го изблъска в първата отворена стая и му захлопна вратата под носа. В коридора вече бяха излезли още неколцина агенти да видят какво става.

– Няма нищо – каза Рейчъл.

Върна се при Хари и го натика в асансьора.

– Добре ли си?

– Боли ме само когато вдишвам.

– Тоя кретен е полудял!

Спуснаха се в гаража и излязоха по рампата на Лос Анджелис Стрийт. Уолинг поведе надясно. Отдалечаваха се от шума на магистралата. Рейчъл си погледна часовника и посочи една офис сграда с модерен дизайн и конструкция.

– Там има прилично кафе. Обаче нямам много време.

Това беше новата сграда на Осигурителния институт.

– Поредната федерална сграда – въздъхна Хари. – Агент Максвел може би смята, че и тя е негова.

– Би ли оставил тая тема, ако обичаш?

Той сви рамене.

– Просто съм изненадан, че Максвел изобщо е казал за срещата ни в къщата.

– Защо да не каже?

– Реших, че е оставен на пост, тъй като вече е в немилост заради някакво прецакване. Защо да признава, че сме го изиграли?

Уолинг поклати глава.

– Нищо не разбираш. Първо на първо, в Тактическо разузнаване няма хора в немилост. Работата е прекалено важна, за да държим неудачници. Второ, на него хич не му пука какво ще си помисли някой. Самият той си мислеше, че всички трябва да узнаят как прецакваш нещата ти.

Бош се опита да смени темата.

– Ще те попитам нещо. Там при вас знаят ли за нас с теб? За връзката ни имам предвид?

– След Ехо Парк няма как да не знаят. Само че остави всичко това, Хари. Точно днес не е важно. Какво ти става? Откраднат е достатъчно цезий, че да извадят от строя цяло летище, а теб все едно не те е грижа. Разглеждаш го като убийство. Да, убит е човек, но същината на въпроса е друга. Това е обир, Хари. Чат ли си? Трябвал им е цезият и сега го имат. И за нас ще е от помощ, ако разговаряме с единствения известен свидетел. Е, къде е той?

– На сигурно място. Къде е Алиша Кент? И къде е партньорът на мъжа ѝ?

– На сигурно място. В момента разпитват партньора, а съпругата е в Тактическото и ще остане там, докато не се уверим, че сме научили всичко възможно от нея.

– Тя няма с какво да ви помогне. Не е могла да...

– Точно тук бъркаш. Тя вече много ни помогна. Бош не успя да скрие изненадата си.

– С какво? Нали каза, че дори не е видяла лицата им.

– Наистина не е. Но е чула едно име. Когато са разговаряли.

– Какво име? Тя не спомена нищо подобно.

– И тъкмо затова трябва да ни предадеш свидетеля си. Ние разполагаме с хора, чиято специалност е да измъкват информация от свидетели. Можем да измъкваме неща, които ти не можеш. Измъкнахме ги от нея, можем да ги измъкнем и от него.

– И какво име е успял да измъкне от нея тоя ваш велик специалист по разпитите?

Рейчъл поклати глава.

– Няма да се пазарим, Хари. Отнася се за националната сигурност. Ти си външен човек. И между другото, нищо няма да постигнеш, на когото и да се обажда вашият началник.

И Бош разбра, че срещата в „Донът Хоулс“ е била напразна. Не бяха допуснали до тайните си даже началника на полицията. Каквото и име да беше съобщила Алиша Кент, то сигурно ужасно беше развълнувало феберейците.

– Аз разполагам със свидетеля – каза той. – Ще го разменя за името.

– Защо ти е името? Няма да можеш и да припариш до тоя човек.

– Просто искам да го знам.

Уолинг скръсти ръце на гърдите си и за миг се замисли. Накрая го погледна.

– Ти пръв.

Бош се поколеба, вторачен в очите й. Преди половин година щеше да й довери живота си. Сега нещата се бяха променили. Вече не беше сигурен.

– Скрих го вкъщи – отвърна той. – Надявам се, че си спомняш къде живея.

Рейчъл извади мобифон от джоба на блейзъра си и го отвори, за да позвъни.

– Чакай малко, агент Уолинг – спря я Хари. – Какво име ви даде Алиша Кент?

– Съжалявам, Хари.

– Сключихме сделка.

– Национална сигурност, съжалявам.

И започна да набира номера. Бош се усмихна криво. Беше познал.

– Излъгах те. Свидетелят не е вкъщи.

Тя рязко затвори телефона.

– Какво ти става? – Гласът ѝ звучеше пискливо. – Изоставаме с над четиринайсет часа. Съзнаваш ли, че цезият вече може да е поставен във взривно устройство? Че вече може да е...

Бош пристъпи към нея.

– Дай ми името и ще ти дам свидетеля.

– Добре!!!

И го отблъсна от себе си. Хари разбираше, че е бясна сама на себе си, задето я е хванал в крачка. Случваше се повторно за по-малко от дванайсет часа.

– Алиша Кент каза, че е чула името Моби, доволен ли си? Тогаваше изобщо не му обърнала внимание, защото не разбираше, че всъщност е име.

– Добре де, кой е тоя Моби?

– Има един сирийски терорист, Момар Азим Насър. Предполага се, че е в страната. Прякорът му е Моби.

– Сигурни ли сте, че наистина е чула това име?

– Да. Тя ни го даде. И сега аз го давам на теб. Къде е свидетелят!

– Потрай малко. Веднъж вече ме излъга. Бош извади мобифона си и понечи да се обади на партньора си, но си спомни, че Ферас най-вероятно още е на местопрестъплението при Силвър Лейк и няма да е в състояние да му помогне. Така че набра Киз Райдър.

Тя отговори незабавно. Номерът на Бош се беше изписал на дисплея ѝ.

– Здравсти, Хари. Днес си нещо много активен.

– Началникът ли ти каза?

– Имам си осведомители. Какво става?

Детективът заговори, без да откъсва поглед от Уолинг, чиито очи бяха потъмнели от гняв.

– Просто искам услуга като от бивша партньорка. Още ли си носиш лаптопа на работа?

– Разбира се. За каква услуга става въпрос?

– Можеш ли да отвориш архива на „Ню Йорк Таймс“ от компютъра?

– Да.

– Добре. Имам едно име. Искам да го провериш и да видиш дали се среща в някой репортаж.

– Чакай. Трябва да вляза в мрежата.

Изтекоха няколко секунди. Мобифонът му запиука – търсеше го някой друг. Бош обаче не прекъсна връзката с Райдър и след малко чу

гласа ѝ.

– Дай името.

Той затисна телефона с длан и помоли Уолинг отново да му каже пълното име на сирийския терорист. След това го повтори на Киз и зачака.

– Да, много резултати – потвърди тя. – Най-старите датират отпреди осем години.

– Прегледай ги и виж за какво става въпрос.

И зачака.

– Хмм, само неща от Близкия изток. Заподозрян е в извършване на множество похищения, атентати и прочее. Според федерални източници е свързан с Ал Кайда.

– Какво пише в най-новия материал?

– Чакай да видя. Взривяване на автобус в Бейрут. Загинали са шестнайсет души. Това е от трети януари две хиляди и четвърта. Оттогава няма нищо.

– Споменават ли се някакви прякори или псевдоними?

– Хмм... не. Не намирам нищо.

– Добре, благодаря. Чао засега.

– Чакай малко, Хари!

– Какво има?

– Внимавай, моля те. В това следствие навлизаш в напълно непознатата за теб територия.

– Знам. Чао.

Прекъсна връзката и погледна Рейчъл.

– В „Ню Йорк Таймс“ не се споменава, че той тип е в страната.

– Защото никой не знае за това. И тъкмо затова можем да се доверим на сведението на Алиша Кент.

– Какво искаш да кажеш? Вярвате ѝ, че той е в страната, само защото е чула дума, която може да не е никакво име, така ли?

Уолинг скръсти ръце. Явно губеше търпение.

– Не, Хари, на нас ни е известно, че той е в страната. Имаме негов видеозапис от миналия август, когато напуска лосанджелиското пристанище. Просто не стигнахме навреме там, за да го арестуваме. Смятаме, че е бил с друг арабин от Ал Кайда, Мохамед ел Файед. Някак си са успели да се промъкнат в страната – по дяволите, границата е като сито – и кой знае какво са планирали.

– Те ли са взели цезия според вас?

– Не ни е известно. Но данните за Ел Файед сочат, че той пуши

турски цигари без филтър и...

– Пепелта върху тоалетното казанче.

– Точно така. Пепелта още е за анализ, но залозите в Тактическо са осем към едно, че цигарата ще се окаже турска.

Бош също кимна и изведнъж се почувства глупаво, че е направил всички тези ходове, че е крил информация.

– Настанихме свидетеля в хотел „Марк Твен“ на Уилкокс. В стая триста и три, под името Стивън Кинг.

– Хитро.

– Ъъъ, Рейчъл?

– Да?

– Той ни каза, че чул убиецът да призовава Аллах, преди да дръпне спусъка.

Докато отново отваряше мобифона си, тя се взря в него оценяващо. Натисна само един бутон и докато чакаше връзка, каза:

– Моли се да стигнем до тия хора, преди...

Спря, понеже отреща ѝ отговориха, и съобщи информацията, без изобщо да се представи.

– „Марк Твен“, на Уилкокс. Стая триста и три. Идете да го вземете.

Затвори и погледна Бош. В очите ѝ се четеше разочарование и презрение. Каза само:

– Трябва да тръгвам. На твоє място бих заобикаляла отдалеч летищата, метрото и моловете, докато не открием цезия.

И наистина се обърна и го остави сам. Хари гледаше гърба ѝ. Мобифонът му отново извъня и той отговори, без да откъсва очи от нея. Обаждаше се Джо Фелтън от Съдебна медицина.

– От сума ти време се опитвам да се свържа с теб, Хари.

– Какво има, Джо?

– Току-що минахме през „Куин ъв Ейнджълс“ да вземем един труп – някакъв гангстер, на когото спрели командното дишане, след като бил ранен в престрелка днес в Холивуд.

Бош си спомни за случая – беше го споменал Джери Едгар.

– И какво?

Знаеше, че патологът не му се обажда, за да му губи времето. Имаше си причина.

– Та сега сме тук и като дойдох в общата стая да се заредя с малко кофеин, чух двама санитарни да си приказват за някакъв тип, когото преди малко закарали в спешното. Диагнозата била ОЛБ и това просто ме накара да се запитам дали не е свързано с убийството на площадката.

Нали разбираш – все пак жертвата носеше дозиметрични пръстени за радиация.

Сърцето на Бош прескочи един удар.

– Какво е ОЛБ, Джо?

– Остра лъчева болест. Санитарите казаха, че не знаят какво е станало. Бил обгорен и одрайфал линейката. Закарали го в спешното и дежурният казал, че е силно облъчен, Хари. Сега санитарите чакат да видят дали и те не са се облъчили. Бош забърза след Рейчъл Уолинг.

– Къде са го открили?

– Не ги попитах, но предполагам, че някъде в Холивуд, щом са го докарали тук.

Бош почти затича.

– Джо, след като затвориш, намери някой от охраната на болницата и го остави на пост при този човек. Идвам веднага.

Затвори телефона и вече наистина затича след Рейчъл.

16.

По законите на физиката на уличното движение – че всяко действие си има равно на него противодействие – лентите в северна посока пред Хари Бош бяха свободни. Естествено помагача му сирената и проблясващите лампи, които караха малкото коли пред тях бързо да отбиват встрани. Детективът добре знаеше и закона за приложената сила и вдигаше над сто и четирийсет със старата „Краун Виктория“.

– Все пак къде отиваме?! – надвика воя на сирената Рейчъл Уолинг.

– Казах ти. Водя те при цезия.

– Какво означава това?

– Означава, че в спешното отделение на „Куин ъв Ейнджълс“ токущо са докарали човек с остра лъчева болест. Ще стигнем там след четири минути.

– По дяволите! Защо не ми каза?

Истината беше, че Хари искаше да си осигури преднина, ала нямаше намерение да ѝ го признае. Уолинг отвори мобилния си телефон и набра някакъв номер. После протегна ръка към покрива на колата и изключи сирената.

– Какво правиш?! – векна Бош. – Аз трябва да...

– Аз пък трябва да се обадя!

Хари отпусна крак от газта и за всеки случай намали на сто и десет. След миг Рейчъл се свърза и почна властно да дава нареждания. Бош се надяваше да говори с Бренър, а не с Максвел.

– Отклони групата от „Марк Твен“ към „Куин ъв Ейнджълс“. Вдигни по тревога отряда за радиационна защита и прати там и него. Както и помощни звена и експерти от министерството на околната среда. Имаме случай на облъчване, който може да ни отведе при липсващия материал. Действай и след като го направиш, ми се обади. Ще съм в болницата след три минути.

И затвори. Бош отново включи сирената и изкрещя:

– Казах четири минути!

– Ами тогава се опитай да ме смаеш!

Хари пак настъпи газта, въпреки че не се налагаше. Беше убеден, че ще са първи в болницата, но пък винаги се възползваше, когато му се откриваше възможност законно да вдигне сто и четирийсет. Малцина в този град можеха да се похвалят с такова постижение денем.

– Коя е жертвата? – попита Рейчъл.

– Нямам представа.

Замълчаха. Бош се съсредоточи върху пътя. И върху мислите си. Смущаваха го наистина много неща. Скоро щеше да се наложи да ги сподели.

– Според теб как са го избрали? – попита той.

– Моля? – сепна се Уолинг, откъсната от собствените си разсъждения.

– Моби и Ел Файед. Как са се насочили към Стенли Кент?

– Не знам. Ако човекът в болницата се окаже някой от тях, ще го попитаме.

Хари замълча за секунда, после зададе нов въпрос.

– Не те ли смущава, че всичко идва от оная къща?

– Какво имаш предвид?

– Революертът, фотоапаратът, компютърът, който са използвали – всичко е оттам. Всичко. В килера има кола в еднолитрови бутилки и са завързали Алиша Кент с вързалки, които тя използва за розите си в задния двор. Това не те ли смущава? Дошли са само с един нож и ски маски. Това изобщо ли не те смущава?

– Не забравяй, тия хора са находчиви. На това ги учат в лагерите. Ел Файед е подготвен в лагер на Ал Кайда в Афганистан. Той на свой ред е обучил Насър. Импровизират с всичко налично. Всичко зависи от гледната точка. По-важна от средствата, с които разполагат, е тяхната безопасност – надявам се, че го разбираш.

Бош понечи да отговори отрицателно, но вече бяха стигнали до входа за линейки на „Куин ъв Ейнджълс“.

Фелтън – чакаше ги в препълненото спешно отделение – ги поведе навътре. Пред едно оградено със завеси легло стоеше охранител от частна фирма. Хари му показа служебната си карта, почти без да го поглежда да дръпна завесата и пристъпи към леглото.

Дребен тъмнокож и тъмнокож мъж лежеше под паяжина от тръби и жици, които свързваха медицинските уреди над главата му с крайниците, гърдите, устата и носа му. Болничното легло беше покрито с прозрачна найлонова палатка. Пациентът някак си приличаше на жертва, нападната от заобикалящата го апаратура.

Очите му бяха полуотворени, но не помръдваха. Върху половия му орган беше метната някаква кърпа, но краката и тялото му се виждаха. Дясната половина от корема му и дясното му бедро бяха покрити с изгаряния. В същото състояние беше и дясната му ръка – ужасяващи

червени пръстени, заобикалящи морави пришки. Пришките бяха намазани с прозрачен гел, който обаче явно не помагаше.

– Не се приближавай, Хари – каза Уолинг. – Той е в безсъзнание, така че дай да идем да поприказваме с лекаря.

Бош посочи изгарянията на пациента и попита:

– Това може ли да се получи от цезия? Толкова бързо ли става?

– При пряко облъчване и висока концентрация, да. Зависи колко време е продължило облъчването. Тоя тип все едно е носил цезия в джоба си.

– Прилича ли на Моби или Ел Файед?

– Не, не прилича. Хайде.

Бош я последва. Рейчъл нареди на охраната да повика в спешното отделение дежурния, който е приел пациента. После отвори телефона си и натисна един бутон. Отсреща ѝ отговориха незабавно.

– Всичко е вярно – каза Рейчъл. – Пряко облъчване. Трябва да установим команден пункт и процедура за овладяване на облъчването.

Замълча, после отговори на очевидно зададен ѝ въпрос:

– Не, не е нито единият, нито другият. Още не сме го разпознали.

Ще докладвам веднага щом имам резултат.

Затвори и погледна Бош.

– Отрядът за радиационна защита ще пристигне до десет минути. Аз ще ръководя командния пункт.

Към тях се приближи жена в сини лекарски дрехи. Носеше папка.

– Аз съм доктор Гарнър. Налага се да стоите на разстояние от пациента, докато не установим повече за случилото се с него.

Уолинг и Бош ѝ показаха служебните си карти и Рейчъл попита:

– Какво можете да ни кажете?

– Засега не особено много. Има типичен продромален синдром – първите симптоми на облъчване. Проблемът е, че не знаем нито с какво, нито колко дълго е бил облъчван, затова не можем да изчислим поетата доза и съответно да приложим лечение. Просто импровизираме.

– Какви са симптомите?

– Ами, вижте изгарянията. Те са най-малкият ни проблем. Сериозните увреждания са вътрешни. Имунната му система се срива, аспирирал е по-голямата част от стомашната си лигавица. Стомашно-чревният му тракт е перфориран. Стабилизирахме го, но не мога да дам голяма надежда. Целият този стрес за тялото е довел до миокарден инфаркт. Колегите от сърдечносъдовото бяха тук допреди петнайсет минути.

– Колко време е минало от облъчването и появата на тоя продурен

или там както се казва синдром? – включи се в разговора Бош.

– Продромален. Възможно е да се прояви до един час след облъчването.

Хари погледна мъжа, който лежеше под найлоновия балдахин. И си спомни думите на капитан Хадли, когато Самир умираше на пода в своята молитвена стая. „Тоя потъва в небитието“. Знаеше, че и пациентът на болничното легло потъва в небитието. Сви устни и попита:

– Кой е този човек и къде е бил открит?

– Ще трябва да се обърнете към санитарите с въпроса къде са го открили. Нямах време да навлизам в такива подробности. Чух само, че са го намерили на улицата. Бил припаднал. Що се отнася до това кой е... – Тя погледна в папката. – Записан е като Дигоберто Гонзалвес, четирийсет и една годишен. Не е посочен адрес. В момента не знам нищо повече.

Уолинг отново извади мобифона си. Бош знаеше, че ще съобщи името, за да го проверят в база данните на ФБР.

– Къде са дрехите му? – попита той лекарката. – И портфейлът му?

– Дрехите и всичките му вещи бяха изнесени от спешното отделение поради опасността от облъчване.

– Някой прегледа ли ги?

– Не, никой не искаше да рискува.

– Къде са в момента?

– Ще трябва да се обърнете към сестрите за тази информация.

Тя посочи сестринския пункт и детективът тръгна натам. Главната сестра му каза, че всички неща на пациента са поставени в контейнер за медицински отпадъци, който е отнесен в болничния инсинератор. Не ставаше ясно дали това е било направено в съответствие с вътрешния правилник за работа с радиоактивни вещества, или от страх от неизвестните фактори около Гонзалвес.

– Къде е инсинераторът?

Вместо да го упъти, тя повика човек от охраната и му каза да го заведе. Преди Хари да го последва, Уолинг го повика.

– Вземи това. – Подаде му предупредително устройство за радиация, свали го от колана си. – И не забравяй, скоро ще пристигне отрядът за радиационна защита. Не поемай никакви рискове. Ако това нещо се задейства, бягай. Сериозно. Просто *бягай*.

– Ясно.

Бош го пхна в джоба си. Двамата с охранителя бързо закрачиха по коридора и се спуснаха по стълбището в мазето. Там поеа по друг

коридор, който сякаш стигаше чак до отсрещния край на сградата.

В инсинераторното помещение нямаше никого. На пода имаше кофа, капакът ѝ беше запечатан с широка лепенка с надпис: „Внимание: опасни отпадъци“.

Хари извади връзката си с ключове, на която носеше джобно ножче, приклепна до кофата и разряза лепенката. С крайчеца на окоото си забеляза, че охранителят се отдръпва.

– Може би е по-добре да изчакате навън – предложи Бош. – Няма нужда и двамата да...

Чу, че вратата зад него се затваря, още преди да довърши изречението.

Отново погледна кофата, пое си дъх и вдигна капака. Дрехите на Дигоберто Гонзалвес бяха хвърлени небрежно вътре.

Измъкна от джоба си устройството, което му беше дала Уолинг, и го размаха над кофата като вълшебна пръчица. Нищо не се задейства. Той се пое дъх. После с плавно движение, сякаш изхвърляше домашния си кош за хартии, преобърна кофата и изсипа съдържанието ѝ на бетонния под. Бутна кофата настрани и отново описа кръг с устройството над дрехите. Пак не чу сигнал.

Дрехите на Гонзалвес бяха разрязани с ножици. Имаше мръсни дънки, работна риза, тениска, бельо и чорапи. Връзките на работните обувки също бяха разрязани. Имаше и малък портфейл от черна кожа.

Бош започна с дрехите. В джоба на ризата откри химикалка и уред за измерване на налягане в автомобилни гуми. От единия заден джоб на дънките се подаваха работни ръкавици. От левия преден джоб извади връзка ключове и мобифон. Това го накара да се замисли за изгарянията от дясната страна на мъжа. Ала в предния десен джоб на дънките *нямате цезий*. Джобът беше празен.

Остави телефона и ключовете до портфейла и ги разгледа. На един ключ имаше лого на тойота. Това означаваше, че сега и колата се превръща в част от уравнението. Отвори мобифона и се опита да намери дневника на повикванията, ала не успя. Остави го настрани и отвори портфейла.

Нямаше почти нищо. Шофьорската книжка с името и снимката на Дигоберто Гонзалвес беше издадена в Мексико. Човекът беше от Оаксака. В едно от джобчетата откри снимки на жена и три деца – предположи, че са направени в Мексико. Нямаше зелена карта или документ за гражданство, както и кредитни карти, а в отделението за банкноти бяха пхнати само шест долара и няколко квитанции от заложни къщи в

Долината.

Остави портфейла до телефона, изправи се и извади своя мобифон. Скролна контактите и стигна до номера на Уолинг.

Тя вдигна незабавно.

– Претърсих дрехите. Няма цезий. Отговор не последва.

– Рейчъл, чу ли...

– Да, чух. Просто ми се иска да беше намерил, Хари. Просто ми се иска цялата тая история да приключи.

– И на мен. Провери ли името?

– Кое име?

– На Гонзалвес. Нали се обади да го провериш?

– А, да. Не, няма нищо. Абсолютно нищо, даже шофьорска книжка.

Предполагам, че е измислено.

– Намерих мексиканска шофьорска книжка. Според мен нашият човек е нелегален.

Уолинг се замисли.

– Е, смята се, че Насър и Ел Файед са влезли през мексиканската граница. Може пък това да е връзката. Може да работи за тях.

– Не знам, Рейчъл. Тук има работно облекло. Работни обувки. Струва ми се, че Гонзалвес е...

– Трябва да затварям, Хари. Хората ми пристигнаха.

– Добре. Идвам и аз.

Бош пхна мобифона в джоба си, после събра дрехите и обувките и ги сложи в кофата. Най-отгоре постави портфейла, ключовете и мобилния телефон и взе кофата. По дългия път до стълбището отново извади джиесема си и се обади в градската телефонна централа. Помоли телефонистката да потърси данните за повикването на линейката, с която бяха докарали мексиканеца в „Куин ъв Ейнджълс“. Включиха го на изчакване.

Чу гласа на телефонистката едва след като изкачи стъпалата и стигна до спешното отделение.

– Повикването, за което питате, е постъпило в десет и пет от телефон, регистриран на „Изи Принт“, Кауенга Булевард номер деветстотин и трийсет. Съобщили са за човек на паркинга. Отзовала се е линейка от пожарната, петдесет и четвърти участък. Стигнала е за шест минути и деветнайсет секунди. Нещо друго?

– Кое е най-близкото кръстовище до мястото?

След малко телефонистката го информира, че прятката е Ланкършъм Булевард. Бош ѝ благодари и затвори.

Мястото, където беше припаднал Гонзалвес, се намираше недалеч от площадката на Мълхоланд. Детективът разбираше, че почти всички точки, свързани до този момент със случая – от мястото на убийството до къщите на жертвата и Рамин Самир, а сега и Кауенга Булевард деветстотин и трийсет – са разположени в непосредствена близост. Разследванията на убийства в Лос Анджелис обикновено го принуждаваха да изминава огромни разстояния до най-различни краища на града. Този път обаче нямаше обикаляне.

Огледа се. Забеляза, че всички хора, които преди малко се тълпяха в чакалнята, са изчезнали. Бяха ги евакуирали и сега из отделението се движеха агенти в защитно облекло и с гайгерови броячи. Видя Рейчъл Уолинг до сестринския пункт, отиде при нея и вдигна кофата.

– Тук са вещите на Гонзалвес.

Агентката повика един от мъжете в защитна екипировка да вземе кофата.

– Има мобифон – каза Хари. – Може би ще успеят да измъкнат нещо от него.

– Надявам се.

– Как е жертвата?

– Жертвата ли?

– Независимо дали е замесен в тая история, той е жертва.

– Щом така смяташ. Все още е в безсъзнание. Не знам дали изобщо ще имаме възможност да разговаряме с него.

– Тогава аз ще тръгвам.

– Какво? Къде? Идвам с теб.

– Нали щеше да ръководиш командния пункт?

– Оставих го на друг. Щом няма цезий, нямам повече работа тук. Ще дойда с теб. Чакай само да съобщя, че отивам да проверявам следа.

Бош се поколеба. Ала дълбоко в себе си знаеше, че иска Рейчъл да е с него.

– Ще те чакам в колата.

– Къде отиваме?

– Нямам представа дали Дигоберто Гонзалвес е терорист, или само жертва, обаче съм сигурен в едно. Кара тойота. И ми се струва, че знам къде ще я открием.

17.

Хари Бош знаеше, че в прохода Кафуенга физическите закони на трафика няма да са в негова полза. Колите по Холивудската магистрала винаги едва пъплеха и в двете посоки през този прорез в планинската верига. Реши да предпочете градските улици – потегли по Хайланд Авеню край Холивудския амфитеатър, та да влезе в прохода оттам. По пътя обясни положението на Рейчъл Уолинг.

– Линеяката е повикана от фирма за печатни услуги на Кауенга близо до Ланкършъм. Съобщили са за припаднал мъж на паркинга. Надявам се, че и тойотата му е там. Басирам се, че ако я намерим, ще намерим и цезия. Загадката е защо е бил в него.

– И защо е бил толкова глупав, че да го пхне в джоба си, без да вземе предпазни мерки – прибави агентката.

– Ти приемаш, че е знаел какво е това. Може да е нямал представа. Може да не е, както го мислим.

– Между Гонзалвес и Насър и Ел Файед трябва да има връзка, Бош. Сигурно той ги е превел през границата.

Хари едва се сдържа да не се усмихне. Знаеше, че тя се обръща към него с фамилиното му име в израз на нежност. Спомняше си го от едно време.

– А не забравяш ли Рамин Самир? – попита я.

Уолинг поклати глава.

– Все още смятам, че това е ход за отвличане на вниманието.

– При това успешен – съгласи се Бош. – С него извадиха могъщия капитан Дон Фишека от играта.

Тя се засмя.

– Така ли му викат?

Бош кимна и каза:

– Не пред него естествено.

– А как викат на теб? Нещо кораво и твърдоглаво, сигурна съм.

Хари я погледна и сви рамене. Замисли се дали да ѝ каже, че виетнамският му прякор е Хари Кари, ала това само щеше да го принуди да ѝ обяснява надълго и широко, а сега не беше нито времето, нито мястото.

Зави по рампата за Кауенга. Булевардът минаваше успоредно на магистралата и той скоро се убеди, че е бил прав. Колите и в двете

платна все едно бяха замръзнали.

– Знаеш ли, оказа се, че все още пазя номера ти в телефона си – каза Бош. – Явно подсъзнателно не съм искал да го изтривам.

– И аз си помислих така, когато ми остави онова злобно съобщение за цигарената пепел.

– Съмнявам се, че си запазила моя номер, Рейчъл. Тя дълго мълча и накрая въздъхна:

– Мисля, че и ти още си в контактите ми, Хари.

Този път вече наистина се усмихна, въпреки че пак го наричаше на малко име.

Наближаваха Ланкършъм. Надясно булевардът потъваше в тунел, който минаваше под магистралата. Наляво свършваше при търговски център – там се намираше „Изи Принт“, фирмата, от която бяха повикали линейката. Бош обходи с поглед автомобилите на малкия паркинг в търсене на тойотата.

Престрой се в крайната лява лента и зачака да влезе в паркинга. Извъртя се на седалката и плъзна очи по местата за паркиране от двете страни на Кауенга. Не забеляза тойота, обаче знаеше, че тази марка има изключително разнообразни модели леки коли и пикапи. Ако не я намереха на паркинга, щяха да я потърсят и покрай тротоарите.

– Имаш ли номер или някакво описание? – попита Уолинг. – Цвет?

– Не, нищо.

Това му припомни навика ѝ едновременно да задава по няколко въпроса.

Зави още на жълт светофар и отби към паркинга. Нямахше свободни места, ала той и не търсеше. Бавно го обиколи, като обръщаше внимание на всеки автомобил. Не видя тойоти.

– Когато ти трябва, няма нито една – въздъхна детективът. – Сигурно е някъде наоколо.

– Може би не е зле да проверим на улицата – предложи Рейчъл.

Бош кимна и продължи по алеята в края на паркинга. И тъкмо когато се канеше да завие наляво, забеляза стар бял пикап с покрита каросерия на половин пряка вдясно от тях, паркиран до зелен контейнер за смет.

– Онова там не е ли тойота? Уолинг погледна и възкликна:

– Бош, ти си гений!

Наистина се оказа тойота. Уолинг извади мобифона си, ала Хари постави длан отгоре му.

– Дай първо да проверим. Може да греша.

– Не, Бош, на прав път си.

Но все пак прибра телефона. Детективът бавно мина покрай пикапа и го огледа. После обърна на първата пряка и спря на три метра зад него. Отзад нямаше регистрационен номер. На неговото място беше закрепена картонена табела с надпис „Изгубен“.

Помисли си, че бе трябвало да вземе ключовете на Дигоберто Гонзалвес. Слязоха и огледаха тойотата. Задният прозорец на каросерията бе оставен отворен няколко сантиметра. Хари надникна вътре. Беше тъмно, понеже пикапът бе паркиран на сянка, а и стъклата бяха фабрично затъмнени.

– Броячът, Хари!

Бош извади уреда за регистриране на радиация от джоба си и го протегна навътре в мрака. Не прозвуча сигнал. Той се изправи и го закачи на колана си. После бръкна вътре, намери ключалката и спусна задния капак.

Каросерията беше пълна с боклуци: празни шишета и кутии, кожен офис стол със счупен крак, смачкана алуминиева дограма, стара хладилна чанта. И наред всичко това, върху издигнатата вътрешна страна на калника, стоеше сив оловен контейнер: приличаше на малка кофа с колелца за миене на подове.

– Това не е ли прасето? – попита Хари.

– Така ми се струва – развълнувано отвърна Уолинг. – Така ми се струва!

Върху кофата нямаше предупредителен стикер, нито символ за радиационна опасност. Бяха отлепени. Бош хвана едната дръжка и измъкна прасето през боклуците. Капакът беше заключен с четири ключалки.

– Да го отворим ли, за да се уверим, че всичко е вътре?

– Не. Ще повикаме отряда. Те имат защитно облекло.

И отново извади мобифона си. Докато тя се обаждаше за ОРЗ и мощни групи, Бош отиде да надникне през предния прозорец. На конзолата лежеше полуизядено бурито⁸ върху сплескана кафява кесия. По дясната седалка бяха пръснати още боклуци, а сред тях – фотоапарат, поставен върху старо куфарче със счупена дръжка. Апаратът не изглеждаше повреден или мръсен. Изглеждаше даже чисто нов.

Хари хвана дръжката. Вратата беше отключена. Гонзалвес явно бе зарязал пикапа и вещите си, когато цезият бе започнал да изгаря тялото му, беше слязъл и се бе помъкнал към паркинга да потърси помощ.

---

8. Вид мексиканска закуска. – Б. пр.

Бош отвори вратата и протегна гайгера вътре. Нищо. Нямаше сигнал. Той се изправи и закачи устройството на колана си. Извади от джоба си латексови ръкавици и ги нахлузи. Чуваше как Уолинг разговаря с някого за откритото прасе.

– Не, не сме вдигали капака. Трябваше ли? – попита тя.

Отреща ѝ отговориха нещо.

– Съмнявам се. Просто колкото може по-бързо ги докарай тук и може би най-после ще приключим с това.

Хари отново се мушна в купето и взе фотоапарата. Беше дигитален „Никон“. Това го подсети, че криминалистите бяха открили капачка за обектив на „Никон“ под леглото в дома на семейство Кент.

Най-вероятно държеше в ръцете си същия фотоапарат, с който похитителите бяха снимали Алиша Кент. Разгледа го и си помисли, че поне сега знае какво прави, докато проучва дигитално устройство. Самият той имаше подобен фотоапарат и го носеше винаги, когато ходеше да види дъщеря си в Хонконг. Беше го купил, преди да я заведе в китайския Дисниленд.

Неговият не беше „Никон“, но той веднага разбра, че в паметта няма снимки, защото картата липсваше.

Остави апарата и продължи с нещата, натрупани върху дясната седалка. Освен счупеното куфарче имаше детска кутия за храна, ръководство за работа с компютър „Епъл“ и ръжен от комплект за камина. Това не го интересуваше. На пода пред седалката забеляза стик за голф и навит на руло плакат.

Премести кафявата книжна кесия с буритото, за да не му се пречка, опря лакът на облегалката между двете седалки, пресегна се и отвори жабката. И там, наред иначе абсолютно празното пространство, видя револвер. Извади го и го огледа. Двайсет и два калибров „Смит & Уесън“.

– Мисля, че намерихме оръжието на убийството – подвикна на Уолинг.

Тя не отговори. Все още приказваше по мобифона си зад пикапа и възбудено издаваше нареждания.

Бош върна револвера в жабката и я затвори. Оттук щяха да поемат криминалистите. Погледът му пак падна върху навития плакат и от чисто любопитство той реши да го погледне. Все така опрян на облегалката между седалките, той го разви върху боклуците. Оказа се схема, изобразяваща дванайсет йогистки пози.

Моментално си спомни бледото петно на стената в домашния

фитнес на Кент. Не беше сигурен, но му се струваше, че размерите на плаката приблизително съответстват на петното. Бързо нави плаката и понечи да се надигне, за да отиде да покаже находката си на Рейчъл.

Ала докато се измъкваше от купето, видя, че облегалката между седалките се повдига и отдолу има друго отделение. Отвори го.

И се вцепени. В стойката за чаши вътре лъщяха стоманени капсули, приличаха на пистолетни патрони с плоски куршуми. Идеално полираната стомана блестеше като излъскано сребро.

Бош размаха гайгера над капсулите. Не прозвуча сигнал. Той вдигна устройството към очите си и го разгледа. Отстрани имаше малък превключвател. Бош го натисна нагоре с палец и изведнъж се разнесе остро пищене – тоновете се редуваха толкова бързо, че пронизителният вой напомняше сирена.

Детективът изскочи заднешком от пикапа и затръшна вратата. Плакатът падна от ръката му.

– Хари! – извика Уолинг. – Какво стана?

И се втурна към него, като в движение затвори мобифона. Бош пак натисна ключето и гайгерът млъкна.

– Какво стана? – повтори агентката.

Бош посочи вратата на пикапа.

– Оръжието е в жабката, а цезият е в отделението между седалките.

– Какво?!

– Цезият е в отделението под облегалката за ръце. Гонзалвес е извадил капсулите от прасето. Затова не бяха в джоба му.

Докосна десния си хълбок, мястото, където радиацията беше обгорила мексиканеца. Докато Гонзалвес беше карал колата, десният му хълбок почти се бе опирал в облегалката.

Рейчъл впери поглед в лицето му и потъна в дълго мълчание.

– Добре ли си? – попита накрая.

Бош едва не се изсмя.

– Не знам. Питай ме пак след десет години.

Тя се поколеба, сякаш знаеше нещо, ала не искаше да го сподели.

– Какво?

– Нищо. Обаче трябва да те прегледат.

– И какво ще направят? Виж, аз не останах много в пикапа. Гонзалвес направо е седял до цезия. Ял е точно до него.

Уолинг не отговори. Хари й подаде гайгера.

– Изобщо не е бил включен. Мислех, че е включен, когато ми го даде.

Тя го взе и го огледа.

– И аз така си мислех.

Бош се сети, че бе носил устройството в джоба си, вместо закачено на колана. Може би неволно го беше изключил, докато на два пъти го вадеше и отново го прибираще. Хвърли поглед към пикапа и се зачуди дали поради непредпазливостта си само си е нанесъл увреждания, или направо се е самоубил.

– Пие ми се вода – каза той. – Имам в багажника.

И тръгна към колата си. Когато се скри зад вдигнатия капак и Уолинг не можеше да го види, опря длани на бронята и се помъчи да дешифрира посланията, които прашаше организъмът му. Усещаше, че нещо става, ала не знаеше дали е физиологично, или тръпките, които пробягваха по тялото му, са просто емоционална реакция. Спомни си обясненията на лекарката от спешното отделение за Гонзалвес – най-сериозните увреждания били вътрешни. Дали и неговата имунна система се сриваше? Дали не потъваше в небитието?

Изведнъж си помисли за дъщеря си, представи си я на летището, където я беше видял за последен път.

Изруга високо.

– Хари?

Той се изправи.

– Да?

– Нашите хора ще пристигнат след пет минути. Как си?

– Май съм добре.

– Чудесно. Разговарях с ръководителя на отряда. Според него си бил изложен на облъчване прекалено кратко, за да ти има нещо сериозно. Въпреки това трябва да идеш в спешното, за да те прегледат.

– Ще видим.

Бош бръкна в багажника и извади еднолитрова бутилка вода от чантата си. Пазеше я за извънредни случаи, например когато наблюдението на някой заподозрян се проточи по-дълго от очакваното. Развъртя капачката и отпи две големи глътки.

Запуши шишето и го прибра в чантата. После заобиколи колата и тръгна към Уолинг. Докато вървеше, погледна на юг. Уличката, на която се намираха, продължаваше няколко преки зад сградата на „Изи Принт“ и минаваше от задната страна на всички магазини и офиси по Кауенга. Чак до Баръм.

През двайсетина метра имаше зелени боклукчийски контейнери, изтикани напред. Също като в Силвър Лейк, беше ден за събиране на

боклука и контейнерите очакваха минаването на камионите от „Чистота“.

В миг всичко си дойде на мястото. Като химическа реакция. Два елемента се съединяваха и се образуваше нещо ново. Онова, което го смущаваше в снимките от местопрестъпленията, йогисткият плакат, всичко. Гама-лъчите го бяха облъчили, ала му бяха донесли просветление. Знаеше. Разбираше.

– Той е боклукчия. Клошар.

– Кой?

– Дигоберто Гонзалвес – без да откъсва очи от уличката, поясни Бош. – Днес е ден за събиране на боклука. Всички контейнери са избухнали навън. Гонзалвес е клошар, ровел е сред отпадъците и е знаел, че днес е подходящ момент да дойде тук. – И погледна Уолинг, преди да довърши мисълта си: – Същото е знаел и още някой.

– Искаш да кажеш, че е намерил цезия в боклукчийските кофи, така ли?

Хари кимна и посочи уличката.

– По този път излизаш на Баръм. По Баръм стигаш до Лейк Холиуд. По Лейк Холиуд стигаш до площадката. Всичко в случая се върти в един и същи район.

Рейчъл се приближи и застана до него. В далечината вече виеха сирени.

– Какво искаш да кажеш? Че Насър и Ел Файед са взели цезия и са го скрили в някой контейнер? И после се появява този клошар и се натъква на него, така ли?

– Искам да кажа, че вече си върнахте цезия и сега пак разследваме убийство. От площадката можеш да се спуснеш до тая уличка за пет минути.

– И какво от това? Откраднали са цезия и са убили Кент само за да могат да слязат тук и да го скрият, така ли? Това ли искаш да кажеш? Или че просто са го изхвърлили? Ама защо? Така де, каква е логиката? Не виждам как това ще уплаши хората така, както сме сигурни, че искат да ни уплашат.

Бош забеляза, че този път Уолинг едновременно задава шест въпроса, нов рекорд.

– Насър и Ел Файед изобщо не са припарвали до цезия – отвърна той. – Това искам да кажа.

Отиде при пикапа, вдигна навития плакат от земята и й го подаде. Сирените се приближаваха. Тя го разви и го погледна.

– Какво е това? Какво означава?

Хари го взе от ръцете ѝ и започна да го навива.

– Гонзалвес го е намерил в същата кофа, в която са били револверът, фотоапаратът и оловното прасе.

– И? Какво означава това?

На една пряка от тях по уличката завиха две феберейски коли и залъкатушиха между избутаните напред контейнери. Когато се приближиха, Бош видя, че Джак Бренър е зад волана на първата.

– Чуваш ли ме, Хари? Какво узна...

Коленете му като че ли внезапно омекнаха и той залитна и я прегърна, за да не се строполи на земята.

– Бош!

Уолинг го хвана и го задържа.

– Уф... не се чувствам много добре – промълви той отпаднало. – Май е по-добре да... ще ме заведеш ли при колата ми?

Тя му помогна да се изправи и го помъкна към колата. Хари прехвърли едната си ръка през раменете ѝ. Зад тях се разнесе затръшване на врати. Агентите слизаха от автомобилите си.

– Къде са ключовете? – попита Рейчъл.

Бош ѝ подаде връзката си в същия момент, в който Бренър дотича при тях.

– Какво има? Какво се е случило?

– Детектив Бош беше изложен на облъчване. Цезият е в конзолата между седалките на пикапа. Внимавай. Отивам да го закарам в болницата.

Фебереецът отстъпи назад, като че ли Хари беше заразен.

– Добре, обади ми се веднага щом можеш.

Бош и Уолинг продължиха към мустанга.

– Хайде, Бош – прошепна Рейчъл. – Не ме оставяй. Дръж се! Ей сега ще се погрижат за теб.

Пак го наричаше с фамилното му име.

18.

Уолинг излезе от уличката, зави на юг по Кауенга и рязко настъпи газта.

– Карам те пак в „Куин ъв Ейнджълс“, за да те прегледа доктор Гарнър. Само се дръж, Бош.

Хари знаеше, че тези фамилни гальовности скоро ще престанат, така че посочи лявата лента, по която се завиваше за Баръм Булевард.

– Остави болницата. Закарай ме в дома на Кент.

– Какво?

– По-късно ще ме прегледат. Карай към къщата на Кент. Ето го завоя. Давай!

Рейчъл се престрои в лявата лента.

– Какво става?

– Добре съм. Нищо ми няма.

– Какво искаш да кажеш? Че този трик с припадането е бил само...

– Трябваше да те отдалеча от местопрестъплението и Бренър, за да мога да проверя нещо и да поговоря с теб. Насаме.

– Какво да провериш? За какво да говориш? Съзнаваш ли какво направи? Мислех, че ти спасявам живота. Сега Бренър или някой от другите ще прибере лаврите за откриването на цезия. Много благодаря, задник такъв. Това беше моето местопрестъпление!

Той разтвори сакото си и измъкна навития и сгънат йогистки плакат.

– Не се бой, за теб пък ще останат лаврите за арестите. Само че дотогава може да не ги искаш.

Разви плаката и остави горната половина да увисне пред коленете му. Интересуваше го само долната.

– Дханурасана – прочете Бош.

Уолинг го стрелна с очи, после сведе поглед към изображенията.

– Ще ми обясниш ли най-после какво става?

– Алиша Кент се занимава с йога. Видях розгките в домашния им фитнес.

– И аз ги видях. И какво от това?

– Забеляза ли светлото петно на стената, останало от картина, календар или пък плакат, който впоследствие е бил свален?

– Да.

Хари потупа плаката.

– Басирам се, че като идем там, ще пасне точно. Гонзалвес го е намерил при цезия.

– И какво означава това?... Ако наистина пасва точно.

– Означава, че разследваме едно почти идеално престъпление. Алиша Кент е замислила да убие мъжа си и ако Дигоберто Гонзалвес случайно не се беше натъкнал на подхвърлената улика, така й нямаше да я разкрием.

Уолинг поклати глава.

– Айде бе, Хари. Искаш да кажеш, че се е сговорила с международни терористи да убият съпруга ѝ в замяна на цезия, така ли? Не мога да повярвам, че изобщо ти се връзвам. Трябва да се върна на местопрестъплението.

Тя погледна в огледалата, готвеше се да направи обратен завой. Вече се движеха по Лейк Холиуд Драйв и след две минути щяха да стигнат при къщата.

– Не, карай нататък. Почти стигнахме. Алиша Кент се е сговорила с някой, обаче не с терорист. Изхвърленият цезий го доказва. Ти сама заключи, че няма начин Моби и Ел Файед да са го откраднали само за да го изхвърлят. И какво ти говори това? Че не е било кражба. Всъщност е било убийство. Цезият е само за отклоняване на вниманието. Също като Рамин Самир. А Моби и Ел Файед? И те са част от същия план. Плакът ще го докаже.

– Как?

– Дханурасана, люлеещият се лък.

Бош повдигна плаката и ѝ показа йогистката поза в долния ъгъл. Представляваше жена, изпънала ръце назад и стиснала глезените си, така че тялото ѝ образуваше лък. Изглеждаше като завързана с ръце и крака отзад.

Уолинг отново насочи вниманието си към пътя, но след малко пак погледна плаката.

– Ще отидем в къщата да видим дали съвпада с петното на стената – продължи Бош. – Ако съвпадне, значи тя и убиецът са го свалили, защото не са искали да рискуват да го видим и да го свържем със случилото се с нея.

– Малко е вероятно, Хари. Нищожно малко.

– Не и ако го поставиш в контекста.

– Което ти естествено си способен да направиш.

– Веднага щом отидем в къщата.

– Надявам се, че ключът още е у теб.

– Естествено.

Рейчъл зави по Ероухед Драйв и настъпи газта. На следващата пряка обаче намали и отново поклати глава.

– Това е смехотворно. Тя ни даде името Моби. Няма начин да е знаела, че терористът е в страната. И после, собственият ти свидетел твърди, че убиецът е извикал „Аллах“, когато е дръпнал спусъка. Как може...

– Дай да видим дали плакатът пасва. Ако съответства на петното, ще ти обясня всичко. Обещавам. Ако не, ще престана да... да те занимавам с това.

Тя отстъпи и продължи до къщата на Кент в мълчание. Отпред вече нямаше кола на ФБР. Бош предположи, че всички налични сили са хвърлени на мястото, където бяха открили цезия.

– Слава Богу, че няма да се наложи пак да се справям с Максвел – пошегува се той.

Уолинг дори не се усмихна.

Хари слезе с плаката и папката, в която носеше снимките от местопрестъплението. Отключи вратата с ключа на Стенли Кент и отидоха в домашния фитнес. Застанаха от двете страни на правоъгълното светло петно, Бош разви плаката и с нейна помощ го изпъна върху стената. Постерът точно покриваше петното. Нещо повече, следите от скок съпадаха с парчетата лепенка, останали върху хартията. За Бош вече нямаше никакво съмнение. Плакатът, намерен от Дигоберто Гонзалвес в боклукчийска кофа на Кауенга, определено идваше от домашното йогистко студио на Алиша Кент.

Рейчъл пусна своя ъгъл на постера и тръгна към вратата.

– Ела в хола. Нямам търпение да чуя обяснението ти.

Той нави плаката и я последва. Тя се настани на същия фотьойл, на който преди няколко часа беше седял окованият Максвел. Хари остана прав срещу нея.

– Опасявала се е, че плакатът ще я изобличи – започна Бош. – Че някой проникателен агент или детектив ще види люлеещия се лък и ще си помисли: „Тая жена се занимава с йога, сигурно е способна да понесе да чака вързана така, идеята може да е била нейна, може да е участвала в отклоняването на вниманието“. Затова не са си позволили да рискуват. Плакатът е трябвало да изчезне. И е отишъл в кофата заедно с цезия, револвера и всичко останало, което са използвали. Освен ски маските и фалшивата карта – тях са ги подхвърлили заедно с колата при дома на

Рамин Самир.

– Тя е велика престъпница – саркастично подметна Уолинг.

Това не го смути. Знаеше, че ще успее да я убеди.

– Ако накараш твоите хора да проверят в кофите, ще намерят и останалото – заглушителя от шише кока-кола, ръкавиците, първите вързалки, всичко...

– Първите вързалки ли?

– Ами да. Ще стигна и до тях.

Рейчъл продължаваше да го наблюдава скептично.

– Дано, защото в тая история има огромни дупки, мой човек. Ами името Моби? Ами това, че убиецът е извикал „Аллах“? Ами...

Бош вдигна ръка.

– Потрай малко. Жаден съм. Пресъхна ми гърлото от толкова приказки.

И тръгна към кухнята: беше видял бутилки вода в хладилника, докато претърсваше къщата.

– Искаш ли нещо? – извика през рамо.

– Не. Къщата не е наша, да не си забравил?

Хари отвори хладилника, извади шише вода и изпи половината, застанал пред отворената врата. Прохладният въздух също му подейства добре. Затвори вратата, ала после мигновено отново я отвори. Беше забелязал нещо. На горната лавица имаше пластмасова бутилка гроздов сок. Взе я и я разгледа. Помнеше, че когато претърсваше чувала със смет в гаража, бе намерил хартиени кърпи, изцапани с гроздов сок.

Поредната част от пъзела си идваше на мястото. Остави шишето в хладилника и се върна в хола, където Рейчъл очакваше обяснението му. Той пак остана прав.

– Добре, кога сте записали на видео терориста, известен като Моби?

– Какво общо...

– Отговори на въпроса ми, моля те.

– На дванайсети август миналата година.

– Ясно, дванайсети август. И какво, в Бюрото, а и във всички служби, свързани с вътрешната сигурност, е била обявена някаква тревога, нали така?

Агентката кимна и каза:

– Обаче не веднага. Минаха почти два месеца, докато анализите на записа потвърдят, че наистина са Насър и Ел Файед. Аз написах бюлетина. Излезе на девети октомври.

– Питам от чисто любопитство: защо не го разгласихте публично?

– Защото имахме... всъщност не мога да ти кажа.

– Току-що ми каза. Трябва да сте имали свой човек или пък сте смятали, че тия двамата може да се появят някъде и да ги поставите под наблюдение. Ако бяхте разпространили публично съобщение, те просто щяха да се покрият.

– Ако обичаш, би ли продължил с обяснението си?

– Разбира се. Значи бюлетинът излиза на девети октомври. И това е денят, в който се оформя планът за убийството на Стенли Кент.

Уолинг седеше със скръстени на гърдите ръце и мълчаливо го наблюдаваше. На Бош му се стори, че усеща накъде клони разказът му и че това не ѝ харесва.

– Най-лесно е да започнем от края и да се движим отзад напред – продължи той. – Алиша Кент ви е дала името Моби. Откъде може да го е знаела?

– Чула е единият от похитителите да се обръща към другия с това име.

Хари поклати глава.

– Не, само така ви е казала. Но ако ви е излъгала, откъде може да го е знаела? Дали е съвпадение, че ви дава прякора на човек, чието присъствие в страната е потвърдено само половин година по-рано – и при това тъкмо в Лос Анджелис? Съмнявам се, Рейчъл. Вероятността е почти нулева.

– Добре, значи твърдиш, че името ѝ го е дал някой от Бюрото или от друга служба, където се е получил моят бюлетин.

Бош кимна и насочи показалец към нея.

– Точно така. Той ѝ е дал името, за да се „сети“ за него, когато във ФБР я разпитва вашият велик специалист. Името и планът да зарежат колата пред дома на Рамин Самир е трябвало да ни отклонят от следата и да пратят Бюрото и всички останали по дирите на терористи, които нямат нищо общо с това.

– „Той“ ли?

– Сега стигам и до него. Имаш право: всеки, който е чел бюлетина, е можел да ѝ съобщи името. Предполагам, че до него са имали достъп много хора. Много хора само в Лос Анджелис. Как да сведем броя им само до един човек?

– Ти ще ми кажеш.

Хари отвъртя капачката и допи водата. После подхвана отново, държеше празното шише.

– Ще ги сведем до един човек, като продължим отзад напред. Къде животът на Алиша Kent се е пресякъл с някой от службите, който е знаел за Моби?

Уолинг се намръщи и поклати глава.

– При толкова широки рамки може да се е случило навсякъде. На опашката в супера или когато е купувала тор за розите си. Навсякъде.

Сега детективът я беше отвел точно там, където искаше.

– Това стеснява рамките. Къде може да се е засякла с някой, който е знаел за Моби, но е знаел също, че мъжът ѝ има достъп до радиоактивен материал, от който би могъл да се заинтересува терористът?

Този път тя категорично поклати глава.

– Никъде. Нужно е невъобразимо съвпадение, за да...

И млъкна, когато я осени. Просветление. И шок. Най-после разбиха накъде клони Бош.

– В началото на миналата година с партньора ми посетихме семейство Kent, за да ги предупредим. Искаш да кажеш, че това хвърля подозрението върху мен, така ли?

Хари поклати глава.

– Казах „той“, не забравяй. Ти не си дошла тук сама.

Очите ѝ припламнаха гневно.

– Това е смехотворно. Няма начин. Не мога да повярвам, че...

Ала не довърши – мислите ѝ се натъкнаха на нещо, на някакъв спомен, който разклати доверието и лоялността към партньора ѝ. Детективът се възползва от това и попита:

– Какво?

– Нищо.

– Казвай де!

– Виж, послушай съвета ми и не излагай на никой тая твоя теория – упорстваше Рейчъл. – Имаш късмет, че първо я сподели с мен. Защото така приличаш на някой маниак, който преследва отмъщение. Нямаш доказателства, мотив, инкриминиращи показания, нищо. Само тая измислица, дето си я изсмукал от... от един йогистки плакат.

– Никое друго обяснение не съответства на фактите. И имам предвид фактите от случая. А не факта, че на Бюрото, Вътрешна сигурност и останалите федерални власти много би им се искало това да е терористичен акт, за да оправдаят съществуването си и да отклонят критиката от други свои провали. Противно на онова, което ти се ще да си мислиш, доказателства има, има и инкриминиращи показания. Ако подложим Алиша Kent на детектор на лъжата, ще се увериш, че всичко, което

е казала на мен, на теб и на вашия велик специалист по разпитите, е лъжа. Тя е истинският велик специалист. Само че по манипулирането.

Уолинг се наведе напред и заби поглед в пода.

– Благодаря, Хари. Тоя велик специалист по разпитите, с когото постоянно се подиграваш, случайно съм аз.

Бош зяпна.

– Уф... ами... такава, извинявай... ама това няма значение. Въпросът е, че тя е царица на лъжите. Излъгала е за всичко и сега, когато я разкрихме, лесно ще я изобличим.

Рейчъл стана и отиде до прозореца. Щорите бяха спуснати, но тя си направи пролука с показалец и се загледа към улицата. Хари виждаше, че размишлява над думите му.

– Ами свидетелят? – без да се обръща, попита тя. – Чул е убиеца да извиква: „Аллах“. Нима искаш да кажеш, че и той е съучастник? Или че случайно са знаели за него и това е било част от голямата им манипулация?

Бош предпазливо се прокашля. Гърлото му пареше и говореше трудно.

– Не, предполагам, това просто показва, че човек чува каквото му се иска. Признавам, аз също не съм велик специалист по разпитите. Хлапакът ми каза, че чул убиецът да вика нещо, когато дръпнал спуська. Не бил сигурен, но му прозвучало като „Аллах“, и това естествено си пасваше с нещата, които си мислех тогава. Чух каквото ми се искаше.

Уолинг пак седна и скръсти ръце. Хари най-после зае стола точно срещу нея.

– Но откъде свидетелят може да знае, че е извикал убиецът, а не жертвата? – попита той. – Намирал се е на повече от петдесет метра от площадката. Било е тъмно. Откъде може да знае, че Стенли Кент не е извикал последната си дума, преди да го екзекутират? Името на жената, която е обичал? Защото е умрял, без да разбере, че го е предала тъкмо тя.

– Алиша.

– Точно така. Все пак и двете думички започват с „Ал“, нали?

Рейчъл въздъхна и се наведе напред. Въздишката беше добър знак. И показваше на Бош, че напредва.

– Спомена „първите вързалки“. Какво имаш предвид? – попита тя.

Хари кимна и ѝ подаде папката с фотографиите от местопрестъплението. Беше запазил най-хубавото за накрая.

– Разгледай снимките. Какво виждаш?

Рейчъл разтвори папката и запрелиства съдържанието ѝ. Снимките показваха главната спалня в дома на семейство Кент от всички ъгли.

– Това е главната спалня. Пропускам ли нещо?

– Да.

– Какво?

– Въпросът е какво не виждаш. Не се забелязват дрехи. Тя ни каза, че ѝ наредили да седне на леглото и да се съблече. Какво трябва да си помислим: че са ѝ позволили да си прибере дрехите, преди да я завържат ли? Че са я оставили да ги закачи в дрешника? Обърни внимание на последната снимка. Тя е от имейла, който са пратили на Стенли Кент.

Уолинг прерови фотографиите, стигна до разпечатката на имейла и съсредоточено се вторачи в нея. Бош видя, че в очите ѝ проблясват пламчетата на разбирането.

– Сега какво виждаш?

– Халата – развълнувано отвърна агентката. – Когато я оставихме да се облече, тя отиде да вземе халата от дрешника. На фотъйола нямаше халат!

Той кимна и двамата започнаха да обсъждат различни елементи от случая.

– Какво ни говори това? – попита Хари. – Че тия любезни терористи са ѝ закачили халата в дрешника, след като са я снимали?

– Или може би, че госпожа Кент е била връзвана два пъти и халатът междувременно е бил преместен?

– И разгледай пак снимката. Часовникът на нощното шкафче е изключен.

– Защо?

– Не знам. Вероятно не са искали да се види колко е часът. Първата снимка може изобщо да не е направена вчера. Може да е от суха тренировка преди два дни или даже преди две седмици.

Рейчъл кимна и Бош разбра, че я е спечелил. Вече му вярваше.

– Била е завързана веднъж за снимката и после пак, за да бъде освободена – обобщи тя.

– Точно така. И това ѝ е позволило да участва в изпълнението на плана на площадката. Не е убила мъжа си, но е била там, чакала е в другата кола. След като са застреляли Стенли, изхвърлили са цезия и са оставили автомобила пред дома на Самир, двамата със съучастника ѝ са се върнали тук и той я е завързал повторно.

– И не е била припаднала. Преструвала се е, било е част от плана. А подмокреното легло е хубавичко допълнение, за да ни накарат да им

повярваме.

– Смядта на урина пък ни попречи да надушим гроздовия сок.

– Какво искаш да кажеш?

– Лилавите охлузвания по китките и глезените й. Вече ни е ясно, че тя не е била вързана часове наред. Но въпреки това имаше охлузвания. В хладилника има отворена бутилка гроздов сок, а в кофата за боклук – книжни кърпи с лилави следи. Използвала е гроздов сок, за да си направи „охлузванията“.

– Господи, не мога да повярвам!

– Какво?

– Когато бях в стаята с нея в Тактическото. Стори ми се, че усещам мирис на грозде. Помислих, че някой е бил там преди нас и е пил гроздов сок. Усетих го!

– Виждаш ли!

Вече нямаше съмнение. Вярваше му. После обаче по лицето й като летен облак плъзна сянка.

– Ами мотивът? Тук става дума за федерален агент. За да продължим, трябва да разполагаме с всичко, даже с мотива. Не бива да оставяме нищо на случайността.

Бош беше готов за този въпрос.

– Ти сама видя мотива. Алиша Кент е хубавица. Джек Бренър я е желал и Стенли Кент е стоял на пътя му.

Уолинг се облещи смаяно. Хари продължи да я убеждава.

– Това е мотивът, Рейчъл. Ти...

– Но той...

– Остави ме да довърша. Случило се е следното. Двамата с партньора ти идвате тук миналата година, за да предупредите семейство Кент за опасностите, които крие професията му. Между Алиша и Джек прескачат флуиди. Той проявява интерес, тя също. Срещат се тайно на кафе, на по чашка или нещо подобно. Едното води до другото. Въртят любов, връзката се проточва и идва моментът да помислят какво ще правят. Тя не може да напусне мъжа си. Нито да се отърве от него, защото е застрахован и притежава половин фирма. Това е достатъчно силен мотив, Рейчъл, и е същината на случая. А не цезият, тероризмът или каквото и да е друго. Ето го простото уравнение: секс плюс пари е равно на убийство. И точка.

Тя се намръщи и поклати глава.

– Не знаеш какво приказваш. Джек Бренър е женен и има три деца. Той е стабилен, скучен и не го интересуват такива неща. Не е...

– Тия неща интересуват всеки мъж. Независимо дали е женен и колко деца има.

– Няма ли да ме изслушаш и да ме оставиш да довърша? – тихо попита Уолинг. – Бъркаш за Бренър. До вчера той изобщо не познаваше Алиша Кент. Когато миналата година идвах тук, Джак още не ми беше партньор.

Това съобщение поразя Бош. Смяташе, че Бренър ѝ е партньор отдавна. Беше си изградил представа за него и развиваше теорията си на тази основа.

– В началото на тая година размениха всички партньори в Тактическо разузнаване. Това е обичайна практика, развива уменията за работа в екип. С Джак сме заедно от януари.

– И кой ти беше партньор миналата година, Рейчъл?

Тя го погледна и дълго мълча, преди да отговори.

– Клиф Максвел.

19.

Хари Бош за малко не избухна в смях, ала беше прекалено смаян, за да направи нещо друго, освен да поклати глава. Рейчъл Уолинг му казваше, че Клиф Максвел е съучастникът на Алиша Кент в убийството.

– Направо не мога да повярвам! Значи преди по-малко от пет часа бях оковал убицеца ей тук на пода!

Рейчъл изглеждаше покрусена от откритието, че убийството на Стенли Кент е вътрешна работа, а кражбата на цезия не е нищо повече от отлично изпълнена маневра за отвличане на вниманието.

– Сещаш ли се вече за останалото? – попита Бош. – Загрываш ли как е щял да го извърти? Мъжът й е мъртъв и той започва да я навестява от съчувствие, а и защото участва в разследването. Излизат заедно, влюбват се и това не учудва никого. Всички все още издирват Моби и Ел Файед.

– А ако някога заловим тия двамата? – продължи агентката. – Може да си отричат, че са замесени в тая история, докато Осама Бен Ладен не умре в пещерата си от старост, ама кой ще им повярва, на кой му пука? Няма нищо по-находчиво от това да обвиниш терористи в престъпление, което не са извършили. Просто не са в състояние да се защитят.

Хари кимна.

– Идеалното престъпление. Единствената причина за провала му е Дигоберто Гонзалвес, защото е разровил оная боклукчийска кофа. Иначе още щяхме да преследваме Моби и Ел Файед и да си мислим, че са се укривали в дома на Самир.

– Какво ще правим сега, Бош?

Той сви рамене, но все пак отговори.

– Предлагам да им заложим класическия капан. Вкарваме ги в отделни стаи, удряме звънеца и казваме, че първият, който проговори, печели сделката. Залагам на Алиша. Тя ще се огъне и ще го издаде, сигурно ще му прехвърли цялата вина, ще заяви, че е действала под негово влияние и контрол.

– Нещо ми подсказва, че си прав. Работила съм с...

Мобифонът й започна да звъни. Тя го извади от джоба си и погледна дисплея.

– Джек е.

– Разбери къде е Максвел.

Уолинг се обади и първо отговори на няколко въпроса за състоянието на Бош – каза на Бренър, че детективът бил добре, но изгубил гласа си, защото го боляло гърлото. Хари отиде да си вземе нова бутилка вода, ала продължи да слуша от кухнята. Рейчъл уж случайно насочи разговора към Максвел.

– Ей, къде е Клиф, между другото? Исках да поговоря с него за онава сдърпване с Бош в коридора. Не ми хареса как...

Млъкна и се заслуша. Хари видя по очите ѝ, че агентката застава нащрек. Имаше нещо.

– Кога беше това?

Партньорът ѝ отговори и Уолинг се изправи.

– Виж, Джек, трябва да затварям. Мисля, че приключват с Бош. Ще ти се обадя веднага щом си тръгна от болницата.

После затвори и погледна Хари.

– Трудно ми е да го лъжа. Той няма да го забрави.

– Какво ти каза?

– Че наоколо имало адски много агенти, изсипали се почти всички от Бюрото, и чакали отряда за радиационна защита да си свърши работата. Затова Максвел проявил желание да отиде и вземе свидетеля от „Марк Твен“. Още не са се заели с това, защото аз отклоних първата група, която пътуваше към него.

– Сам ли е отишъл?

– Така каза Джек.

– Кога?

– Преди половин час.

– Той ще го убие!

Бош се втурна към изхода.

20.

Този път шофираше той. По пътя за Холивуд каза на Уолинг, че Джеси Митфорд няма телефон в стаята.

В „Марк Твен“ не предлагаша такива луксове. Затова се обади на дежурния в холивудския участък и го помоли да прати в хотела патрулка, за да нагледат свидетеля. После се обади в централата, откъдето го свързаха с рецепцията на хотела.

– Алвин, тук е детектив Бош. От тая сутрин.

– А, да. Какво има, детектив?

– Някой питал ли е за Стивън Кинг?

– Ммм, не.

– През последните двадесетина минути пускал ли си някой, който да ти прилича на ченге или не е гост на хотела?

– Не, детектив. Какво става?

– Виж, искам да се качиш горе и да кажеш на Стивън Кинг да изчезва и да ме потърси по мобифона.

– Няма кой да оставя на рецепцията, детектив.

– Спешно е, Алвин. Човекът трябва моментално да се чупи. Ще ти отнеме по-малко от пет минути. Хайде, запиши си. Номерът ми е триста дващест и три, двеста четирийсет и четири, пет-шест-три-ед-но. Записа ли?

– Да.

– Добре, давай. И ако някой друг освен мен дойде да го търси, кажи, че е напуснал, че си е взел капарото и е заминал. Хайде, върви, Алвин. Много ти благодаря.

Бош затвори и погледна Рейчъл. Изражението му показваше, че няма доверие на рецепциониста.

– Тоя тип прилича на мошеник.

Увеличи скоростта и се съсредоточи върху пътя. Тъкмо бяха излезли от Баръм и пътуваха на юг по Кауенга. Изчисли, че ако трафикът в Холивуд позволява, ще стигнат до „Марк Твен“ за пет минути. Това заключение го накара да поклати глава. Максвел имаше половин час преднина и вече трябваше да е в хотела. Зачуди се дали не се е промъкнал през задния вход и не се е добрал до Митфорд.

– Максвел може вече да е влязъл през задния вход – каза на Уолинг. – Ще мина по локалното.

– Знаеш ли, може пък да не му направи нищо – замислено каза агентката. – Може да го вземе и да поговори с него, да прецени дали е видял достатъчно на площадката, за да представлява опасност.

Хари отново поклати глава.

– Изключено. Максвел със сигурност знае, че с откриването на цезия планът му отива на кино. И че трябва да вземе мерки срещу всички възможни опасности. Първо свидетеля, после Алиша Кент.

– Алиша Кент ли? Смяташ ли, че ще се опита да й направи нещо? Та нали всичко това е заради нея!

– Това вече не е важно. Сега взема връх инстинктът за самосъхранение и тя представлява опасност. Първо прекрива границата, за да е с нея. После пак, за да си спаси...

Бош млькна – сърцето му се разгуптя от едно внезапно хрумване. Той изруга и щом излязоха от прохода Кауенга, настъпи газта. Прекоси трите ленти на Хайланд Авеню пред Холивудския амфитеатър и рязко направи обратен завой срещу прииждащите автомобили. Колата диво заподнася, докато се насочваше към южния изход за Холивудската магистрала. Рейчъл се вкопчи в таблото и в дръжката на вратата.

– Какво правиш, Хари?

Бош включи сирената и сините светлини, които запремигнаха на предната решетка и задния прозорец.

– Казал е, че отива при Митфорд, за да отвлече вниманието! Кой представлява по-голяма опасност за Максвел? Я помисли!

– Алиша ли?

– Естествено. И сега е най-големият му шанс да я измъкне от Тактическото. Всички са на оная уличка при цезия.

Автомобилните потоци по магистралата се движеха доста бързо, а и сирената разчистваше пътя още повече. Хари предполагаше, че Максвел може вече да е стигнал в центъра – всичко зависеше от трафика.

Уолинг отвори телефона си и набра някакъв номер. Опита друг, после трети, но никой не отговаряше.

– Не мога да се свържа с никой – извика тя.

– Къде е Тактическото?

Агентката не се поколеба.

– На Бродуей. Знаеш ли къде е Кинотеатърът за един милион долара? В същата сграда. Входът е откъм Трета.

Бош изключи сирената и също отвори мобифона си. Обади се на партньора си и Ферас вдигна веднага.

– Къде си, Игнасио?

– Тъкмо се връщам в службата. Криминалистите обработиха колата за...

– Чуй ме. Зарежи всичко и ме чакай на входа на Кинотеатъра за един милион долара откъм Трета улица. Знаеш ли го?

– Какво става?

– Знаеш ли къде е Кинотеатърът за един милион долара?

– Знаем, разбира се.

– Чакай ме пред входа откъм Трета улица. Ще ти обясня на място. Затвори и пак пусна сирената.

21.

Следващите десет минути сякаш бяха десет часа. Бош лъкатушеше между автомобилите и накрая стигна до изхода за Бродуей. Докато завиваше, изключи сирената и се спусна по склона. Бяха на три преки от целта.

Кинотеатърът за един милион долара беше построен по време, когато филмите се прожектираха във великолепни палати от двете страни на Бродуей. Само че бяха минали десетилетия, откакто там не показваха първокласно кино. Разкошната му фасада беше покрита със светлинна реклама, която известно време обявяваше религиозни кампании вместо нови филми. Сега кинотеатърът не се използваше в очакване на ремонт и продажба, а величествената някога дванайсететажна сграда над него беше заета от офиси на средно големи фирми и частни апартаменти.

– Подходящо място за секретен офис на секретно звено – подхвърли Хари. – Никой не би се сетил.

Уолинг не отговори. Пак се опитваше да се свърже с някого. После ядосано затвори мобифона си.

– Не мога да открия даже секретарката ни. Винаги излиза на обяд след един, след като агентите вече са се върнали, та в службата да има хора.

– Къде точно е офисът ви? И къде е Алиша Kent?

– Целият седми етаж е наш. В една от стаите има диван и телевизор. Оставиха я там, за да може да гледа телевизия.

– Колко души сте в отдела?

– Осем агенти, секретарката и една администраторка. Администраторката наскоро излезе по майчинство, а секретарката трябва да е на обяд. Поне се надявам. Обаче не биха оставили Алиша Kent сама. Правилникът го забранява. Все някой е останал при нея.

Детективът зави надясно по Трета и спря до тротоара. Игнасио Ферас вече ги чакаше, небрежно облегнат на волвото си комби. Пред него беше паркирал друг автомобил. Федерален. Бош и Уолинг слязоха. Хари се приближи до партньора си, а Рейчъл отиде да надникне във феберейската кола.

– Виждал ли си Максвел? – попита Бош.

– Кой?

– Агент Максвел. Оня, дето сутринта му турихме белезниците в

дома на семейство Кент.

– Не, не съм виждал никой. Какво...

– Неговата кола е – каза Рейчъл.

– Игнасио, това е агент Уолинг.

– Викай ми Иги.

– Рейчъл.

Ръкуваха се.

– Добре, значи трябва да е горе – каза Хари. – Колко стълбища има?

– Три – отвърна агентката. – Той обаче сто на сто се е качил по ей това, то е най-близо.

И посочи двукрила стоманена врата на ъгъла на сградата. Бош тръгна да провери дали е заключена. Другите двама го последваха.

– Какво става? – попита младият детектив.

– Максвел е убиецът – каза Бош. – В момента е горе...

– Какво?!

Хари беше стигнал до вратата. Нямаше външна брава. Обърна се към Ферас.

– Виж, нямаме време. Довери ми се. Максвел е нашият човек и сега е в сградата, за да очисти Алиша Кент. Ние...

– Какво прави тя тук?

– ФБР държи офис в сградата. Тя е тук. Край на въпросите, просто слушай. Ние с агент Уолинг ще се качим с асансьора. Искам да пазиш тук при вратата. Ако Максвел се появи, обезвреди го. Разбра ли ме? Обезвреди го.

– Ясно.

– Добре. Повикай подкрепление. Ние се качваме.

Бош вдигна ръка и го потупа по бузата.

– И бъди нашрек.

Оставиха Ферас и тръгнаха към главния вход. В малкото фойе имаше само един асансьор. Рейчъл пхна магнитната си карта в слота, за да се качат на седмия етаж. Асансьорът потегли нагоре.

– Нещо ми подсказва, че никога няма да го наречеш Иги – обади се Уолинг.

Бош не обърна внимание на тази забележка – беше се сетил да я попита нещо.

– Тоя асансьор има ли звънец или някакъв сигнал, който прозвучава при достигане на етажа?

– Не си спом... Май има... да, има.

– Страхотно. Значи ще сме лесни мишени.

Извади пистолета от кобура си и вкара патрон в цевта. Уолинг последва примера му. Хари я бутна от едната страна на вратата, зае другата и вдигна оръжието си. Асансьорът най-после стигна на седмия и отвън се разнесе тих мелодичен тон. Вратата се плъзна настрани, като първо разкри детектива.

В коридора нямаше никого.

Рейчъл посочи наляво, където се намираха офисите на отдела. Бош приклепна в бойна поза и излезе, насочил напред пистолета си.

Нямаше жива душа.

Той тръгна. Уолинг го последва, движеше се от дясната му страна. Стигнаха до просторно помещение с два реда кабинки и три самостоятелни кабинета, незалепени за нито една от стените. Между кабинките имаше големи стелажи с електронна апаратура, а на всяко бюро бяха поставени по два компютърни екрана. Сякаш всички агенти бяха евакуирани едновременно, без предварително предупреждение.

Хари влезе навътре и през прозореца на един от затворените кабинети зърна мъж, седнал на стол, с отнетата назад глава и отворени очи. Отдалече изглеждаше сякаш носи червен лигавник. Ала Бош знаеше, че това е кръв. Човекът беше прострелян в гърдите.

Той посочи с ръка и когато видя убития, Рейчъл ахна.

Вратата на кабинета беше откряната. Бош я бутна навътре; Уолинг го прикриваше отзад. Бош влезе и веднага видя Алиша Kent: седеше на пода с глава, облежната на стената.

Хари клекна до нея. Очите ѝ бяха отворени, но мъртви. На пода между краката ѝ имаше пистолет. Стената отзад беше опръскана с кръв и мозък.

Бош огледа стаята. Разбираше играта. Всичко беше нагласено така, че Алиша Kent все едно е измъкнала оръжието на агента от кобура му, застреляла го е, после е седнала на пода и се е самоубила. Нямаше предсмъртно писмо с обяснение, обаче Максвел максимално се беше възползвал от оскъдното време и наличните възможности.

Бош се обърна към Уолинг. Беше отпуснала пистолета и се бе втреничила в убития агент.

– Рейчъл – каза Хари. – Той трябва още да е тук, някъде из офиса.

Изправи се и тръгна към вратата на кабинета. Видя през прозореца движение зад стелажите с електронна техника. Закова се на място, вдигна оръжието си и се прицели в човека, който се промъкваше зад един от стелажите към врата с надпис „Изход“.

– Максвел! – извика Бош. – Стой!

Онзи рязко се завъртя, вдигна пистолета си и в момента, в който опря гръб във вратата, откри огън. Прозорецът се пръсна и върху детектива се посипаха стъкла. Хари също натисна спусъка и изстреля шест куршума в отвора на вратата, ала Максвел вече го нямаше.

– Рейчъл? – без да откъсва очи от вратата, изкрещя той. – Ранена ли си?

– Нищо ми няма.

Гласът ѝ идваше иззад него и отдолу. Изстрелите я бяха накарали да залегне на пода.

– Къде се излиза през оная врата?

Тя се изправи. Целите ѝ дрехи бяха в стъкла, едно я беше порязало по бузата.

– По стълбището ще се спусне точно при колата си.

Хари се втурна към вратата. В движение отвори мобифона си и натисна бутона за бързо избиране, за да се обади на партньора си. Ферас отговори още преди да е утихнало първото извъняване. Бош вече тичаше надолу по стълбището.

– Слиза!

Прекъсна връзката и продължи да прескача стъпалата. Чу стъпките на Максвел по стоманеното стълбище и инстинктивно усети, че убиецът има прекалено голяма преднина.

22.

Като прескачаше по три стъпала наведнъж, Бош се спусна още три площадки. Вече чуваше Уолинг, която тичаше подире му. После отдолу прозвуча силен екот – Максвел беше блъснал вратата. Моментално се разнесоха викове, последвани от изстрели. Бяха произведени с толкова кратък интервал, че не можеше да се определи кой е бил пръв и изобщо колко пъти е стреляно.

Хари стигна до изхода след десет секунди. Ферас се бе облегал на задната броня на колата на Максвел. С една ръка държеше оръжието си, а с другата подпираше лакътя си. На рамото му разцъфваше кървавочервена роза. Уличното движение на Трета беше спряло и в двете посоки, пешеходците по тротоара тичаха да потърсят убежище.

– Улучих го два пъти – викна Ферас. – Побягна натам.

И кимна към тунела на Трета улица под Бънкър Хил. Бош се приближи до партньора си и погледна раната му. Не изглеждаше много сериозна.

– Повика ли подкрепление?

– Идва.

Игнасио се опита да подхване по-стабилно ранената си ръка и се намръщи от болка.

– Много добре се справи, Иги. Чакай тук, докато пипна тоя тип.

Ферас кимна. Хари се обърна и видя, че Рейчъл излиза от сградата. Лицето ѝ беше окървавено.

– Насам – посочи той. – Ранен е.

Затичаха по Трета улица, на разстояние един от друг. След няколко крачки Бош хвана дирята: Максвел явно беше тежко ранен и губеше много кръв. Това щеше да ги улесни в преследването.

Ала когато стигнаха до ъгъла на Трета и Хил, изгубиха следата. По настилката нямаше повече кръв. Хари се вторачи в дългия тунел под Бънкър. Не забеляза никой да се движи пеш сред колите. Обходи с поглед Хил Стрийт и не видя нищо и там. А после видя хора да изскачат от Гранд Сентръл Маркет и да бягат панически.

– Натам!

Затичаха към огромния пазар. Бош отново улови дирята точно пред входа и я последва вътре. Пазарът бе двуетажен конгломерат от сергии за хранителни стоки и всевъзможни други продукти. Във въздуха се

носеше силен мирис на мазнина и кафе. Беше претъпкано и шумно и това затрудняваше детектива да върви по следата и да търси Максвел.

После изведнъж точно пред него се разнесоха викове и отекнаха два бързи изстрела. Десетки крещящи купувачи и служители хукнаха по прохода право към Бош и Уолинг. Хари разбра, че ще ги прегазят, отскочи надясно, грабна Рейчъл през кръста и я дръпна зад една от широките бетонни колони.

Тълпата ги подмина и Бош надникна иззад колоната. Пазарът пустееше. От Максвел нямаше и следа, ала Хари зърна движение до някаква хладилна витрина пред месарницата в дъното на прохода. Вгледа се. Движението всъщност бе зад витрината. Взря се и през стъклата, над изложените парчета телешко и свинско, видя лицето на Максвел. Седеше на пода, опрял гръб на хладилника.

– Ето го там, в месарницата – прошепна Бош на Уолинг. – Мини отлясно и го заобиколи.

– Ами ти?

– Аз ще тръгна направо и ще му отвлека вниманието.

– Можем да изчакаме подкрепление.

– Нямам такова намерение.

– Не се и съмнявам.

– Готова ли си?

– Не, ще се разменим. Аз ще тръгна направо и ще му отвлека вниманието, а ти ще заобиколиш отстрани.

Хари знаеше, че този план е по-добър, защото Рейчъл и Максвел се познаваха. Само че така щеше да е по-опасно за нея.

– Сигурна ли си?

– Да. Върви надясно.

Бош пак надникна иззад колоната и видя, че Максвел е на същото място. Лицето му бе зачервено и потно.

– Още е там – каза Бош.

– Добре. Давай.

Бош бързо тръгна по успоредната галерия отлясно. В края ѝ се озова при мексиканско кафене с високи стени, зад които можеше да се скрие и да погледне към целта си. Максвел беше само на шест метра от него. Беше се облегал на вратата на хладилника и стискаше оръжието си с две ръце. Ризата му беше подгизнала от кръв.

И в този момент се чу гласът на Уолинг.

– Клиф? Аз съм, Рейчъл. Нека ти повикам помощ.

Бош обърна глава към гласа. Агентката стоеше на метър и

половина пред месарницата, отпуснала пистолета до бедрото си.

– Никой вече не може да ми помогне – отвърна бившият ѝ партньор. – Късно е.

Ако Максвел стреляше по нея, куршумът трябваше да пробие предното и задното стъкло на хладилната витрина. Тъй като предното беше монтирано под ъгъл, щеше да е цяло чудо, ако куршумът стигнеше целта си. Ала се случваха и чудеса. Хари вдигна оръжието си, опря се на стената и се приготви да дръпне спусъка, ако се наложи.

– Стига, Клиф – продължи Уолинг. – Не свършвай така.

– Няма друг начин.

Тялото на Максвел изведнъж се разтърси от дълбока кашлица. По устните му потече кръв.

– Господи, онова типче наистина ме улучи кофти – изпъшка агентът и пак се задави.

– Клиф! – умолително каза Рейчъл. – Позволи ми да дойда при теб. Искам да ти помогна.

– Не!

И откри огън по хладилната витрина. Куршумите пръснаха стъклата. Уолинг се хвърли на пода. Бош изскочи иззад прикритието си и изпъна ръце, стиснал оръжието си. Но не стреля, само наблюдаваше оръжието на Максвел. Ако той го насочеше към Рейчъл, щеше да го гръмне в главата.

Максуел отпусна пистолета в скута си и се захили. Кръвта се стичаше от двете ъгълчета на устата му и му придаваше вид на някакъв безумен клоун.

– Май... май току-що утрепах едно филе.

И отново се изсмя, но от това пак избухна в мъчителна кашлица. Когато се поуспокои, заговори:

– Искам само да кажа... че беше тя. Искаше смъртта му. Аз пък... аз пък исках нея. Нищо повече. Обаче тя не щеше по друг начин... и се съгласих. Затова... сега съм прокълнат.

Бош направи крачка напред. Смяташе, че Максвел още не го е забелязал. Направи още една крачка и агентът продължи:

– Съжалявам. Рейчъл? Кажи им, че съжалявам.

– Клиф – обади се Уолинг. – Ти сам можеш да им кажеш.

Максуел вдигна пистолета, опря дулото под брадичката си и без колебание дръпна спусъка. Главата му отскочи назад и по вратата на хладилника изригнаха кървави пръски. Оръжието падна на бетонния под между изпънатите му крака. Той потръпна и застина в същата поза като

любовницата си, жената, която беше застрелял преди минути.

Рейчъл заобиколи витрината и застана до Бош. Двамата загледаха мъртвия агент. Уолинг мълчеше. Хари си погледна часовника. Наближаваше един. Беше разкрил случая отначало докрай за малко повече от дванайсет часа. Имаше петима мъртви, един ранен и един умираш от радиационно облъчване.

После идваше самият той. Зачуди се дали, докато се изговорят всички приказки и се свърши всичко необходимо, и той ще се присъедини към този списък. Гърлото му гореше и гърдите му тежаха.

Погледна Рейчъл и видя, че по бузата ѝ още се стича кръв. Май ще се наложи да я шият.

– Знаеш ли, ще те заведе в болницата, ако ти заведеш пък мен – предложи Бош.

Тя се обърна към него и се усмихна малко тъжно.

– Брой и Иги и сделката е уредена.

Хари я остави при Максвел и се върна до Кинотеатъра за един милион долара, за да се погрижи за партньора си. Отвсякъде прииждаха подкрепления, трупаха се тълпи. Бош реши да остави на патрулните да довършат работата.

Ферас седеше в колата си, отворил вратата и стъпил върху настилната на улицата. Беше се превил – явно много го болеше.

– Искаш ли вода? – попита го Бош. – Имам едно шише в багажника.

– Не искам. Ще ми се обаче вече да бяха пристигнали.

Наблизо се чу сирена на линейка.

– Какво стана, Хари?

И Бош се облегна на колата до него и му каза, че Максвел току-що се е самоубил.

– Адски кофти начин да си отидеш – отбеляза Ферас. – Приклещен като животно.

Бош само кимна. Докато чакаха, мислите му го понесоха по улиците и нагоре по склоновете към площадката, откъдето Стенли Кент за последен път бе видял града, ширнал се под него с вълшебен блещукащите си светлинки. Може би му се бяха сторили като очакващия го рай.

Ала Хари реши, че всъщност няма значение дали умираш, приклещен в ъгъла на месарница, или на площадка, от която съзираш райското сияние. Просто те няма – и краят не е съществена част. Всички потъваме в небитието, рече си той. Едни са по-близо до черната дупка, други по-далече. Едни виждат приближаването ѝ, други изобщо не подозират, когато мъртвото вълнение ги подхване и завинаги ги засмуче в мрака.

Важното е да се бориш, каза си Бош. Да продължаваш да се мъчиш да плуваш. Да се съпротивляваш срещу мъртвото вълнение.

Линейката зави по Бродусей, заобиколи няколко спрели коли, удари спирачки на входа на локалното и изключи сирената. Хари помогна на партньора си да се изправи и двамата тръгнаха към санитарите.

КРАЙ

© 2006 Майкъл Конъли
© 2008 Крум Бъчваров, превод от английски

Michael Connelly
The Overlook, 2006

Сканиране: Светослав Иванов, 2008
Разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Публикация

Майкъл Конъли. Мъртво възмущение
Американска, първо издание
ИК „Бард“, София, 2008

Превод: Крум Бъчваров, 2008
Редактор: Иван Тотоманов
Оформление на корица: Петър Христов, Megachrom, 2008
Компютърна обработка: Веселина Симеонова, ИК „Бард“
Формат 84/108/32. Печатни коли 15
ISBN 978-954-585-893-2

Michael Connelly. The Overlook
Hieronymus, Inc., 2006, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8265>]